

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΦΛΑΒΙΟΥ ΙΩΣΗΠΟΥ

ΤΑ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑ.

FLAVII JOSEPHI

OPERA.

— — — — —
— — — — —
PARIS. — EXCUSEBANT FIRMIN DIDOT FRATRES, VIA JACOB, 56.
— — — — —
— — — — —

ΦΛΑΒΙΟΥ ΙΩΣΗΠΟΥ

ΤΑ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑ.

FLAVII JOSEPHI
OPERA.

GRÆCE ET LATINE.

RECOGNOVIT

GUILELMUS DINDORFIUS.

ACCEDUNT INDICES NOMINUM ET RERUM LOCUPLETISSIMI.

VOLUMEN PRIMUM.

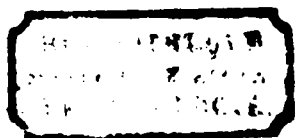

PARISIIS,

EDITORE AMBROSIO FIRMIN DIDOT,

INSTITUTI REGII FRANCÆ TYPOGRAPHO.

M DCCC XLV.

PRÆFATIO.

Flavius Josephus ex iis scriptoribus erat quos nostrorum temporum ars critica nondum sibi sumpserat tractandos. Ea quum alio apparatu instructior est quam quæ olim exercebatur, velut subtiliorum grammaticæ legum cognitione; tum hoc potissimum præstat, ut uniuscujusque testis indolem et naturam exploret priusquam ejus admittat testimonium. Plurima enim jam olim in scriptis codicibus de industria mutata sunt et ad earum aliquam quæ multis seculis post ipsos scriptores vigeabant loquendi aut sentiendi consuetudinem aptata. Quare detegendæ scripturæ genuinæ nulla potest spes esse, nisi prius in codices ipsos et testes alios inquisitio diligentissima fuerit instituta, ut sciamus quinam sint et quibus modis interpolati, quinam infucatæ veritati propiores. Hoc ipsum in Josepho faciendum restabat, cujus codicum sat ampla copia superest. Ii et inter se multum dissentiunt, et sæpe discedunt a vetustissima translatione latina (quæ maximi pretii est critico, male edita, verum integrior in manuscriptis); denique chronographi et alii scriptores, multa ex Josepho prope ipsis ejus verbis repetentes, diversa referunt nonnunquam. Quorum omnium dijudicatio quum multum temporis et otii postulare videretur, feliciter accidit ut **GUILLIELMUS DINDORE** per litteras nobis significaret se permulta de Josepho parata habere et eum scriptorem aliquot millibus locorum emendatiorem ad nos missurum. Id exemplum, multis et egregiis emendationibus vulgatæ inde ab Hudsono scripturæ conspicuum, nos excudendum curavimus; ipse autem vir celeberrimus in alterius voluminis præfatione pluribus de crisi Flaviana exponet.

Interpretatio latina, quam ab nescio quo (non enim ab ipso) confectam Hudsonus editioni suæ adjecit, sæpissime, in prioribus præsertim libris, a græci scriptoris sententia aberrat. Quare laborem haud hercle gratum subivimus græca cum latinis conferendi: atque ita effectum esse speramus ut, ubi integra est scriptura græcorum, quid dicat Josephus ex latinis intelligi possit.

Denique indices operum Josephi qui feruntur quum nemini posse satisfacere viderentur, impensæ non parsimus, quo ne ab hac parte editio nostra claudicet. Dudum enim ad condendum indicem plenissimum et ordine luculentum scripta Josephi assidue versat doctissimus *Theodorus Müller*, qui olim in Historico-rum veterum fragmentis edendis fratrem adjuvit, nunc in Academia Gottingensi humaniores litteras docet. Est autem nova hæc opera quæ alterum volumen, typis jam excusum, nunc moratur, sed cum bono, ut speramus, emptorum emolumento.

Parisiis, kal. sextil. MDCCCXLV.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

ΦΛ. ΙΩΣΗΠΟΥ

ΒΙΟΣ.

Ἐμοὶ δὲ γένος ἐστὶν οὐκ ἄσημον, ἀλλ' ἐξ ἱερέων ἀνω-
θεν καταβεβηκός. Ὅσπερ δὴ παρ' ἐκάστοις ἄλλη τις
ἐστὶν εὐγενείας ὑπόθεσις, οὕτω παρ' ἡμῖν ἡ τῆς ἱερω-
σύνης μετουσία τεκμήριόν ἐστι γένους λαμπρότητος.
Ἐμοὶ δ' οὐ μόνον ἐξ ἱερέων ἐστὶ τὸ γένος, ἀλλὰ καὶ
ἐκ τῆς πρώτης ἡμεριδὸς τῶν εἰκοσιτεσσάρων, (πο-
λὴ δὲ κἀν τούτῳ διαφορά,) καὶ τῶν ἐν ταύτῃ φυλῶν ἐκ
τῆς ἀρίστης. Ὑπάρχω δὲ καὶ τοῦ βασιλικοῦ γένους
ἀπὸ τῆς μητρὸς. Οἱ γὰρ Ἀσαμωναῖοι παῖδες, ὧν
10 ἕκγονος ἐκείνη, τοῦ Ἰθνοῦς ἡμῶν ἐπὶ μῆχιστον χρόνον
ἡρχιεράτευσαν καὶ ἐβασίλευσαν. Ἐρῶ δὲ τὴν διαδο-
χὴν. Ὁ πρόπαππος ἦν ἐμοὶ Σίμων ὁ Ψελλὸς ἐπικα-
λούμενος. Οὗτος ἐγένετο καθ' ὃν καιρὸν ἡρχιεράτευσεν
Σίμωνος ἀρχιερέως ὁ παῖς, δὲ πρῶτος ἀρχιερέων
15 Ὑρκανὸς ὠνομάσθη. Γίνονται δὲ τῷ Ψελλῷ Σίμωνι
παῖδες ἐννέα· τούτων εἰς ἐστὶ Ματθίας ὁ Ἡφλίου λε-
γόμενος. Οὗτος ἡγάγετο πρὸς γάμον θυγατέρα Ἰωνά-
θου ἀρχιερέως, τοῦ πρώτου ἐκ τῶν Ἀσαμωναῖοι παίδων
γένους ἀρχιερατεύσαντος, τοῦ ἀδελφοῦ Σίμωνος τοῦ ἀρ-
20 χιερέως. Καὶ γίνεται παῖς αὐτῷ Ματθίας ὁ Κυρτὸς
ἐπικληθεὶς, ἀρχόντος Ὑρκανοῦ τὸν πρῶτον ἐνιαυτόν.
Τούτου γίνεται Ἰωσήπος ἀνάτω ἔτει τῆς Ἀλεξάνδρας
ἀρχῆς, καὶ Ἰωσήπου Ματθίας βασιλεύσαντος Ἀρχελαῶ
τὸ δέκατον, Ματθία δὲ ἐγὼ τῷ πρώτῳ τῆς Γαίῃ Καί-
25 σαρος ἡγεμονίας. Ἐμοὶ δὲ παῖδες εἰσι τρεῖς, Ὑρκανὸς
μὲν ὁ πρεσβύτερος ἔτει τετάρτῳ τῆς Οὐδεσπασιανοῦ
Καίσαρος ἡγεμονίας, ἐβδόμῳ δὲ Ἰουστός, ἀνάτω δὲ
Ἀγρίππας. Τὴν μὲν οὖν τοῦ γένους ἡμῶν διαδοχὴν,
ὥς ἐν ταῖς δημοσίαις δέλοις ἀναγεγραμμένην ἡῶρον,
30 οὕτω παρατίθεται, τοῖς διαβάλλειν ἡμᾶς πειρωμένοις
χαίρειν φράσας.

β'. Ὁ πατὴρ δέ μου Ματθίας οὐ διὰ μόνην τὴν εὐ-
γένειαν ἐπίσημος ἦν, ἀλλὰ πλέον διὰ τὴν δικαιοσύνην
ἐπὶ ηἵνετο, γνωριμώτατος ὢν ἐν τῇ μεγίστῃ πόλει τῶν
35 παρ' ἡμῖν τοῖς Ἱεροσολύμοις. Ἐγὼ δὲ συμπαιδευόμε-
νος ἀδελφῷ Ματθίᾳ τοῦνομα (ἐγγόνει γάρ μοι γνήσιος
ἐξ ἀμφοῖν τῶν γονέων) εἰς μεγάλην παιδείαν προύκο-
πτον ἐπίδοσιν, μνήμη τε καὶ συνέσει δοκῶν διαφέρειν.
Ἐτι δ' ἄρα παῖς ὢν, περὶ τεσσαρεσκαίδεκατον ἔτος.
40 διὰ τὸ φιλογράμματος ὑπὸ πάντων ἐπὶ ηἰνούμενη, συνιόν-
των δὲ τῶν ἀρχιερέων καὶ τῶν τῆς πόλεως πρώτων,
ὑπὲρ τοῦ παρ' ἐμοῦ περὶ τῶν νομίμων ἀκριδέσταρόν
τι γῶναι. Περὶ ἑκατάδεκα δὲ ἔτη γενόμενος ἐβουλή-
θη τῶν παρ' ἡμῖν αἱρέσεων ἐμπειρίαν λαβεῖν· τρεῖς
45 δ' εἰσιν αὗται, Φαρισαίων μὲν ἡ πρώτη, καὶ Σαδ-
δουκαίων ἡ δευτέρα, τρίτῃ δὲ ἡ Ἑσσηνῶν, καθὼς πολ-

FLAVII JOSEPHI

VITA.

Mihi autem genus est non ignobile, sed ex sacerdotibus
longa serie deductum. Quemadmodum scilicet apud unam-
quamque gentem diversa sunt nobilitatis argumenta, ita
apud nos honoris sacerdotalis participatio splendidi generis
indicium est. Ego autem non solum ex sacerdotum oriun-
dus sum genere, verum etiam ex classe prima inter illas
viginti quattuor, (magna in hoc est excellentia,) et nobilis-
sima populorum ad eandem pertinentium familia. Porro ma-
ternum mihi genus a regibus est. Nam Asamonæi liberi, e
quibus illa prognata est, summum in gente nostra pontifi-
catum regnumque diu obtinuerunt. Seriem autem succes-
sionis recensebo. Atavus meus erat Simon cognomine
Psellus. Hic vixit eo tempore quo Simonis pontificis filius,
qui primus inter pontifices Hyrcanus appellatus est, ponti-
ficatum gessit. Simoni autem Psello filii erant novem :
et in his unus Matthias, Ephraïm dictus. Hic uxorem
duxit Jonathæ pontificis filiam, qui primus ex Asamonæo-
rum genere pontificatum in domum suam intulit, frater
autem erat Simonis pontificis. Ex ea filium Matthiam, Gib-
bosum nominatum, suscepit, primo quo genti imperavit
Hyrcanus anno. Huic nascitur Josephus nono anno regni
Alexandræ, Josepho vero Matthias anno Archelai regis deci-
mo, Matthiæ autem ego primo anno principatus Caii Cæsaris.
Mihi porro tres sunt liberi : Hyrcanus quidem maximus,
anno quarto natus imperii Vespasiani Cæsaris, Justus vero
septimo, nono autem Agrippa. Atque ita quidem generis
nostri successionem, prout in tabulas publicas relatam
inveni, in medium afferro, illis valere jussis qui nos calu-
mniis aggrediuntur.

2. Matthias autem pater meus non solum generis nobi-
litate illustris erat, sed multo magis ex justitia gloriam
adeptus est, omnium sermone maxime celebratus Hieroso-
lymis, urbe apud nos amplissima. Ego autem una cum
fratre germano, nomine Matthia, educatus, multum in li-
teris proficiebam, sic ut crederet aliis antecellere memoria
et intelligentia. Itaque quum puer adhuc essem, annum
circiter decimum quartum agens, ex eo, quo flagrabam,
literarum amore ab omnibus laudem reportavi, ad me
concurrentibus quotidie pontificibus urbisque primoribus,
ut ex me certius aliquid scirent de legum sensu. Quum
autem ad annos ferme sexdecim pervenissem, decrevi
sectas nostras experiri et tentare; (illæ vero tres sunt,
Pharisæorum prima, Sadducæorum altera, et tertia Esse-

λάκις εἶπαμεν·) οὕτως γὰρ ὥρμην αἰρήσεσθαι τὴν ἀρίστην, εἰ πάσας καταμάθοιμι. Σκληραγωγῆσας γοῦν ἑμαυτὸν καὶ πολλὰ πονηθεὶς τὰς τρεῖς διτλήσας· καὶ μὴδὲ τὴν ἐντεῦθεν ἐμπειρίαν ἱκανὴν ἑμαυτῷ νομίσας
 5 εἶναι, πυθόμενός τινα Βανούν ὄνομα κατὰ τὴν ἐρημίαν διατρίβειν, ἐσθῆτι μὲν ἀπὸ δένδρων χρώμενον, τροφὴν δὲ τὴν αὐτομάτως φυομένην προσφερόμενον, ψυχρῇ δὲ ὕδατι τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα πολλαῖς λουόμενον πρὸς ἀγνείαν, ζηλωτὴς ἐγενόμην αὐτοῦ. Καὶ διατρί-
 10 φας παρ' αὐτῷ ἐνιαυτοὺς τρεῖς καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τελειώσας, εἰς τὴν πόλιν ὑπέστρεφον. Ἐνεακαίδεκα δ' ἔτη ἔχων ἡρξάμην τε πολιτεύεσθαι τῇ Φαρισαίων αἰρέσει κατακολουθῶν, ἣ παραπλήσιός ἐστι τῇ παρ' Ἑλλήσι Στωϊκῇ λεγομένη.

15 γ'. Μετ' εἰκοστὸν δὲ καὶ ἕκτον ἐνιαυτὸν εἰς Ῥώμην μοι συνέπεσεν ἀναβῆναι, διὰ τὴν λεγθησομένην αἰτίαν. Καθ' ὃν χρόνον Φῆλιξ τῆς Ἰουδαίας ἐπετρόπευσεν, ἱερεῖς τινες συνήθεις ἐμοί, καλοὺς καγαθοὺς, διὰ μικρὰν καὶ τὴν τυχοῦσαν αἰτίαν ὄψας εἰς τὴν Ῥώ-
 20 μην ἐπέμψε, λόγον ὑφ' ὅντας τῷ Καίσαρι. Οἷς ἐγὼ πόρον εὐρέεσθαι βουλόμενος σωτηρίας, μάλιστα δὲ πυθόμενος ὅτι καίπερ ἐν κακοῖς ὄντες οὐκ ἐξελάθοντο τῆς εἰς τὸ θεῖον εὐσεβείας, διατρέφοιντο δὲ σύκοις καὶ καρύσι, ἀφικόμην εἰς Ῥώμην πολλὰ κινδυνεύσας κατὰ
 25 θάλασσαν. Βαπτισθέντος γὰρ ἡμῶν τοῦ πλοίου κατὰ μέσον τὸν Ἀδρίαν, περὶ ἑξακοσίους τὸν ἀριθμὸν ὄντες, δι' ὅλης τῆς νυκτὸς ἐνηξάμεθα. Καὶ περὶ ἀρχομένην ἡμέραν ἐπιφανέντος ἡμῖν κατὰ Θεοῦ πρόνοιαν Κυρηναίου πλοίου, φθάσαντες τοὺς ἄλλους ἐγὼ τε καὶ τινες
 30 ἕτεροι, περὶ ὀγδοήκοντα σύμπαντες, ἀνελήφθημεν εἰς τὸ πλοῖον. Διαισθώεις δ' εἰς τὴν Δικαιοκράτειαν, ἣν Ποτιόλους Ἴταλοι καλοῦσιν, διὰ φιλίας ἀφικόμην Ἀλιτύρω, (μυμολόγος δ' ἦν οὗτος κάλλιστα τῷ Νέρωνι καταθύμιος, Ἰουδαῖος τὸ γένος,) καὶ δι' αὐτοῦ Ποππηίας
 35 τῇ τοῦ Καίσαρος γυναικὶ γνωσθεὶς, προνοῶ ὡς τάχιστα παρακαλέσας αὐτὴν τοὺς ἱερεῖς λυθῆναι. Μεγάλων δὲ δωρεῶν πρὸς τῇ εὐεργεσίᾳ ταύτῃ τυγὼν παρὰ τῆς Ποππηίας, ὑπέστρεφον ἐπὶ τὴν οἰκίαν.

δ'. Καταλαμβάνω δ' ἤδη νεωτερισμῶν ἀρχάς, καὶ
 40 πολλοὺς ἐπὶ τῇ Ῥωμαίων ἀποστάσει μέγα φρονούντας. Καταστέλλειν οὖν ἐπειρώμην τοὺς στασιώδεις καὶ μετανοεῖν ἐπειθόν, ποιησάμενος πρὸ ὀφθαλμῶν πρὸς οὓς πολεμήσουσιν, ὅτι Ῥωμαίων οὐ κατ' ἐμπειρίαν μόνην πολεμικὴν, ἀλλὰ καὶ κατ' εὐτυχίαν ἐλαττοῦνται·
 45 καὶ μὴ προπετῶς καὶ παντάπασιν ἀνοήτως πατρίσι καὶ γενεαῖς καὶ σφίσιν αὐτοῖς τὸν περὶ τῶν ἐσχάτων κακῶν κίνδυνον ἐπάγειν. Ταῦτα δ' ἔλεγον καὶ λιπαρῶς ἐνεκείμεν ἀποτρέπων, δυστυχέστατον ἡμῖν τοῦ πολέμου τὸ τέλος γενήσεσθαι προσρῶμενος. Οὐ μὴν ἐπεισα-
 50 πολὺ γὰρ ἡ τῶν ἀπονοηθέντων ἐπεκράτησε μανία.

ε'. Δείσας γοῦν μὴ ταῦτα συνεχῶς λέγων διὰ μέσους ἀφικόμην καὶ ὑποφίας, ὡς τὰ τῶν πολεμίων φρονῶν, καὶ κινδυνεύουσι ληφθεὶς ὑπ' αὐτῶν ἀναιρεθῆναι, ἐχομένης ἤδη τῆς Ἀντωνίας, ὅπερ ἦν φρούριον, εἰς τὸ

norum, uti saepius diximus :) ita enim fore putabam ut optimam eligerem, si mihi omnes cognoscere daretur. Vita igitur duriter acta multisque laboribus exercita, tres sectas perlustravi : et ne istarum quidem experientia salis mihi factum ratus, quum audissem quendam, Banun nomine, in deserto agere, amicum sibi ex arboribus parantem, alimentisque sponte provenientibus vescentem, crebrisque noctu et interdium lacris frigidis utentem in saeculomonia, cepi ejus institutum sectari ; exactisque in ejus contubernio tribus annis, quum jam ea, quæ expetiveram, perfecissem, in urbem redii. Jamque annos undeviginti natus, vitam instituere exorsus sum convenienter Plarissaeorum sectæ, quæ proxime accedit ad sectam Stoicam Græcis dictam.

3. Post annum vero sextum ac vigesimum Romam ut ascenderem mihi contigit, ex causa jam nunc dicenda. Quo tempore Felix in Judæa procurator erat, sacerdotes quosdam, mihi perfamiliares, viros honestos et bonos, ob culpam leviculam et contemnendam, Romam misit, causam suam apud Cæsarem dicturos. Quibus ego volens invenire viam ad salutem, maxime vero quum audirem quod, licet in malis, non obliti essent suæ in Deum pietatis, et fidei ac nunciis vitam sustentarent, Romam perveni, multis in mari aditis periculis. Nostra enim navi in medio sinus Adriatici submersa, quum essemus numero circiter sexcenti, totam per noctem natavimus. Et tandem sub diluvium conspecta ex Dei providentia navi Cyrenaica, ego et alii nonnulli ad octoginta universi, felicioris usi natatu, in eam recepti sumus. Quumque ita evasissem in Dicaearchiam, quam Puteolos vocant Itali, veniebam in amicitiam Alituri, (erat autem is mimorum actor in magna apud Neronem gratia, genere Judæus, perque eum ubi Poppææ uxori Cæsaris innotui, id quam occisissime ago ut meis apud ipsam precibus solverentur sacerdotibus. Quumque præter hoc beneficium magnis muneribus cohonestatus essem a Poppæa, in patriam revertabar.

4. Atque jam eo tempore deprehendi novarum rerum studia gliscere, multosque ad defectionem a Romanis valde elatos. Itaque conabar seditiosos in officio continere, utque ad sanio rem mentem redirent suadebam, ob oculos positus cum quibus dimicaturi erant, quod Romanis non solum rei militaris peritia inferiores essent, sed et felicitate et prospero rerum successu ; insuper monebam ne temere et imprudenter admodum patriam et genus suum et se ipsos in mala maxima et extremum discrimen adducerent. Ista sane dicebam, atque urgebam vehementer et instabam ut a bello eos debortarer, ut qui animo præviderem exitum illius nobis fore infelicitissimum. Atqui non persuasi : in tantum valebat amentia ex desperatione orta.

5. Veritus igitur ne, ista frequenter inculcando, in odium incurrerem et suspicionem, quasi eadem sentirem cum hostibus, atque ita a popularibus comprehensus de vita periclitarer, occupata jam Antonia, quæ castellum

ἐνδοτέρῳ ἱερὸν ὑπεχώρησα. Μετὰ δὲ τὴν ἀναίρεσιν
Μαναήμου καὶ τῶν πρώτων τοῦ ληστρικοῦ στίφους,
ὑπεξελθὼν τοῦ ἱεροῦ πάλιν τοῖς ἀρχιερεῦσιν καὶ τοῖς
πρώτοις τῶν Φαρισαίων συνδιέτριβον. Φόβος δ' οὐκ-
ἐτι μέτριος εἶχεν ἡμᾶς, ὁρῶντας τὸν μὲν δῆμον ἐν τοῖς
8 ὅπλοις· αὐτοὶ δ' ὄντες ἐν ἀπόρῳ τί ποιήσωμεν, καὶ
τοὺς νεωτεριστὰς παύειν οὐ δυνάμενοι, προδήλου δ'
ἡμῖν τοῦ κινδύνου παρεστῶτος, συγκατανεύειν μὲν αὐ-
τῶν ταῖς γνώμαις ἐλέγομεν, συνεβουλεύομεν δὲ μένειν
10 ἐφ' αὐτῶν καὶ τοὺς πολεμίους ἀπελθόντας ἔαν, ἐλπί-
ζοντες οὐκ εἰς μακρὰν Γέσσιον, μετὰ μεγάλης δυνάμεως
ἀναβάντα, παύσειν τὸν νεωτερισμόν.

ζ'. Ὁ δ' ἐπελθὼν καὶ συμβαλὼν μάχῃ ἐνίκηθη, πολ-
λῶν τῶν μετ' αὐτοῦ πεσόντων· καὶ γίνεται τὸ Γεσσίου
15 πταίσμα συμφορὰ τοῦ παντός ἡμῶν ἔθνους. Ἐπύρ-
θησαν γὰρ ἐπὶ τούτῳ μάλλον οἱ τὸν πόλεμον ἀγαπήσαν-
τες, καὶ νικήσαντες τοὺς Ῥωμαίους εἰς τέλος ἤλπισαν,
προσγενομένης καὶ ἑτέρας τινὸς τοιαύτης αἰτίας. Οἱ
τὰς περίξ τῆς Συρίας πόλεις κατοικοῦντες τοὺς παρ'
20 ἑαυτοῖς Ἰουδαίους συλλαμβάνοντες σὺν γυναιξὶ καὶ
τέκνοις ἀνῆρουν, οὐδεμίαν αὐτοῖς αἰτίαν ἐπικαλεῖν
ἔχοντες· οὔτε γὰρ ἐπὶ Ῥωμαίων ἀποστάσει νεώτερόν
τι πεφρονήκεσαν, οὔτε πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἔχθρὸν ἢ
ἐπίβουλον. Σκυλοπολιταὶ δὲ πάντων ἀσεβέστατα καὶ
25 παρανομώτατα διεπράξαντο. Ἐπελθόντων γὰρ αὐ-
τοῖς Ἰουδαίων ἔξωθεν πολεμίων, τοὺς παρ' αὐτοῖς
Ἰουδαίους ἐβιάσαντο κατὰ τὸν ὁμοφύλῳ δπλα λαβεῖν,
ὅπερ ἐστὶν ἡμῖν ἀθέμιτον· καὶ μετ' ἐκείνων συμβαλόν-
τες ἐκράτησαν τῶν ἐπελθόντων. Ἐπειδὴ δ' ἐνίκησαν,
30 ἐκλαθόμενοι τῆς πρὸς τοὺς ἐνοίκους καὶ συμμάχους
πίστεως, πάντας αὐτοὺς διεγρόσαντο, πολλὰς μυριά-
δας ὄντας. Ὅμοια δ' ἔπαθον καὶ οἱ τὴν Δαμασκὸν
Ἰουδαῖοι κατοικοῦντες. Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἀκρι-
βέστερον ἐν ταῖς περὶ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ πολέμου βίβλοις
35 δεδηλώκαμεν· νῦν δ' αὐτῶν ἐπεμνήσθην, βουλόμενος
παραστήσαι τοῖς ἀναγινώσκουσιν ὅτι οὐ προαίρεσις
ἐγένετο τοῦ πολέμου πρὸς Ῥωμαίους Ἰουδαίους, ἀλλὰ
τὸ πλεόν ἀνάγκη.

ζ'. Νικηθέντος οὖν, ὡς ἔφαμεν, τοῦ Γεσσίου, τῶν
40 Ἱεροσολυμιτῶν οἱ πρῶτοι, θεασάμενοι τοὺς μὲν ληστὰς
ἅμα τοῖς νεωτερισταῖς εὐπορουμένους ὅπλων, δείσαντες
δὲ αὐτοὶ μὴ ἀνοπλοὶ καθεστηκότες ὑποχείριον γίνονται
τοῖς ἐχθροῖς, δ καὶ μετὰ ταῦτα συνέβη, καὶ πυθόμενοι
τὴν Γαλιλαίαν οὕτω πᾶσαν Ῥωμαίων ἀρεστάναι, μέ-
45 ρος δ' αὐτῆς ἡρεμεῖν ἐτι, πέμπουσιν ἐμὲ καὶ δύο ἀλ-
λους τῶν ἱερέων, καλοὺς κάγαθους ἀνδρας, Ἰωάκρον
καὶ Ἰούδαν, πείνοντας τοὺς πονηροὺς καταθέσθαι τὰ
δπλα, καὶ διδάζοντας ὥς ἐστὶν ἄμεινον τοῖς κρατίστοις
τοῦ ἔθνους αὐτὰ τηρεῖσθαι. Ἐγνωστο δὲ τούτοις αἰ
50 μὲν ἔχειν τὰ δπλα πρὸς τὸ μέλλον ἔτοιμα, περιμένειν
δὲ τί πράξουσιν Ῥωμαῖοι μαθῆναι.

η'. Λαθὼν οὖν ἐγὼ τὰς ὑποθήκας ταύτας ἀρικόμην
εἰς τὴν Γαλιλαίαν, καὶ Σεπφωρίτας μὲν οὐκ ἐν ὀλίγῳ
περὶ τῆς πατρίδος ἀγῶνι καθεστῶτας ἤδρον, διαρπάσαι

erat, in interiora templi memet subdixi. At post eadem
Manahemi et principum cohortis latronum, templo clancu-
lum egressus, iterum cum pontificibus versabar et Phari-
saeorum primoribus. Jam autem timor non mediocris nos
occuparat, quum videremus populum quidem arma corri-
piisse: ipsi vero, quum quid agendum nobis esset prorsus
ambigeremus, nec valeremus seditiosos compescere, at-
que ante oculos versaretur periculum, simulabamus quidem
nos probare illorum sententiam, suadebamus tamen ut se
continerent, et hostem abire sinerent, quod speraremus
Gessium brevi cum validis copiis ascensurum et tumultum
motumque sedaturum.

δ. At ille, quum advenisset et seditiosis praelio congressus
esset, victus est, multis e suis occisis: atque haec Gessii
clades in universam gentem nostram calamitatem invexit.
Nam ex hac re animis elati erant qui bellum appetebant, et
sperabant fore ut deinceps Romanos vincerent: quin et al-
tera quaedam causa accedebat, quæ hujusmodi erat. Nam
Syriæ urbium nobis finitimarum incolæ Judæos secum de-
gentes, comprehensos una cum uxoribus et liberis, truci-
dabant, etiam quum nihil haberent de quo ipsos accusarent:
neque enim rebus novis studuerant ut a Romanis defice-
rent, neque adversum Syros illos hostile quidpiam aut in-
sidiosum moliti fuerant. At Scythopolitæ omnium maxime
impia et iniquissima perpetrarunt. Quum enim bello pete-
rentur ab Judæis exteris, Judæos qui apud ipsos erant vi-
adegerunt ad arma contra tribules suos capessenda, id quod
nostris vetitum est legibus: et illorum ope, postquam ma-
nus conseruerant, eos qui ipsos adorti sunt profligarunt.
Post victoriam autem, oblii fidei iniquissimi et sociis debite,
eos omnes, ad multas hominum myriadas, occiderunt.
Nec dissimilia perpeSSI sunt qui Damascus habitabant Ju-
dæi. Sed hac de re accurate magis narravimus in libris
de bello Judaico: nunc autem eorum obiter meminisse, eo
animo ut lectoribus ostendam Judæos non de industria bel-
lum movisse contra Romanos, sed necessitate potius.

7. Itaque profligato, uti diximus, Gessio, Hierosolymi-
tarum primores, ubi viderant latrones seditiosos armis
abundare, veritque ne ipsi armis destituti inimicis obnoxii
fierent, id quod et postea accidit, auditoque quod Galilæa
nondum omnis a Romanis defecisset, sed pars ejus etiam
tum quiete ageret, miserunt me et alios duos sacerdotes,
viros bonos et honestos, Jozarum et Judam, ut istos faci-
norosos suaderemus arma deponere, et doceremus satius
esse ea asservari viris in gente nostra optimis et fortissimis.
Quippe decretum erat illis ut semper arma in futurum ha-
berent parata, manendum vero esse ut sciat quidnam
acturi sint Romani.

8. Ego igitur, quum ista mandata acceperissem, in Galilæam
perveniebam; et Sepphoritas quidem reperiēbam in magna
sollicitudine de patria, quod rapinæ eam addixissent Galilæi,

κεκρικώτων αὐτὴν τῶν Γαλιλαίων, διὰ τὴν πρὸς Ῥωμαίους ἐκείνων φιλίαν, καὶ ὅτι καὶ Κεστίῳ Γάλλῳ τῷ τῆς Συρίας ἡγεμονεῦοντι δεξιὰν τε καὶ πίστιν προτείπειαν. Ἀλλὰ τούτους μὲν ἐγὼ πάντας ἀπῆλλαξα τοῦ πόδου, πείσας ὑπὲρ αὐτῶν τὰ πλήθη, καὶ ἐπιτρέψας δσάκις θελοῦσι διαπέμπεσθαι πρὸς τοὺς ἐν Δώροις οἰκείους δημεύοντας Γεσσίῳ· τὰ δὲ Δώρα πόλις ἐστὶ τῆς Φοινίκης. Τοὺς ἐν Τιβεριάδι δὲ κατοικοῦντας ἡῆρον ἐφ' ὅπλα κεχωρηκότας ἤδη, δι' αἰτίαν τοιαύτην.

9. Στάσεις τρεῖς ἦσαν κατὰ τὴν πόλιν· μία μὲν ἀνδρῶν εὐσχημόνων, ἥρχε δ' αὐτῆς Ἰούλιος Κάπελλος. Οὗτος δὲ καὶ οἱ σὺν αὐτῷ πάντες, Ἡρώδης δὲ Μιάρου καὶ Ἡρώδης δὲ τοῦ Γαμάλου καὶ Κομφὸς δὲ τοῦ Κόμφου, (Κρίσπος γὰρ ἀδελφὸς αὐτοῦ, τοῦ μεγάλου βασιλέως γενόμενός ποτε ἑπαρχος, ἐν ταῖς ἰδίαις κτήσεσιν ἐτύχχανεν, πέραν τοῦ Ἰορδάνου,) πάντες οὖν οἱ προεργημένοι κατὰ τὸν καιρὸν ἐκείνον ἐμμένειν συνεβούλευον τῇ πρὸς τοὺς Ῥωμαίους καὶ τὸν βασιλέα πίστει· τῇ γνώμῃ δ' οὐ συνηρέσκετο Πίστος, παραγόμενος ὑπὸ Ἰούστου τοῦ παιδός· καὶ γὰρ ἦν φύσει πως ἐπιμαυνός. Ἡ δευτέρα δὲ στάσις, ἐξ ἀσημοτάτων συνεστηκυῖα, πολεμεῖν ἔκρινεν. Ἰούστος δὲ Πίστου παῖς, δὲ τῆς τρίτης μερίδος πρῶτος, ὑπεκρίνετο μὲν ἐνδοιάζειν πρὸς τὸν πόλεμον, νεωτέρων δ' ἐπιθύμει πραγμάτων, ἐκ τῆς μεταβολῆς οἰόμενος δύναμιν ἐαυτῷ περιποιήσῃ. Παρελθὼν οὖν εἰς μέσους διδάσκειν ἐπειρᾶτο τὸ πλῆθος ὡς ἡ πόλις ἐστὶν αἰετῆς Γαλιλαίας, ἄρξειεν δὲ ἐπὶ γε τῶν Ἡρώδου χρόνων, τοῦ τετραρχοῦ καὶ κτίστου γενομένου, βουληθέντος αὐτοῦ τὴν Σεπφωριτῶν πόλιν τῇ Τιβεριέων ὑπακούειν· ἀποβάλλειν δὲ τὸ πρωτεῖον αὐτοὺς μηδὲ ἐπὶ τοῦ βασιλέως Ἀγρίππα τοῦ πατρὸς, διαμείναι δὲ καὶ μέχρι Φηλίκου προεσταμένου τῆς Ἰουδαίας. Νῦν δὲ ἔλεγεν αὐτοὺς ἡτυχηκέναι, τῷ νεωτέρῳ δωρεάν Ἀγρίππα δολέντας ὑπὸ Νέρωνος· ἄρξαι γὰρ εὐθὺς τὴν μὲν Σεπφωριν, ἐπειδὴ Ῥωμαίοις ὑπήκουσε, τῆς Γαλιλαίας, καταλυθῆναι δὲ παρ' αὐτοῖς τὴν τε βασιλικὴν τράπεζαν καὶ τὰ ἀρχεῖα. Ταῦτα καὶ πρὸς τοὺς ἕτερα πολλὰ κατὰ βασιλέως Ἀγρίππα λέγων, ὑπὲρ τοῦ τὸν δῆμον εἰς τὴν ἀποστασίαν ἐρεθίσαι, προστίθει νῦν εἶναι καιρὸν ἀραμένους ὅπλα καὶ Γαλιλαίους συμμάχους προσλαβόντας (ἄρξει γὰρ αὐτῶν ἐκόντων διὰ τὸ πρὸς τοὺς Σεπφωρίτας μῖσος ὑπάρχον αὐτοῖς, ὅτι τὴν πρὸς Ῥωμαίους πίστιν διαφυλάσσουσιν) μεγάλῃ χειρὶ πρὸς τὴν ὑπὲρ αὐτῶν τιμωρίαν τραπεσθαι.

10. Ταῦτα λέγων προετρέψατο τὸ πλῆθος ἦν γὰρ ἱκανὸς δημαγωγεῖν καὶ τῶν ἀντιλεγόντων τὰ βελτίω περιεῖναι γοητεία καὶ ἀπάτῃ τῇ διὰ λόγων. Καὶ γὰρ οὐδ' ἀπειρος ἦν παιδείας τῆς παρ' Ἑλλήσιν, ἥ θαρρῶν ἐπεχείρησεν καὶ τὴν ἱστορίαν τῶν πραγμάτων τούτων ἀναγράφειν, ὡς τῷ λόγῳ τούτῳ περιεσόμενος τῆς ἀληθείας. Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτου τοῦ ἀνδρός, ὡς παῦλος τὸν βίον ἐγένετο, καὶ ὡς σὺν τῷ ἀδελφῷ μικροῦ δεῖν κατατροφῆς αἰτίας ὑπῆρξε, προϊόντος τοῦ λόγου δηλώσωμεν. Τότε δὲ πείσας Ἰούστος τοὺς πολίτας ἀνα-

tam quod perstiterint in amicitia cum Romanis inita, quam quod et Cestio Gallo Syriae praesidi dextram fidemque dederint. Verum ego hos quidem omnes metu liberavi, quum illorum in gratiam *mitiora* persuasissem multitudini, permissemque ut quoties vellent in Dora (Dora autem urbs est Phoenices) mitterent ad suos, quos obsides Gessio dederant. Tiberiadis autem incolas reperiebam prius aliquanto ad arma provolasse, ob hujusmodi causam.

9. Tres in ea civitate factiones erant : una quidem constabat viris honestis, duce Julio Capello. Hic sane et qui eum sequebantur omnes, Herodes Miari, et Herodes Gamali, et Compso Compai filii, (Crispus enim hujus frater, olim ab Agrippa magno rege ei urbi praefectus, tum in suis possessionibus trans Jordanem agebat ;) hi inquam omnes jam memorati eo tempore persuadere conabantur ut in sua erga Romanos regemque fidelitate manerent. Eam autem sententiam non probabat Pistus, a filio Justo abruptus : natura enim furiosior erat. Altera vero factio, ex iis qui maxime erant ignobiles conflata, bellandum esse decernebat. Justus Pisti filius, tertiae partis primus, se quidem de bello dubio esse animo simulabat : rerum autem novarum cupidus erat, fore ratus ut ex rerum mutatione potentia potiretur. Itaque in medium progressus multitudinem docere pro virili adnitebatur, quod urbs semper ad Galileam pertinuerit, primum vero acceperit tempore Herodis, tetrarchae, ejusque conditoris, qui ipse voluerit Sepphoritarum urbem urbi Tiberiensium subditam esse : hanc autem praeminentiam ne sub rege quidem Agrippa patre eos amisisset, imo eam etiam usque ad Felicem Judaeae praesidem illis mansisset. Nunc autem dicebat eos felicitate ista excidisse, quippe quod Nero ipsos dono dederit juniori Agrippae : statim enim Sepphorim quidem, ex quo Romanis se subjecerit, primam Galileae urbem extitisse, apud ipsos vero desiisse mensam regiam et archiva. His et aliis insuper multis in regem Agrippam jactatis, ut populum ad defectionem irritaret, adjiciebat, jam tempus esse ut armis correptis et Galileis in societatem assumptis (ipsos enim illis non invitis imperaturos esse, propter odium quo Sepphoritas prosequantur, quod in Romanorum amicitia perseverarent) ad ultionem ab illis expectandam magno cum exercitu se convertant. His ille dictis multitudinem hortatus est. Erat quippe idoneus qui populum dicendo regeret, eosque qui ex adverso meliora suaderent verborum praestigis et fallaciis vinceret. Neque etiam Graecae eruditionis expertus erat et ignarus, qua fretus ad historiam quoque hisce de rebus scribendam aggressus est, ista narratione veritatis fidem eversurus. Atqui de hoc quidem viro, quam improbae fuerit vitae ac flagitiosae, utque una cum suo fratre patriae fere subvertenda auctor exstiterit, procedente sermone narrabimus. Tunc autem Justus, quum civibus persuasisset arma sumere,

λαθεῖν τὰ ὅπλα, πολλοὺς δὲ καὶ μὴ θελήσαντας ἀναγκάσας, ἐξελθὼν σὺν πᾶσι τούτοις ἐμπύρρησι τὰς τε Γαδαρηνῶν καὶ Ἰππηνῶν χώμας, αἱ δὲ μεθόριοι τῆς Τιβεριάδος καὶ τῆς τῶν Σκυθοπολιτῶν γῆς ἐτύγγανον
5 κείμεναι.

ἰ'. Καὶ Τιβεριάς μὲν ἐν τούτοις ἦν· τὰ περὶ Γίσχала δὲ εἶχεν τὸν τρόπον τοῦτον. Ἰωάννης δὲ τοῦ Λευί, τῶν πολιτῶν τινὰς ὁρῶν διὰ τὴν ἀποστασίαν τὴν ἀπὸ Ῥωμαίων μέγα φρονούντας, κατέχειν αὐτοὺς ἐπειρᾶτο,
10 καὶ τὴν πίστιν ἡξίου διαφυλάττειν, οὐ μὴν ἠδυνήθη, καίτοι πάνυ προθυμούμενος. Τὰ γὰρ περίεξ ἔθνη Γαδαρηνοὶ καὶ Γαβερηνοὶ, Σωγαναῖοι καὶ Τύριοι, πολλὴν ἀθροίσαντες δύναμιν, καὶ τοῖς Γισχάλοις ἐπιπεσόντες, λαμβάνουσι τὰ Γίσχала κατὰ κράτος· καὶ
15 πυρπολήσαντες, εἴτα δὲ καὶ προσκατασχάψαντες, εἰς τὴν οἰκίαν ἀνέξευζαν. Ἰωάννης δὲ ἐπὶ τούτῳ παροξυνθεὶς ὀπλίζει πάντας τοὺς μετ' αὐτοῦ· καὶ συμβαλὼν τοῖς προειρημένοις ἔθνεσι, τὰ τε Γίσχала κρείττονα πάλιν ἀνακτίσας, τείχεσιν ὑπὲρ ἀσφαλείας τῆς εἰς
20 ὕστερον ὠχύρωσεν.

ια'. Γάμала δὲ πίστει τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐνέεινε, δι' αἰτίαν τοιαύτην. Φίλιππος δὲ Ἰακίμου παῖς, ἑπαρχος δὲ τοῦ βασιλικῆς Ἀγρίππα, σωθεὶς παρὰ δόξαν ἐκ τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις βασιλικῆς αὐλῆς πολιορκουμένης
25 καὶ διαφυγὼν, εἰς ἕτερον ἐνέπεσε κίνδυνον, ὥστε ὑπὸ Μαναήμου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ληστῶν ἀναιρεθῆναι· διεκώλυσαν δὲ Βαβυλωνίοι τινες, συγγενεῖς αὐτοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις ὄντες, πρᾶξαι τοὺς ληστὰς τὸ ἔργον. Ἐπιμένοντας οὖν ἡμέρας τέσσαρας ὁ Φίλιππος ἐκαί, τῇ
30 πέμπτῃ φεύγει περιθετῇ χρησάμενος κόμῃ, τοῦ μὴ κατάδολος γενέσθαι. Καὶ παραγενόμενος εἰς τινὰ τῶν ἑαυτοῦ κωμῶν κατὰ τοὺς δροὺς Γάμала τοῦ φρουρίου κειμένην, πέμπει πρὸς τινὰς τῶν ὑπ' αὐτῷ προστάσων ὡς αὐτὸν ἀφικέσθαι. Ταῦτα δὲ αὐτὸν ἐνοοούμενον ἐμ-
35 ποδίζει τὸ θεῖον ἐπὶ συμφέροντι· μὴ γὰρ τούτου γενομένου, πάντως ἂν ἀπολώλει. Πυρετοῦ δὲ κατασχόντος αὐτὸν ἐξαίφνης, γράψας ἐπιστολὰς τοῖς παισὶν Ἀγρίππα καὶ Βερενίκῃ δίδωσι τῶν ἐξελευθέρων τινὶ κομίζειν πρὸς Οὐάρων. Ἦν δ' οὗτος κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ὁ τῇ
40 βασιλείαν διοικῶν, καταστησάντων αὐτὸν τῶν βασιλέων, αὐτοὶ γὰρ εἰς Βηρυτὸν ἀφικνούντο, ὅπαν-ῆσαι βουλόμενοι Γεσσίῳ. Λαβὼν οὖν ὁ Οὐάρος τὰ παρὰ Φιλίππου γράμματα καὶ πυθόμενος αὐτὸν διασεσῶσθαι, βαρέως ἤνεγκεν, ἀχρεῖος τὸ λοιπὸν αὐτὸς νομίζων φανέσθαι
45 τοῖς βασιλεῦσιν, ἀφικόμενου τοῦ Φιλίππου. Προαγῶν οὖν εἰς τὸ πλῆθος τὸν τὰς ἐπιστολὰς κομίζοντα, καὶ πλαστογραφίαν ἐπικαλέσας, ψεύδεσθαι τε φήσας αὐτὸν ἀπαγγεῖλαινα ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις Φίλιππον μετὰ τῶν Ἰουδαίων Ῥωμαίοις πολεμεῖν, ἀπέκτεινε.
50 Μὴ ὑποστρέψαντος δὲ τοῦ ἐξελευθέρου, Φίλιππος ἀπορῶν τὴν αἰτίαν δεῦτερον ἐκπέμπει μετ' ἐπιστολῶν πάλιν τὸν ἀπαγγελλόντα πρὸς αὐτὸν τί τὸ συμβεβηκὸς εἴη τῷ ἀποσταλέντῃ, δι' ὃ βραδύνειεν. Καὶ τοῦτον δὲ παραγενόμενον ὁ Οὐάρος συκοφαντήσας ἀνείλεν. Καὶ

multosque etiam præter ipsorum voluntatem eo vi adegisset, cum istis omnibus egressus Gadarenorum et Hippenorum vicos incendit: qui utique siti erant in confiniis Tiberiadis et agri Scythopolitani.

10. Atque in his quidem erat Tiberias: quæ vero ad Gischala spectabant, hoc modo se habebant. Joannes Levi filius, quum videret civium quosdam sese efferre, quod a Romanis descivissent, operam dabat ut illos cohiberet, orabatque ut fidem servarent, nequicquam tamen, omni licet studio in id incumberebat. Nam vicini populi, Gadareni et Gabareni, Soganæi et Tyrii, ingenti coacto exercitu, Gischala adorti, vi urbem istam expugnant; eaque incensa, ac deinde suffossa et solo adæquata, domum se receperunt. Ceterum Joannes, hac re irritatus, omnes qui cum eo erant armis instruit, populisque prædictis prælio congressus, et Gischala in pulcriorem urbem resuscitavit, et in futuram securitatem moenibus firmavit.

11. Gamala autem in fide populi Romani manebant ex hujusmodi causa. Philippus Iacimi filius, Agrippæ regis præfectus, præter opinionem ex regia Hierosolymitana, quum oppugnaretur, servatus, fugæque dilapsus, in aliud incidit periculum, ne trucidaretur a Manahemo et latronibus qui cum eo erant: at quominus id fieret a latronibus impedierunt Babylonii quidam ejus cognati, qui tum Hierosolymis erant. Philippus itaque quum quattuor dies illic mansisset, quinta die, appositâ coma usus ne internocci posset, fuga sibi quæsivit salutem. Et quum pervenisset ad quendam suæ ditionis vicum prope castellum Gamala situm, ad nonnullos sibi subditos mandata mittit, ut ad ipsum venirent. At dum ista animo volveret, Deus, ne fierent, in rem illius prohibuit: nam nisi hoc accidisset, funditus periisset. Febri quippe repentina correptus, literas ad Agrippæ liberos et Berenicen scriptas, liberto cuidam tradidit, Varo perferendas. Ille autem eo tempore regnum administrabat, cura ejus a regibus ei demandata: nam illi ad Berytum profecti erant, eo animo ut Gessio occurrerent. Varus igitur, acceptis a Philippo literis, auditoque illum salvum evasisse, tulit id graviter, ratus fore ut ipse regibus nulli usui esse videretur, quando venerit Philippus. Producto igitur in turbam eo qui literas attulerat, obiectoque ei in crimen quod literas finxisset, quodque, ut aiebat, mendacium dixisset, quippe qui nunciaret Philippum Hierosolymis contra Judæos bellum gerere, morte eum affectit. Quum autem libertus non reverteretur, Philippus, causæ nescius, rursus alium cum literis amandat, renunciaturum ipsi, quidnam ei quem miserat accidisset, quod reditum non maturaret. Verum hunc quoque, ubi venerat, Varus oppressit per calumniam. Etenim ani-

γὰρ ὑπὸ τῶν ἐν Καισαρείᾳ Σύρων ἐπῆρτο μέγα προ-
 νείν, ἀναιρεθῆσθαι μὲν λιγόντων ὑπὸ Ῥωμαίων
 Ἀγρίππαν διὰ τὰς ἐπὶ Ἰουδαίων ἀμαρτίας, λήγεσθαι δ'
 αὐτὸν τὴν ἀρχὴν, ἐκ βασιλείου ὄντα. Καὶ γὰρ ἦν
 6 ὁμολογουμένως ὁ Οὐάρως βασιλικῷ γένους, ἐκγονὸς
 Σοείμου τοῦ περὶ τὸν Λίβανον τετραρχούντος. Διὰ
 τοῦτ' οὖν ὁ Οὐάρως τυρούμενος τὰς μὲν ἐπιστολάς παρ'
 ἑαυτῇ κατέσχε, μηχανώμενος μὴ ἐντυχεῖν τοῖς γράμ-
 μασι τὸν βασιλέα, τὰς ἐξόδους δὲ πάσας ἐφρούρει, μὴ
 10 διακράς τις ἀπαγγεῖλει τῷ βασιλεῖ τὰ πραττόμενα.
 Καὶ δὴ χαρίζομενος τοῖς κατὰ τὴν Καισάρειαν Σύρους
 πολλοῖς τῶν Ἰουδαίων ἀπέκτεινεν. Ἐβουλῆθη δὲ καὶ
 μετὰ τῶν ἐν Βαταναίᾳ Τραχωνιτῶν ἀνπλαθῶν τὰ δπλα
 ἐπὶ τοὺς ἐν Ἐκβατάνοις Βαβυλωνίους Ἰουδαίους (ταύ-
 15 τιν γὰρ τὴν προσηγορίαν ἔχουσιν) ὁρμῆσαι. Καλέσας
 οὖν τῶν κατὰ τὴν Καισάρειαν Ἰουδαίων δώδεκα τοὺς
 δοκιμωτάτους, προσέτασεν αὐτοῖς ἀφικομένους εἰς
 Ἐκβάτανα πρὸς τοὺς ἐκεῖ κατοικοῦντας αὐτῶν ὁμογύ-
 λους εἰπεῖν ὅτι Οὐάρως, ἀκούσας ὑμᾶς ἐπὶ βασιλέα
 20 μέλλειν ὁρμᾶν, καὶ μὴ πιστεύσας, πέπομπεν ἡμᾶς
 πείνοντας ὑμᾶς τὰ δπλα καταθέσθαι· τοῦτο γὰρ
 αὐτῷ τεκμήριον εἶσθαι καὶ τοῦ καλῶς μὴ πιστεῦσαι
 τοῖς περὶ ὑμῶν λέγουσιν. Ἐκέλευε δὲ καὶ τοὺς πρῶ-
 τούς αὐτῶν ἄνδρας ἐβδομήκοντα πέμπειν, ἀπολογησο-
 25 μένους περὶ τῆς ἐπενηγεμένης αἰτίας. Ἐλθόντες οὖν
 οἱ δώδεκα πρὸς τοὺς ἐν Ἐκβατάνοις ὁμοφύλους, καὶ
 καταλαβόντες αὐτοὺς μὴδὲν ἐπὶ νεωτερισμῷ φρονούν-
 τας, ἐπεισαν καὶ τοὺς ἐβδομήκοντα πέμπειν. Οἱ δὲ
 μὴδὲν ὑποπτεύσαντες τοιοῦτον ὅσον ἐμελλεν ἀποβή-
 30 σθαι, ἔξαπέστειλαν. Καταβαίνουσι δ' οὗτοι μετὰ
 τῶν δώδεκα πρέσβειν εἰς τὴν Καισάρειαν. Ὑπαντήσας
 οὖν ὁ Οὐάρως μετὰ τῆς βασιλικῆς δυνάμεως, σὺν τοῖς
 πρέσβεσι πάντας ἀπέκτεινε, καὶ τὴν πορείαν ἐπὶ τοὺς
 ἐν Ἐκβατάνοις Ἰουδαίους ἐποίητο. Φθάσας δὲ τις ἐκ
 35 τῶν ἐβδομήκοντα σωθεὶς ἀπήγγειλεν αὐτοῖς, κακῶν
 τὰ δπλα λαβόντες σὺν γυναίξιν καὶ τέχνοις εἰς Γά-
 μαλα τὸ φρούριον ὑπεχώρησαν, καταλιπόντες τὰς κώ-
 μας πολλῶν ἀγαθῶν πλήρεις καὶ βοσκημάτων πολλὰς
 μυριάδας ἐχούσας. Φίλιππος δὲ πυθόμενος ταῦτα, καὶ
 40 αὐτὸς εἰς Γάμαλα τὸ φρούριον ἦκεν· παραγενομένου δὲ,
 κατεβόα τὸ πλῆθος ἀρχειν αὐτῶν παρακαλοῦντες, καὶ
 πολεμεῖν πρὸς Οὐάρων καὶ τοὺς ἐν τῇ Καισαρείᾳ Σύ-
 ρους· διεδέχετο γὰρ ὑπὸ τούτων τὸν βασιλέα τεθνά-
 ναι. Φίλιππος δ' αὐτῶν κατεῖχε τὰς ὁρμὰς, ὑπομι-
 45 νήσκων τῶν τε τοῦ βασιλέως εἰς αὐτοὺς εὐεργεσιῶν
 καὶ τὴν Ῥωμαίων διηγούμενος ὅση τις ἐστὶν ἡ δύνα-
 μεις, συμφέρειν οὐκ ἔλεγεν ἀρᾶσθαι πρὸς τούτους πόλε-
 μον, καὶ τέλος ἐπεισεν. Ὅ δὲ βασιλεὺς πυθόμενος
 ὅτι Οὐάρως μέλλει τοὺς ἐπὶ τῇ Καισαρείᾳ Ἰουδαίους
 50 σὺν γυναίξιν καὶ τέχνοις πολλὰς ὄντας μυριάδας ἀναι-
 ρεῖν ἡμέρᾳ μιᾷ, μεταπέμπεται πρὸς αὐτὸν Αἰκουον Μό-
 διον, πέμψας αὐτὸν διάδοχον, ὥς ἐν ἄλλοις ἐδηλώσαμεν.
 Ὅ δὲ Φίλιππος Γάμαλα τὸ φρούριον κατέσχε καὶ τὴν
 περίε γῶραν πίστει τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐμμένουσαν.

mus ei, ut magnifice de se sentiret, elatus erat a Caesarensi-
 bus Syris, dicentibus fore ut Agrippa a Romanis occide-
 retur, ob ea in quibus deliquerant Judaei, atque ut ipse re-
 gnum illius acciperet, quod a regibus oriundus esset. Nam
 in confesso erat Varum e stirpe regia esse, utpote nepo-
 tem Soheni, ejus qui locorum circa Libanum tetrarchiam
 obtinuerat. Varus igitur ista re elatus literas apud se re-
 tinebat, modis omnibus adnitens ne in ea quae scripta erant
 incideret rex; exitusque omnes observabat, ne quis clam
 dilapsus renunciaret regi quae ibi fierent: adeoque, ut a
 Syris Caesarensibus gratiam iniret, multos Judaeorum in-
 terfecit. Praeterea decrevit armis sumptis una cum Trachoni-
 tis Batanaram habitantibus in Judaeos Babylonios (eam
 enim appellationem habuerunt) qui in Ecbatanis erant,
 impetum facere. Accitis igitur ad se Judaeorum Caesarensi-
 um duodecim probatissimis, jussit eos, Ecbatana prole-
 ctos, nunciare tribulibus suis loci istius incolis, quod Va-
 rus, audito vos contra regem insurrecturos esse, neclamen
 rumori fide habita, nos miserit, vobis ut persuadeamus
 arma deponere: id enim argumentum fore, quod merito
 illis non creditum fuerit, qui ista de vobis narrarent. Ju-
 bebatur praeterea mittendos esse viros septuaginta ex optima-
 tibus, qui crimen obiectum diluerent. Itaque quom isti
 duodecim ad tribules suos, qui Ecbatanis erant, venissent,
 comperissentque eos rebus novis minime studere, iis sus-
 serunt ut septuaginta viros mittendos curarent. Illi au-
 tem, nihil tale suspicati quale eventurum erat, viros able-
 garunt. Atque isti cum duodecim legatis Caesarem de-
 scenderunt. Varus igitur, illis obviam factus cum regio
 milite, omnes una cum istis legatis interfici jubet, atque
 expeditionem faciebat adversus eos, qui Ecbatanis erant,
 Judaeos. E septuaginta autem quidam servatus illis re-
 nunciare occupavit: moxque illi arreptis armis receperunt
 se cum uxoribus et liberis in Gamala castellum, relictis
 vicis magnis opibus refertis et multas pecorum myriadas
 habentibus. Haec Philippus simul atque audivit, et ipse
 in Gamala castellum se conferebat. Quom primum vero ad-
 venit, inelamabat multitudo, eum obsecrantes ut du-
 cem se ipsis praeberet, et contra Varum et Syros Caesarenses
 bellum moveret: acceperat enim regem ab istis occisum
 esse. At Philippus impetum eorum reprimebat: atque
 collata in ipsos a rege beneficia eis in memoriam revocans,
 narransque quanta esset Romanorum vis et potentia,
 haudquaquam e re ipsorum esse dicebat bellum contra eos
 suscipere. Tandemque id eis persuasit. Rex porro, quom
 audisset Varo in animo esse Judaeos, qui Caesareae erant,
 cum uxoribus et liberis, ad multas myriadas, una die neci
 addicere, Aequum Modium, ad se accersitum, misit ut ei
 succederet, quemadmodum alibi indicavimus. Philippus
 autem Gamala castellum et regionem finitimam continebat,
 ne a sua erga Romanos fide desciscerent.

16'. Ἐπεὶ δ' εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἀφικόμην ἐγὼ, καὶ ταῦτα παρὰ τῶν ἀπαγγειλάντων ἔμαθον, γράφω τῷ συνεδρίῳ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν περὶ τούτων, καὶ τί με πράττειν κελεύουσιν ἐρωτῶ. Οἱ δὲ προσμεῖναι παρε-
 5 κάλεσαν καὶ τοὺς συμπρέσβεις, εἰ θέλοιεν, κατασχόντα πρόνοιαν ποιήσασθαι τῆς Γαλιλαίας. Οἱ δὲ συμπρέσβεις εὐπορήσαντες πολλῶν χρημάτων ἐκ τῶν διδομένων αὐταῖς δεκάτων, ὥς ὄντες ἱερεῖς ὀφειλομένας ἀπαλάμβανον, εἰς τὴν οἰκίαν ὑποστρέφειν γῆν ἔκριναν.
 10 ἐμοῦ δ' αὐτοὺς προσμεῖναι παρακαλέσαντος, ἕως οὗ τὰ πράγματα καταστήσωμεν, πείθονται. Ἄρας οὖν μετ' αὐτῶν ἀπὸ τῆς Σεπφωριτῶν πόλεως εἰς κώμην τινὰ, Βηθμαοὺς λεγομένην, ἀπέχουσαν Τιβεριάδος στάδια τέσσαρα, παραγίνομαι. Καὶ πέμψας ἐντεῦθεν
 15 τοὺς πρὸς τὴν Τιβεριέων βουλὴν, καὶ τοὺς πρώτους τοῦ δήμου παρεκάλουν ἀφικέσθαι πρὸς με. Καὶ παραγενημένων (ἐληλύθει δὲ καὶ Ἰούστος σὺν αὐτοῖς) ἔλεγον ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πρεσβεύσεων μετὰ τούτων πεπέμφθαι πρὸς αὐτοὺς, πείσων καθαιρεθῆναι
 20 τὸν οἶκον ὑπὸ Ἡρώδου τοῦ τετράρχου κατασκευασθέντα, ζώων μορφὰς ἔχοντα, τῶν νόμων οὕτω τι κατασκευάζειν ἀπαγορευόντων· καὶ παρεκάλουν αὐτοὺς ἔξ ἡμῖν ἢ τάχος τοῦτο πράττειν. Ἐπὶ πολὺ μὲν οὖν οἱ περὶ τὸν Κάπελλον καὶ τοὺς πρώτους αὐτῶν ἐπιτρέπουν οὐκ
 25 ἤθελον, βιαζόμενοι δ' ὑπ' ἡμῶν συγκατατίθενται. Φθά-
 νει δ' Ἰησοῦς ὁ τοῦ Σαπφρία παῖς, δὴ τῆς τῶν ναυτῶν καὶ τῶν ἀπόρων στάσεως πρῶτον ἔραμεν ἄρται, παραλαβὼν τινὰς Γαλιλαίους, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτὴν ἐμπρή-
 30 σας, πολλῶν οὐλομένων εὐπορήσειν ἐξ αὐτῆς χρημάτων, ἐπειδὴ τινὰς οἶκων ὁροφὰς κεχρυσωμένας εἶδεν· καὶ διήρπασαν πολλὰ παρὰ γνώμην τὴν ἡμετέραν πράξαν-
 35 τες. Ἡμεῖς γὰρ μετὰ τὴν πρὸς Κάπελλον καὶ τοὺς πρώτους Τιβεριέων ὁμιλίαν εἰς τὴν ἀνω Γαλιλαίαν ἀπὸ Βηθμαῶν ἀνεγυροῦσαμεν. Ἀναιροῦσι δ' οἱ περὶ τὸν Ἰησοῦν πάντας τοὺς ἐνοικοῦντας Ἕλληνας, ὅσοι τε
 40 πρὸ τοῦ πολέμου γεγόνεισαν αὐτῶν ἐχθροί.
 17'. Πυθόμενος δ' ἐγὼ ταῦτα παρωξύνθη σφόδρα, καὶ καταβὰς εἰς Τιβεριάδα πρόνοιαν εἰσενεγκάμεν τῶν βασιλικῶν σκευῶν, ὅσα δυνατόν ἦν τοὺς ἀρπάζαντας
 45 ἀφελέσθαι. Λυχνίαι δ' ἦσαν Κορίνθιαι ταῦτα καὶ τράπεζαι τῶν βασιλικῶν καὶ ἀσήμου ἀργυρίου σταθμὸς ἱκανός. Πάντα δ' ὅσα παρέλαβον, φυλάσσειν τῷ βασιλεῖ ἔκριναν. Μεταπεμφόμενος οὖν τοὺς τῆς βουλῆς
 50 πρώτους δέκα καὶ Κάπελλον τὸν Ἀντύλλου, τὰ σκεύη παρέδωκα, μηδενὶ παραγγελίας ἑτέρῳ πλὴν ἐμοῦ δοῦ-
 55 ναι. Κάκειθεν εἰς τὰ Γίσχαλα πρὸς τὸν Ἰωάννην μετὰ τῶν συμπρέσβειν ἀφικόμην, βουλόμενος γινώσκειν τί ποτε φρονεῖ· κατείδον δ' αὐτὸν ταχέως νεωτέρων ὀρεγόμενον πραγμάτων καὶ τῆς ἀρχῆς ἐπιθυμίαν ἔχοντα.
 60 Παρεκάλει γάρ με τὸν Καίσαρος σίτον κείμενον ἐν ταῖς τῆς ἀνωθεν Γαλιλαίας κώμαις ἐξουσίαν αὐτῷ δοῦναι ἐκφορῆσαι· θέλειν γὰρ ἔρασκεν εἰς ἐπισκευὴν τῶν τῆς πατρίδος τευχῶν αὐτὸν ἀναλῶσαι. Κατανοήσας δὲ ἐγὼ τὴν ἐπιχειρήσιν αὐτοῦ καὶ τί διανοοῖτο πράσσειν,

12. At postquam ego in Galilaeam veneram, et ista ab ipsis nunciis acceperam, scribo Hierosolymitarum synedrio hisce de rebus, et quid me facere juberent ab illis requiro. Illi vero me obsecrarunt ut illic manerem, et retentis legationis sociis, si illis ita visum fuerit, Galilaeae tutelae providerem. Ceterum collegae, quum grandem pecuniam haberent ex decimis sibi datis, quas debitas, ut sacerdotes, accipiebant, in terram propriam reverti statuerunt: quum autem ego eos rogassem ut tantisper manerent, donec res compositae essent, assenserunt. Una igitur cum illis profectus a Sepphoritarum urbe in vicum quendam, cui nomen est Bethmai, quattuor stadiis a Tiberiade distantem, venio: missoque nuncio accersivi ad me senatum Tiberiadis et primores populi. Quibus, postquam affuerunt, (etiam Justus una cum illis venerat,) dicebam me ab Hierosolymitarum populo ad eos missum esse cum collegis, legatione utungerer, utque iis persuaderem funditus tollendam esse domum ab Herode tetrarcha exstructam, quod animantium figuris eam exornaverat, quum ejusmodi quid effingere legibus nostris vetitum sit; eosque rogabam ut nos quantocius id facere permitterent. Multum quidem Capellus primoresque civium restiterunt, diuque id sinere noluerunt; tandem vero a nobis persuasione victi, in nostram concessere sententiam. Jesus autem Sapphiae filius nos praevinit, quem primum pro nautarum et inopum factionis duce se gessisse diximus, qui assumptis quibusdam Galilaeis palatium omne incendit, ratus se inde ingenti pecunia locupletatum iri, quia tecta quaedam conclavium inaurata viderat: multaque diripuerunt praeter animi nostri sententiam. Nos enim, post colloquium cum Capello et Tiberiensium primoribus habitum, in superiorem Galilaeam a Bethmais secesseramus. Jesu autem factio Gracos omnes eam urbem habitantes interimit, et quotquot inimicos ante id bellum habuerant.

13. Ego vero his auditis vehementer commotus sum, quumque Tiberiadem descendissem, curam et diligentiam adhibui ut salva esset omnis regia supellex, quae diripientium manibus recuperari potuit. In his porro erant candelabra ex aere Corinthio, et mensae regiae, et satis magnum argenti non signati pondus. Quaecunque autem accipiebam, regi servare statui. Accitis igitur decem senatus primoribus et Capello Antylli filio, vasa eis tradidi, interminatus ne cuiquam praeter me ea redderent. Atque inde Gischala cum collegis ad Joannem veniebam, scire desiderans quidnam animo ageretur: moxque deprehendi eum rerum novarum cupidum, et ad principatum arripiendum aspirantem. Rogabat enim me ut sibi potestatem facerem exportandi frumentum Caesaris, in superioris Galilaeae vicis repositum: namque se velle dicebat id insumere in structuram patriae moenium. Atqui ego, quum intellexissem quid moliretur, et quid ipsi in animo esset facere, negabam

οὐκ ἔφην αὐτῷ συγχωρεῖν. Ἡ γὰρ Ῥωμαίοις αὐτὸν ἐνενοούμην φυλάττειν, ἥ ἔμοι αὐτῷ, διὰ τὸ καὶ τὴν ἐξουσίαν τῶν ἐκεῖ πραγμάτων αὐτὸς παρὰ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πεπιστευσθαι. Μὴ πείθων δέ με περὶ τούτων καὶ ἐπὶ τοὺς συμπρέσβεις ἐτράπετο· καὶ γὰρ ᾗσαν ἀπρονόητοι τῶν ἐσομένων καὶ λαθεῖν ἐτοιμότετοι. Φθείρει δὲ χρήμασιν αὐτοὺς ψήφισασθαι πάντα τὸν σίτον αὐτῷ παραδοῖσθαι τὸν ἐν τῇ αὐτοῦ ἐπαρχίᾳ κείμενον. Κἀγὼ μόνος, ἡττώμενος ὑπὸ δύο, τὴν ἡσυχίαν ἤγον. Καὶ δευτέραν Ἰωάννης ἐπεισέφερε παυνοργίαν. Ἐφῆ γὰρ Ἰουδαίους τοὺς τῇ Φιλίππου Καισάρειαν κατοικοῦντας, συγκεκλημένους κατὰ προσταγὴν τοῦ βασιλέως ὑποδίκου τὴν δυναστείαν διοκοῦντος, πεπομφέναι πρὸς αὐτὸν, παρακαλοῦντας, ἐπειδὴ οὐκ ἔχουσιν ἔλαιον ᾧ χρῆσονται καθαρὸν, ποιησάμενον πρόνοιαν εὐπορίαν αὐτοῖς τούτου παρασχεῖν, μὴ δι' ἀνάγκην Ἑλληνικῷ γράμμενοι τὰ νόμιμα παραβαίνουσιν. Ταῦτα δ' οὐχ ὑπὲρ εὐσεβείας ἔλεγεν Ἰωάννης, δι' αἰσχροκέρδειαν δὲ φανερωτάτην. Γινώσκων γὰρ παρὰ μὲν ἐκείνοις κατὰ τὴν Καισάρειαν τοὺς δύο ξέστας δραχμῆς μιᾶς πωλουμένους, ἐν δὲ τοῖς Γισχάλοις τοὺς ὀγδοήκοντα ξέστας δραχμῶν τεσσαρῶν, πᾶν τὸ ἔλαιον ὅσον ἦν ἐκεῖ διεπέμψατο, λαβὼν ἐξουσίαν καὶ παρ' ἐμοῦ τῷ δοκεῖν· οὐ γὰρ ἐκὼν ἐπέτρεπον, ἀλλὰ διὰ φόβον τὸν ἀπὸ τοῦ πλήθους, μὴ κωλύων καταλευσθεῖν ὑπ' αὐτῶν. Συγχωρήσαντος οὖν μου, πλείστον χρημάτων ὁ Ἰωάννης ἐκ τῆς κακουργίας ταύτης ἡτύπορσεν.

ιδ'. Τοὺς δὲ συμπρέσβεις ἀπὸ τῶν Γισχάλων ἀπολύσας εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, πρόνοιαν ἐποιούμην ὅπλων τε κατασκευῆς καὶ πόλεων ὀχυρότητος. Μεταπεμφάμενος δὲ τῶν ληστῶν τοὺς ἀνδρειοτάτους, ἀφελέσθαι μὲν αὐτῶν τὰ ὅπλα οὐχ ὅλον τε ὃν ἔωρων· ἐπεισα δὲ τὸ πλῆθος μισθοφορίαν αὐτοῖς παρέχειν, ἄμεινον εἶναι λέγων ἔχοντας ὀλίγον διδόναι μᾶλλον ἢ τὰς κτήσεις διαρπαζομένους ὑπ' αὐτῶν περιορᾶν. Καὶ λαβὼν παρ' αὐτῶν ὄρκους μὴ ἀφίεσθαι πρότερον εἰς τὴν χώραν, ἐὰν μὴ μετακληθῶσιν, ἢ θανὸν τὸν μισθὸν μὴ λάβωσιν, ἀπέλυσα, παραγγείλας μήτε Ῥωμαίοις πολεμεῖν μήτε τοῖς περιοίκοις. Εἰρηνεύεσθαι γὰρ πρὸ πάντων τὴν Γαλιλαίαν ἐφρόντιζον. Τοὺς δ' ἐν τέλει τῶν Γαλιλαίων, ὅσον ἐβδομήκοντα πάντας, βουλόμενος ἐν προφάσει φιλίας καθάπερ δημῶν τῆς πίστεως ἔχειν, φίλους τε καὶ συνεκδήμους ἐποίησάμην, ἐπὶ τε κρίσεις παρελάμβανον, καὶ μετὰ γνώμης τῆς ἐκείνων τὰς ἀποφάσεις ἐποιούμην, μηδὲ προπετεῖα πειρώμενος τοῦ δικαίου διαμαρτάνειν, καθαρεῦειν δὲ παντὸς ἐν αὐταῖς λήμματος.

ιε'. Περὶ τριακοστὸν γοῦν ἔτος ὑπάρχων, ἐν ᾧ χρόνῳ, καὶ ἀπέχεται τις τῶν παρανόμων ἐπιθυμιῶν, δύσκολον τὰς ἐκ τοῦ φθόνου διαβολὰς φεύγειν, ἀλλως τε καὶ ἐξουσίας ὄντα μεγάλης, γυναῖκα μὲν πᾶσαν ἀνύδριστον ἐφύλαξα, πάντων δὲ τῶν διδομένων ὥς μὴ χρήζων κατεπρόνοησα· ἀλλ' οὐδὲ τὰς ὀρεϊζομένας μοι ὡς ἱερεῖ δε-

me ei hoc permittere. Cogitabam enim id aut Romanis servare aut mihi ipsi, quod potestatem in res istius regionis a communi Hierosolymorum mihi commissam haberem. Istis igitur a me neutiquam impetratis, ad collegas se convertit futurorum enim improvidi erant, et ad munera accipienda paratissimi. Proinde eos largitionibus corrumpit, ut eorum suffragiis sibi frumentum omne addiceretur, quod in ipsis provincia esset reconditum: atque ego, qui solum me vici a duobus viderem, quiescebam. Deinde altero dolo Joannes usus est. Aiebat enim Judæos Cæsareæ Philippi incolas, mandato vicarii regis imperii res administrantis conclusos, ad ipsum misisse, obsecrantes ut, quandoquidem eis non suppeteret oleum purum quo uterentur, sua ipse cura ejus copiam illis suppeditaret, ne cogerentur, Græcorum oleo adhibito, contra patrios ritus agere. Hæc autem non religionis ergo dicebat Joannes, sed manifesto admodum turpis lucris causa. Sciens enim apud ipsos quidem Cæsareæ sextarios duos drachma una venire, Gischalis vero octoginta sextarios drachmis quattuor, omne quod illic esset oleum jussit efferri, quasi a me quoque potestatem accepisset: non enim voluntate mea hoc ei permitsum erat, sed præ metu populi, ne ab eis, si repugnarem, lapidibus obruerer. Itaque postquam hoc concesseram, multum pecuniæ Joannes ex hoc maleficio sibi comparavit.

14. Quum autem Gischalis collegas Hierosolyma dimissem, omni cura in id incumbere, ut pararentur arma, urbesque munitionibus firmarentur. Accitis deinde latronum fortissimis, quum viderem nequaquam posse illis arma adimi, persuasi multitudini ut mercede eos conducerent, præstabilius esse dicens, nuntium sponte illis dare quam ut sinerent facultates suas ab illis diripi. Accepitque ab eis jurejurando, in regionem nostram deinceps non venturos esse nisi accersiti fuerint, aut quam non accipiant mercedem, eos diuini jussos bello non lacessere aut Romano aut finitimos. Id enim mihi imprimis curæ erat ut Galilea tranquilla esset et pacata; quumque vellem Galilæorum magistratus, circiter septuaginta omnes, prætextu amicitie habere quasi obsides fidei, eos mihi amicos et itinerum comites feci et in judiciis assessores adsciscebam, et ex illorum consensu sententias pronuntiabam, operam dante ut temeritate ab justitia non discederem, sed memet a meritis quibuscunque accipiendis purum servarem.

15. Annaum igitur agens circiter tricesimum, qua ætate etiamsi quis sibi temperat a cupiditatibus illicitis, difficile tamen admodum est ut fugiat invidiæ calumnias, idque præsertim magna pollens auctoritate, mulierem quidem omnem contumelia liberam servavi, quæque dono offerebantur omnia, quasi nullius rei indigens, contempsit: im-

κάτας ἀπελάμβανον παρὰ τῶν κομιζόντων. Ἐκ μέντοι τῶν λαζάρων μέρος, τοὺς Σύρους τοὺς τὰς πέριξ πόλεις κατοικοῦντας νικήσας, ἔλαβον, ἃ καὶ εἰς Ἱεροσόλυμα τοῖς συγγενέσιν ὁμολογῶν πεπομμέναι. Καὶ δις μὲν κατὰ κράτος ἔλθων Σεπφωρίτας, Τιβεριεῖς δὲ τετράκις, Γαδαρεῖς δ' ἅπασι, καὶ τὸν Ἰωάννην πολλάκις ἐπιβουλεύσαντά μοι λαβὼν ὑποχείριον, οὐτ' αὐτὸν οὔτε τινὰς τῶν προειρημένων ἐθνῶν ἐτιμωρησάμην, ὥς προῖων ὁ λόγος παραστήσει. Διὰ τοῦτ' οἶμαι καὶ τὸν Θεὸν (οὗ γὰρ λελῆθασιν αὐτὸν οἱ τὰ δέοντα πράττοντες) καὶ ἐκ τῆς ἐκείνων ῥύσασθαι με χειρὸς, καὶ μετὰ ταῦτα πολλοὺς περιπεσόντα κινδύνους διαφυλάττει. Περὶ ὧν ὕστερον ἀπαγγελοῦμεν.

Ιζ'. Τοσαύτη δ' ἦν πρὸς με τοῦ πλήθους τῶν Γαλιλαίων εὐνοία καὶ πίστις, ὥστε ληφθεῖσιν αὐτῶν κατὰ κράτος τῶν πόλεων, γυναικῶν δὲ καὶ τέκνων ἀνδραποδισθέντων, οὐχ οὕτω ταῖς ἑαυτῶν ἐπεστέναζον συμφοραῖς ὥσπερ τῆς ἐμῆς ἐφρόντισαν σωτηρίας. Ταῦτα δ' ὁρῶν Ἰωάννης ἐφρόνησε· καὶ γράφει πρὸς με παρκαλῶν ἐπιτρέψαι καταβάντι χρῆσασθαι τοῖς ἐν Τιβεριάδι θερμοῖς ὕδασι, τῆς τοῦ σώματος ἕνεκα θεραπείας. Κἀγὼ, μὴδὲν ὑποπτεύσας πράξειν αὐτὸν πονηρὸν, οὐκ ἐκώλυσα· πρὸς δὲ καὶ τοῖς Τιβεριάδος τὴν διοίκησιν ὑπ' ἐμοῦ πεπιστευμένοις κατ' ὄνομα γράφω καταλύσιν ἐτοιμάσαι τῷ Ἰωάννῃ καὶ τοῖς ἀφικομένοις σὺν αὐτῷ, πάντων τε τῶν ἐπιτεταγμένων ἀρθροῖαν παρασχεῖν. Διέτριβον δὲ κατὰ τὸν καιρὸν ἐκείνον ἐν κώμῃ τῆς Γαλιλαίας, ἣ προσκαγορεύεται Κανά.

Ιζ'. Ὁ δὲ Ἰωάννης ἀφικόμενος εἰς τὴν Τιβεριεῖν πόλιν, ἐπειθε τοὺς ἀνδρώπους ἀποστάντας τῆς πρὸς με πίστεως προστίθεσθαι αὐτῷ. Καὶ πολλοὶ τὴν παράκλησιν ἡδέως ἐδέξαντο, νεωτέρων ἐπιθυμοῦντες αἰετῶν πραγμάτων καὶ φύσει πρὸς μεταβολὰς ἐπιτηδείους ἔχοντες καὶ στάσει χαίροντες· μάλιστα δὲ Ἰούστος καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ Πίστος ὠρμήκεσαν ἀποστάντες ἐμοῦ προστίθεσθαι τῷ Ἰωάννῃ. Διεκώλυσα δ' αὐτοὺς φθάσας. Ἦκε γὰρ ἄγγελός μοι παρὰ Σίλα, ὃν ἐγὼ καθεσάκειν τῆς Τιβεριάδος στρατηγὸν, ὥς προείπον, τὴν τῶν Τιβεριεῖων γνώμην ἀπαγγέλλων, καμὲ σπεύδειν παρακαλῶν· βραδύναντος γὰρ ὑπὸ τὴν ἐτέρων ἐξουσίαν γενέσθαι τὴν πόλιν. Ἐντυχὼν οὖν τοῖς γράμμασι τοῦ Σίλα, καὶ διακρίνας ἀναλαβὼν ἄνδρας, δι' ὅλης τῆς νυκτὸς τὴν πορείαν ἐποιοῦμένη, προπέμψας ἄγγελον τὸν τὴν ἐμὴν παρουσίαν τοῖς ἐν τῇ Τιβεριάδι σηματοῦντα. Πρωτὶ δὲ πλησιάζοντός μου τῇ πόλει, τὸ πλῆθος ὑπηγείαζεν, καὶ Ἰωάννης σὺν αὐτοῖς· δις καὶ πάνυ με τεταραγμένως ἀσπασάμενος, δέσας μὴ εἰς ἔλεγχον αὐτοῦ τῆς πράξεως ἀφικομένης ἀπολέσθαι κινδυνεύσει, ὑπεχώρησε μετὰ σπουδῆς εἰς τὴν ἑαυτοῦ κατάλυσιν. Κἀγὼ δὲ, γενόμενος κατὰ τὸ στάδιον, τοὺς περὶ ἐμὲ σωματοφύλακας ἀπολύσας, πλὴν ἑνὸς, καὶ μετὰ τούτου κατασχόντων δέκα τῶν ἐπιτοῦ, ὀλμηγορεῖν ἐπειρώμην τῷ πλῆθει τῶν Τιβεριεῖων, στάς ἐπὶ τριγῶν τινος ὑψηλοῦ, παρεκάλουν τε μὴ οὕτως αὐτοὺς ταχέως ἀφίστασθαι·

ne decimas quidem ab afferentibus accipiebam, licet mihi ut sacerdoti debitas. Ex manubiis tamen, postquam Syros urbes finitimas incolentes viceram, partem sumpsi, quam me Hierosolyma misisse ad cognatos fateor. Quumque his Sephoritas vi expugnassem, Tiberienses quater, Gadarenses semel, et Joannem sæpius insidias mihi molitum in potestatem redegissem, neque de ipso neque de ullo prædictorum populorum penas sumere sustinui, prout in sequentibus ostendet narratio. Quamobrem Deum arbitror (ipsum enim non latent qui honeste se gerunt) ex illorum etiam manibus me eripuisse, ac deinde, quum in multa pericula incidissem, conservasse. De quibus posthac narrabimus.

16. Tanta autem erat populi Galilæorum erga me benevolentia ac fides, ut urbibus eorum expugnatis, et uxoribus liberisque in captivitate abductis, non adeo suis ingemiscerent calamitatibus, ac de mea unius incolumitate solliciti fuerunt. Atqui Joannem, quum ista videret, subito invidia: et ad me scribit, obsecrans ut, quum Tiberiadem descenderet, ipsi permitterem uti calidis loci istius aquis ad corporis valetudinem curandam. Atque ego, minime illum mali alicujus auctorem fore suspicatus, non prohibui: quin et his, quibus a me commissa erat Tiberiadis administratio, nominatim scripsi, hospitium ut apparerent Joanni illisque qui cum eo venturi essent, rerumque omnium necessariorum copiam eis suppeditarent. Atque ipse eo tempore agebam in vico Galilææ, qui vocatur Cana.

17. Joannes autem, quum ad Tiberiensium urbem venisset, egit cum hominibus illis, ut a sua erga me fide desciscerent ipsi se adjungerent. Et multi preces illius libenter admiserunt, rerum novarum semper appetentes, et a natura facti aptique ad mutationes, et seditionibus gaudentes: præcipue vero Justus et pater ejus Pistus animos impulerunt ut, facta a me defectione, Joanni se addicerent id quod, eos prævertendo, facere prohibui. Venerat enim ad me nuncius a Sila, quem ego Tiberiadis prætorem constitueram, ut jam ante dicebam, Tiberiensium voluntatem indicans, hortansque ut festinarem; quippe fore, si cunctarer, ut civitas in aliorum potestatem veniat. Acceptis igitur Silæ literis, assumptisque viris ducentis, tota nocte iter faciebam, præmisso nuncio qui adventum meum iis qui erant in Tiberiade significaret. Mane autem, quum urbi appropinquarem, multitudo mihi obviam veniebat, et cum illis Joannes; qui quum me perturbate admodum salutasset, veritus ne facinore ejus detecto vitæ discrimen adiret, pleno gradu in diversorium suum se recepit. Ego vero, quum in stadium pervenissem, dimissis omnibus qui circa me erant satellitibus, præter unum, cumque eo retentis decem armatis, id agebam ut Tiberiensium multitudinem alloquerer e septo quodam sublimi, hortabarque eos ne tam cito deficerent: mutationem enim ipsis cessuram esse

κατάγνωσιν γὰρ αὐτοῖς οὔσιν τὴν μεταβολὴν, καὶ τῶν μετὰ ταῦτα προύσταμένων δι' ὑποψίας γενέσθαι διακαίως, ὥς καὶ τὴν πρὸς ἐχθρούς πίστιν φυλάξαντων.

15 ἢ. Οὐπω δὲ μοι πάντα λελλήλητο, καὶ τινος ἐξήκουσα τῶν οἰκείων καταβαίνειν καλεῖντας· οὐ γὰρ μοι καιρὸν εἶναι φροντίζειν τῆς παρὰ Τιβεριέων εὐνοίας, ἀλλὰ περὶ τῆς ἰδίας σωτηρίας, καὶ πῶς τοὺς ἐχθροὺς ἐκρύψω. Ἐπεσφόρει δ' ὁ Ἰωάννης τῶν περὶ αὐτὸν ὀπλιτῶν ἐπιλέξας τοὺς πιστοτάτους, ἐκ τῶν χιλιῶν 10 οὐπερ ἦσαν αὐτῷ· καὶ προσέταξε τοῖς πεμφθεῖσιν ἀναλύνει με, πεπυσμένος ὥς εἶναι μετὰ τῶν οἰκείων μεμονωμένος. Ἦκον δ' οἱ πεμφθέντες, καὶ ἐπεπράχοντο τούρων, εἰ μὴ τοῦ τριγγυῦ θᾶπτον ἀπαλλόμενος ἐγὼ μετὰ τοῦ σωματοφύλακος Ἰακώβου, καὶ ὑπὸ τινος Τι- 15 βεριέως Ἰερῶδου προσανακουφισθείς, ἐδηγηθείς τε ὑπὸ τούτου ἐπὶ τὴν λίμνην, καὶ πλοίου λαβόμενος καὶ ἐπιβὰς, παρὰ δόξαν τοὺς ἐχθροὺς διαφυγὼν εἰς Ταριχίας ἀρικόμην.

19. Οἱ δὲ τὴν πόλιν ταύτην κατοικοῦντες ὥς ἐπύθοντο τὴν τῶν Τιβεριέων ἀπιστίαν, σφόδρα παρωζυνησαν. Ἀρπάξαντες οὖν τὰ ὅπλα παρεκάλουν σφᾶς 20 ἀγεῖν ἐπ' αὐτούς· (θελεῖν γὰρ ἔρασκον ὑπὲρ τοῦ στρατηγοῦ δίκας λαβεῖν παρ' αὐτῶν·) διήγγελλον τε τὰ γεγονότα καὶ τοῖς κατὰ τὴν Γαλιλαίαν πᾶσιν, ἐρεθίσαι 25 καὶ τούτους κατὰ τῶν Τιβεριέων διὰ σπουδῆς ἔχοντες· παρεκάλουν τε πλείστους συναρθέοντας ἀρκεσθαι πρὸς αὐτούς, ἵνα μετὰ γνώμης τοῦ στρατηγοῦ πράττωσι τὸ δοξαν. Ἦκον οὖν οἱ Γαλιλαῖοι πολλοὶ πανταρῶθεν μεθ' ὀπλων, καὶ παρεκελεύοντό μοι προσβαλεῖν τῇ 30 Τιβεριάδι, καὶ κατὰ κράτος αὐτὴν ἐξελεῖν, καὶ πᾶσαν ἔσχατος ποιήσαντα τοὺς ἐνοίκους σὺν γυναῖξί καὶ τέκνοις ἀνδραποδίσασθαι· συνεβούλευον δὲ ταῦτα καὶ τῶν 35 πρῶτων οἱ ἐκ τῆς Τιβεριάδος διασωθέντες. Ἐγὼ δὲ οὐ συνεπένευσον, δεινὸν ἡγούμενος ἐμφυλίου πολέμου κατάρχειν. Μέχρι λόγων γὰρ ᾤμην εἶναι δεῖν τὴν φιλονεικίαν· καὶ μὴ οὐδ' αὐτοῖς ἔρασκον συμφέρειν τοῦτο 40 πεᾶν, Ῥωμαίων ταῖς πρὸς ἀλλήλους στάσεσιν αὐτοὺς ἀπολέσθαι προσδοκῶντων. Ταῦτα δὲ λέγων ἔπαυσα τῆς ὁργῆς τοὺς Γαλιλαίους.

40 χ'. Οἱ δὲ Ἰωάννης, ἀπράκτου τῆς ἐπιβουλῆς αὐτῷ γενομένης, ἔδεισε περὶ ἑαυτοῦ, καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν ὀπλίτας ἀναλαβὼν ἀπῆρεν ἐκ τῆς Τιβεριάδος εἰς τὰ Γίσχαλα, καὶ γράττει πρὸς με περὶ τῶν πεπραγμένων ἀπολογούμενος, ὥς μὴ κατὰ γνώμην τὴν αὐτοῦ γενο- 45 μένων· παρεκάλει τε μηδὲν ὑπονοεῖν κατ' αὐτοῦ, προστιθείς ὄρκους καὶ δεινάς τινας ἀράς, δι' ὧν ᾔετο πιστευθήσεσθαι περὶ ὧν ἐπέστελλεν.

50 κα'. Οἱ δὲ Γαλιλαῖοι (πολλοὶ γὰρ ἕτεροι πάλιν ἐκ τῆς χώρας πάσης ἀνέβησαν μεθ' ὀπλων) εἰδότες τὸν αὐτοῦ σκοπὸν ὥς πονηρὸς ἐστὶ καὶ ἐπίορκος, παρεκάλουν ἀγαγεῖν σφᾶς ἐπ' αὐτὸν, ἄρδην ἀρπνίσειν ἐπαγγελλόμενοι σὺν αὐτῷ καὶ τὰ Γίσχαλα. Ἄρισ μὲν οὖν ἔχειν αὐτὸν ταῖς προθυμίαις ὁμολογοῦν ἐγὼ καὶ νικήσειν αὐτῶν τὴν εὐνοίαν ἐπαγγελλόμεν, παρεκάλουν δ' ὁμοῖς

in vituperationem, foreque ut merito iis, qui posthac praefecturam gesturi sint, in suspicionem veniant, ut qui neque praecedentibus fidem debitam servaverint.

18. Nondum omnia loquutus sum, quum audieram ex meis quendam iubentem me descendere : non enim me tempus sinere sollicitum esse de Tiberiensium benevolentia, sed de mea ipsius incolumitate, et quo pacto effugere possem inimicos. Nam Joannes, ubi intellexit me solum relictum esse cum domesticis, delectos et militibus suis, qui mille cum ipso erant, fidissimos quosque miserat; illisque in mandatis dederat ut me occiderent. Jamque missi veniebant, atque patrum fuisset facinus, nisi ipse oculus e septo desiliens cum Jacobo corporis mei custode, et ab Herode quodam Tiberiensi sublevatus, ab eoque praeviente viam deductus ad lacum, navigio quod forte ibi nactus sum consenso, e manibus inimicorum praeter opinionem elapsus, Tarichavas me contulissem.

19. Urbis autem istius incolae, audita Tiberiensium perfidia, majorem in modum exasperati erant. Armis igitur correptis me obsecrabant ut ipsos adversum eos ducerem; (se enim pro suo duce dicebant sumere velle penas ab ipsis;) facinusque hoc per Galilaeam omnem sermonibus divulgabant, studiose id agentes ut Galileos contra Tiberienses irritarent; eosque adhortabantur ut quamplurimi conferti ad se accederent, facturi de consilio ducis id quod visum fuerit. Venerunt itaque permulti ex omni undique Galilaea armis accincti, meque obsecrabant ut Tiberiadem invaderem, eamque vi expugnarem, totaque solo ad- 20 quata incolas cum uxoribus et liberis in servitutem abducerem; eademque suadebant amici qui ex Tiberiade salvi evaserant. Ego vero illis non assentiebar, nefarium ratus belli civilis initium facere. Arbitrabar enim contentionem non debere ultra verba progredi : imo ne ipsis quidem dicebam id expedire, Romanis exspectantibus dum nos mutuis dissidiis nosmet conficiamus. Atque ista loquutus 25 feci ut resideret Galilaeorum ira.

20. At Joannes, ubi ex animi sententia non successerunt insidiae, sibi ipsi timere coepit; et, militibus quos circa se habebat assumptis, relicta Tiberiade Gischala petiit, et ad me scripsit, quae facta erant excusans, quasi non ex sua voluntate fierent; rogabatque ne quam adversum ipsum suspicionem admitterem, iurjurandum etiam adhibens et diras quasdam execrationes, quibus existimabat se iis 30 quae scripserat fidem esse facturum.

21. Galilei autem (nam alii quamplurimi ex omni regione armis instructi denuo adducti erant) quod hominem probe nossent malum esse et perjurum, rogabant ut ipsos contra eum ducerem, promittentes funditus se deleturos et ipsum et Gischala. Ceterum ego me quidem illis pro sua erga me voluntate propensa gratias habere fatebar, meque illorum benevolentiam victurum esse spondebam : verumtamen ut

ἐπισχεῖν αὐτοὺς ἀξίων, καὶ συγγινώσκειν μοι δεόμενος προσηρμένῳ τὰς ταρχ/ὰς χωαίς φόνων καταστέλλειν. Καὶ πείσας τὸ πλῆθος τῶν Γαλιλαίων εἰς τὴν Σέπφωριν ἀρξικνούμην.

5 κδ'. Οἱ δὲ τὴν πόλιν ταύτην κατοικοῦντες ἄνδρες, κεκριότες τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐμμεῖναι πίστει, δεδιότες δὲ τὴν ἐμὴν ἀρετὴν, ἐπειράθησαν ἐτέρᾳ με πράξει περισπάσαντες ἀδεεῖς εἶναι περὶ αὐτῶν. Καὶ δὴ πέμψαντες πρὸς Ἰησοῦν τὸν ἀρχιερετὴν εἰς τὴν Πτολεμαίδος μεθορίαν, ὑπέσχεοντο δώσειν πολλὰ χρήματα 10 θελήσαντι μετὰ τῆς σὺν αὐτῷ δυνάμεως (ἣσαν δὲ ὀκτακόσιοι τὸν ἀριθμὸν) πόλεμον ἐξάγειν εἰς ἡμᾶς. Ὁ δ' ὑπακούσας αὐτῶν ταῖς ὑποσχέσεσιν ἠθέλησεν ἐπιπεσεῖν ἡμῖν ἀντετόμοις καὶ μὴδὲν προγινώσκουσιν. Πέμψας γοῦν πρὸς με παρεκάλει λαβεῖν ἐξουσίαν ἀσπασόμενον ἀρξέσθαι. Συγγυρῆσαντος δὲ μου (τῆς γὰρ 15 ἐπιβουλῆς οὐδὲν προηπιστάμην) ἀναλαβὼν τὸ σύνταγμα τῶν λεηστῶν ἔσπευδεν ἐπ' ἐμέ. Οὐ μὴν ἔρθεσεν αὐτοῦ τέλος λαβεῖν ἢ κακοურγία. Πλησιάζοντος γὰρ ἤδη, 20 τῶν σὺν αὐτῷ τις αὐτομολήσας ἤκε πρὸς με τὴν ἐπιχείρησιν αὐτοῦ φράζων. Κἀγὼ πυθόμενος ταῦτα προῆλθον εἰς τὴν ἀγορὰν, σκηψάμενος ἀγνοεῖν τὴν ἐπιβουλήν. Ἐπηγόμην δὲ πολλοὺς ὀπλίτας Γαλιλαίους, τινὰς δὲ καὶ Τιθερίων' εἴτα προστάξας τὰς ὁδοὺς πάσας 25 ἀσφαλέστατα φρουρεῖσθαι, παρήγγειλα τοῖς ἐπὶ τῶν πυλῶν μόνον Ἰησοῦν, ἐπειδὴν παραγένηται, μετὰ τῶν πρώτων εἰσελθεῖν ἔχειν, ἀποκλείειν δὲ τοὺς ἄλλους, βιάζομένους δὲ τύπτειν. Τῶν δὲ τὸ προσταχθὲν ποιησάντων, εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς μετ' ὀλίγων, καὶ κελεύ- 30 σαντος ἐμοῦ ῥῖψαι τὰ ὄπλα ᾔθτον, (εἰ γὰρ ἀπειθοῖη τεληνέσθαι,) περιεστῶτας ἰδὼν πανταχόθεν αὐτῷ τοὺς ὀπλίτας, φοβηθεὶς ὑπήκουσεν. Οἱ δ' ἀποκλεισθέντες τῶν ἐπακολουθούντων αὐτῷ πυθόμενοι τὴν σύλληψιν ἔφυγον. Κἀγὼ προσκαλεσάμενος τὸν Ἰησοῦν κατ' 35 ἰδίαν, οὐκ ἀγνοεῖν ἔρην τὴν ἐπ' ἐμὲ συσκευασθεῖσαν ἐπιβουλὴν, οὐδ' ὑπὸ τίνων πεμπεθεῖν συγγινώσθαι δ' ὅμως αὐτῷ τῶν πεπραγμένων, εἰ μέλλοι μετανοήσῃ καὶ πιστὸς ἐμοὶ γενήσῃ. Ὑπισχνουμένου δὲ πάντα ποιήσῃ ἐκείνου, ἀπέλυσα, συγγυρῆσας αὐτῷ συναγα- 40 γεῖν πάλιν οὗς πρότερον εἶχεν. Σεπφωρίταις δ' ἡπειλήσα, εἰ μὴ παύσαιτο τῆς ἀγνωμοσύνης, λήψεσθαι παρ' αὐτῶν δίκας.

κγ'. Κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν ἀρξικνούνται πρὸς με δύο μεγιστᾶνες τῶν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ βασιλέως ἐκ 45 τῆς τῶν Τραχωνιτῶν χώρας, ἐπαρόμενοι τοὺς ἑαυτῶν ἵππους, καὶ ὄπλα καὶ χρήματα δ' ἐπικομίζοντες. Τοῦτους περιτέμνεσθαι τῶν Ἰουδαίων ἀναγκάζοντων, εἰ θέλουσιν εἶναι παρ' αὐτοῖς, οὐκ εἴσα βιασθῆναι, φάσκων δεῖν ἕκαστον ἀνδρῶπιον κατὰ τὴν ἑαυτοῦ προαίρεσιν 50 τὸν Θεὸν εὐσεβεῖν, ἀλλὰ μὴ μετὰ βίας· χρῆναι δὲ τοῦτους δι' ἀσφάλειαν πρὸς ἡμᾶς καταφεύγοντας μὴ μετανοεῖν. Πεισθέντος δὲ τοῦ πλῆθους, τοῖς ἔκουσιν ἀνδράσι τὰ πρὸς τὴν συνήθη δίκαιαν ἅπαντα παρεῖλον δαψυλῶς.

sibi temperarent ab ejusmodi conatu precibus contendebar, veniamque orabam quod tumultus compescere maluerim absque cadibus. Quumque id persuasissem Galilaeorum multitudini, Sepphorim me recipiebam.

22. Viri autem hujus urbis incolae, quum statuissent in fide erga Romanos permanere, mei vero adventum metuissent, conati sunt, aliis negotiis me distrahendo, suae prospicere securitati. Adeoque nuncio ad Jesum latronum principem misso in Ptolemaidis confinia, magnam pecuniam vim se duros pollicebantur, si vellet cum sua militum manu (erant autem numero octoginta) bellum in nos commovere. Atque illi, quum non displicerent ei quae promissa erant, in animo fuit, nos necopinantes et imparatos aggredi. Itaque ad me rogatum misit, ut sibi liceret me salutatum venire. Quod quum ei concessissem, (nihil enim insidiarum praesenseram,) assumpta latronum cohorte, ad me festinabat. Non tamen ei successit quod in animo agitalerat maleficium. Quum enim jam non longe abesset, quidam e suis transfuga ad me veniebat, quid ille moliretur indicans. Atque ego, quum ista audivissem, in forum processi, de insidiis simulans nihil me rescivisse. Mihi autem adsciscebam multos Galilaeos armatos, et quosdam etiam Tiberienses: quumque edixissem ut aditus in urbem omnes firmissimis praesidiis et custodiis munitur, portarum praefectis in mandatis dedi ut solum Jesum, quum adveniret, et primos e suis intronitterent, ceteros vero excluderent, vimque adhibentes plagis repellerent. Illis autem quae imperaveram facientibus, Jesus cum paucis ingressus est: quumque ipse jussissem ut ocium arma projiceret, (alioqui morituum, ni pareret,) ubi vidit se undique armatis obsessum, timore perculsus jussis obtemperavit. Qui vero ex ejus comitibus exclusi erant, ut comprehensum esse audiverant, in fugam se conjecerunt. Atque ego, Jesu ad me seorsum accito, dicebam me non ignorare paratas mihi insidias, neque a quibus missus esset; ei tamen factorum veniam daturum, si voluerit respicere, mihi quae fidelis esse. Illo autem omnia se facturum esse pollicente, dimisi, hoc ei concesso, ut iterum colligeret quos prius habuerat. Sepphoritis vero interminatus sum me pœnas ab illis sumpturum esse, nisi in me ingrati esse desinere.

23. Per idem tempus e Trachonitarum regione ad me venerunt magnates duo, e numero illorum qui regis imperio suberant, suos secum adducetes equos, insuper et arma et pecuniam afferentes. Hos quum Judaei circumcidi coacturi essent, si apud ipsos manere vellent, non permissi ut vi ulla eo adigerentur, dicens hominum quemque oportere ex animi sui voluntate Deum colere, et non ad id faciendum cogi: neque committendum aliquid, unde eos, qui securitatis causa ad nos confugerint, ejus consilii peniteat. Atque ita persuasa multitudine, viris venientibus omnia ad consuetum victum affatim suppeditabam.

κδ'. Πέμπει δ' ὁ βασιλεὺς Ἀγρίππας δύναμιν καὶ στρατηγὸν ἐπ' αὐτῆς Αἰκούον Μόδιον, Γάμαλα τὸ φρούριον ἐξαιρήσονται. Οἱ δὲ πεμφθέντες κυκλώσασθαι μὲν τὸ φρούριον οὐκ ἔρκεσαν, ἐν δὲ τοῖς γυμνασίοις τῶν τόπων ἐπεδρεύοντες ἐπολιόρκουν τὰ Γάμαλα. Αἰδούτιος δὲ ὁ δεκάδαρχος ὁ τοῦ μεγάλου πεδίου τὴν προστασίαν πεπιστευμένος, ἀκούσας ὅτι παρήναι εἰς Σιμωνιάδα κώμην ἐν μεθορίαις κειμένην τῆς Γαλιλαίας, αὐτοῦ δ' ἀπέχουσαν ἐξήκοντα σταδίου, νυκτὸς ἀναλαβὼν τοὺς ἑκατὼν ἵππους οὓς εἶχε σὺν αὐτῷ, καὶ τινὰς πεζοὺς περὶ διακοσίους, καὶ τοὺς ἐν Γαβᾷ πόλει κατοικοῦντας ἐπαγόμενος συμμάχους, νυκτὸς δεύσας, ἔρχεται εἰς τὴν κώμην ἐν ᾗ διέτριβον. Ἀντιπαράταξάμενος δὲ καμῶς μετὰ δυνάμειος πολλῆς, ὁ μὲν Αἰδούτιος εἰς τὸ πεδὶον ὑπάγειν ἡμᾶς ἐπειράτω, (σφόδρα γὰρ τοῖς ἵππευσιν ἐπεποίθει,) οὐ μὲν ὑπάρχουσαν. Ἐγὼ γὰρ τὸ πλεονέκτημα συνιδὼν τὸ γενησόμενον τοῖς ἵππευσιν, εἰ καταβαλόμενος εἰς τὸ πεδὶον, (πεζοὶ γὰρ ἡμεῖς σύμπαντες ἦμεν,) ἔργων αὐτοῦ τοῖς πολεμίοις συνάπτειν. Καὶ μέγροι μὲν τινος γενναίους ἀνέστη, σὺν τοῖς περὶ αὐτὸν ὁ Αἰδούτιος· ἀρχεῖον δ' ὄρων κατὰ τὸν τόπον τοῦτον οὖσαν αὐτῇ τὴν ἱππικὴν δύναμιν, ἀναξεύγουσιν ἄπρακτος εἰς Γαβᾶν πόλιν, τρεῖς ἄνδρας ἀποβαλὼν κατὰ τὴν μάχην. Εἰσπομὴν δὲ κατὰ πόδας ἐγὼ, δισχυλίους ἐπαγόμενος, τὸς ὁπλίτας· καὶ περὶ Βησαρὰν πόλιν γενόμενος ἐν μεθορίαις τῆς Πτολεμαίδος κειμένην, εἴκοσι δ' ἀπέχουσαν στάδια τῆς Γαβᾶς, ἐνθα διέτριβεν ὁ Αἰδούτιος, στήσας τοὺς ὁπλίτας ἐξώθεν τῆς κώμης, καὶ φρουρεῖν αὐτοῖς ἀσφαλῶς τὰς ὁδοὺς προσταίας ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐνοχλῆσαι τοὺς πολεμίους ἡμῶν, ὥς τὸν σίτον ἐκρορήσωμεν, (πολὺς γὰρ ἀπέκειτο Βερενίκης τῆς βασιλίδος ἐκ τῶν περίε κομῶν εἰς τὴν Βησαρὰν συλλεγόμενος,) πληρώσας καμῆλους καὶ τοὺς ὄνους (πολλοὺς δὲ ἐπηγόμενους) διέπεμψα τὸν σίτον εἰς τὴν Γαλιλαίαν. Τοῦτο δὲ πράξας προσκαλούμενος εἰς μάχην τὸν Αἰδούτιον. Οὐκ ὑπακούσαντος δ' ἐκείνου, (κατεπέπληκτο γὰρ τὴν ἡμετέραν ἐτοιμότητα καὶ τὸ θάρρος,) ἐπὶ Νεοπολιτανὸν ἐτραπόμην, τὴν Τιβερίων ὠρὴν ἀκούσας ὑπ' αὐτοῦ λεηλατεῖσθαι. Ἦν δὲ ὁ Νεοπολιτανὸς ἰλῆς μὲν ἐπαρχος, παρειλήφει δὲ τὴν Σκυθόπολιν εἰς φυλακὴν τὴν ἀπὸ τῶν πολεμίων. Τοῦτον οὖν κωλύσας ἐπὶ πλέον τὴν Τιβεριάδα κακοῦν, περὶ τὴν τῆς Γαλιλαίας πρόνοιαν ἐγινόμεν.

κε'. Ὁ δὲ τοῦ Λευὶ παῖς Ἰωάννης, ὃν ἔφαμεν ἐν τοῖς Γισχάλοις διατρίβειν, πυθόμενος πάντα κατὰ νοῦν μοι προμωρεῖν, καὶ δι' εὐνοίας μὲν εἶναι με τοῖς ὑπηκόοις, τοῖς πολεμίοις δὲ δι' ἐκπλήξεως, οὐκ εὖ τὴν γνώμην ἐτέθη· κατάλυσιν δ' αὐτῷ τὴν ἐμὴν εὐπραγίαν φέρειν νομίζων, εἰς φρόνον ἐξώκειλεν οὐ τι μέτριον, καὶ παύσειν με τῆς εὐτυχίας ἐλπίσας, εἰ παρὰ τῶν ὑπηκόων μίσος ἐξάσειεν, ἔπειθε τοὺς τὴν Τιβεριάδα κατοικοῦντας καὶ τοὺς τὴν Σέπρωιν, νομίζων πρὸς τοῦτοισι καὶ τοὺς Γαβάραι (πόλεις δ' εἰσὶν αὗται τῶν κατὰ τὴν Γαλιλαίαν αἱ μέγιστα) τῆς πρὸς με πίστεως

24. Interea autem rex Agrippa copias mittit duce Aëquo Modio, Gamala castellum expugnaturas. Qui vero missi erant, quum numero nimis exiguo essent ad castellum cingendum, in locis apertis collocati Gamala oppugnabant. Ebutius autem decurio, cui uni credita erat magni campi prefectura, audito quod in Simoniadem vicum venissem in confiniis Galilee situm, distantem ab ipso sexaginta stadiis, noctu assumptis quos secum habebat centum equitibus, peditibus item aliquot circiter ducentis, ascitis insuper in auxilium civitatis Gabae incolis, nocturno itinere in eum vicum pervenit in quo morabar. Quum autem ipse cum valido exercitu aciem ex adverso explicuissem, Ebutius quidem id sedulo egit ut nos in planitiem proliceret; nam equitibus magnopere confidebat; nos tamen eo adduci noluimus. Ego enim, quum probe nossem quam magnum in commodum cessurum esset equitibus, si in planitiem descenderemus, (nam nos universi pedites eramus,) decrevi in vico cum hostibus configere. Et Ebutius quidem illic qui cum eo erant aliquantisper strenue restiterunt: quum autem videret copias equestres isto in loco inutiles ipsi esse, re infecta in Gabam civitatem se recepit, tribus viris in ea pugna amissis. Ego vero e vestigio eos persequabar cum armatorum duobus millibus; et postquam fere ad urbem Besaram veneram, in confiniis Ptolemaidis sitam, viginti autem stadiis a Gaba distantem, ubi tum erat Ebutius, quum milites extra vicum statuisssem, jussissemque eos caute admodum observare omnes viarum aditus, ne nobis molestiam facerent hostes, quam diu frumentum exportaremus, (nam magna ejus vis, quæ Berenices reginae erat, recondebatur, ex vicis finitimis in Besaram congesta,) oneratis camelis asinisque, (quippe multos adduxeram,) i frumentum in Galilaeam dimittendum curavi. Quum autem hoc perfecissem, ad pugnam provocabam Ebutium. Illo vero eam detrectante, (perterritus enim erat nostra alacritate et audacia,) contra Neopolitani inter flexi, audito Tiberiensium regionem ab eo esse depradamam. Erat autem Neopolitanus hic equitum agmini praefectus, et Scythopolim vero acceperat, ut eam ab hostium incursu custodiret et tueretur. Huic igitur quum obstitissem, ne amplius Tiberiadem vexaret, in eo eram ut Galilae rebus prospicerem.

25. Ceterum Joannes Levi filius, quem diximus Gischalis agere, postquam audivit omnia mihi ex animi sententia succedere, quodque subditorum quidem benevolentiam haberem, hostibus vero terrori essem, iniquo animo id tulit: meamque felicitatem sibi exitio fore existimans, vehementer mihi invidere coepit. Quumque sperasset se prosperam meam fortunam eversurum esse, si subditorum in me odium concitaret, sollicitabat Tiberienses et Sephoritas, ratus his accessuros Gabarenos, (illae enim civitates omnium in Galilaea maximae sunt,) ut a sua in me fide di-

ἀποστάντας αὐτῷ προστίθεσθαι· κρείττον γὰρ ἐμοῦ στρατηγήσειν αὐτῶν ἔρασκεν ἑαυτόν. Καὶ Σεπφωρεῖς μὲν (οὐδετέρῳ γὰρ ἡμῶν προσείχον διὰ τὸ Ῥωμαίους ἡρῆσθαι δεσπότας) οὐκ ἐπένευον αὐτῷ, Τιβεριεῖς δὲ τὴν
 6 μὲν ἀπόστασιν οὐκ ἐδέχοντο, καὶ αὐτοῦ δὲ συγκατένευον γενήσεσθαι φίλοι. Οἱ δὲ Γάβαρα κατοικοῦντες προστίθενται τῷ Ἰωάννῃ· Σίμων δ' ἦν ὁ παρακαλῶν αὐτούς, πρωτεύων μὲν τῆς πόλεως, ὡς φίλῳ δὲ καὶ ἑταίρῳ τῷ Ἰωάννῃ χρώμενος. Ἐκ μὲν οὖν τοῦ φα-
 10 νεροῦ τὴν ἀπόστασιν οὐκ ὠμολόγουν, (σφόδρα γὰρ ἐδεδοίκεσαν τοὺς Γαλιλαίους, ὅτε δὴ πείραν αὐτῶν τῆς πρὸς ἐμὲ πολλάκις εὐνοίας λαβόντες,) ἐκ τοῦ λεληθότος δὲ καιρὸν παραφυλάττοντες ἐπιτήδειον ἐπεβούλευον. Καὶ δὴ ἀφικόμενοι εἰς κίνδυνον τὸν μέγιστον, διὰ τοιαύ-
 15 τῃν αἰτίαν.

κς'. Νεανίσκοι τινὲς θρασεῖς, Δαβαριττηνοὶ γένος, ἐπιτρήσαντες τὴν Πτολεμαίου γυναῖκα, τοῦ βασιλέως ἐπιτρόπου, μετὰ πολλῆς παρασκευῆς καὶ τινων ἱππέων ἀσφαλείας χάριν ἐπομένων, διὰ τοῦ μεγάλου πεδίου
 20 τὴν πορείαν ποιομένην, ἐκ τῆς τοῖς βασιλεῦσι ὑποτελοῦς χώρας εἰς τὴν Ῥωμαίων ἐπικράτειαν, ἐπιπίπτουσιν αὐτοῖς ἄρῳ· καὶ τὴν μὲν γυναῖκα φεύγειν ἡγάγκασαν, ὅσα δ' ἐπεφέρετο πόντα διήρπασαν. Καὶ ἔχον εἰς Ταριχίας πρὸς με τέτταρας ἡμιόνας καταπόρτους
 25 ἄγοντες ἐσθῆτος καὶ σκευῶν· ἦν δὲ καὶ ἀργυρίου σταθμὸς οὐκ ὀλίγος, καὶ χρυσοὶ πεντακόσιοι. Ταῦτ' ἐγὼ βουλόμενος διαφυλάττει τῷ Πτολεμαίῳ, (καὶ γὰρ ἦν θυμώδης, ἀπηγόρευται δ' ἡμῖν ὑπὸ τῶν νόμων μηδὲ τοὺς ἐχθροὺς ἀποστερεῖν,) πρὸς μὲν τοὺς κομισάντας
 30 ἔφην αὐτὰ φυλάττειν δεῖν, ἵν' ἐκ τῆς πράσεως αὐτῶν ἐπισκευασθῇ τὰ τεῖχη τῶν Ἱεροσολύμων. Οἱ δὲ νεανίαι χαλεπῶς ἔσχον οὐ λαβόντες μοῖραν ἐκ τῶν λαφύρων καθάπερ προσεδόχσαν· καὶ πορευθέντες εἰς τὰς πέριξ
 35 τῆς Τιβεριάδος κύμας, προδιδόναι μέλλειν με Ῥωμαίους τὴν χώραν αὐτῶν ἔλεγον· κεχρησθαι γὰρ σοφίσματι πρὸς αὐτούς, λέγοντα τὰ ἐκ τῆς ἀρπαγῆς κομισθέντα φυλάττειν εἰς τὴν ἐπισκευὴν τῶν τευχῶν τῆς Ἱεροσολυμιτῶν πόλεως, ἐγνωνέναι δὲ πάλιν τῷ δεσπότη
 40 ἐμῆς γνώμης οὐ διήμαρτον. Ἀπαλλαγέντων γὰρ αὐτῶν μεταπεμψάμενος δύο τοὺς πρώτους Δασσίωνα καὶ Ἰάνναιον τὸν τοῦ Λευὶ, φίλους ἐν τοῖς μάλιστα τοῦ βασιλέως καθεστῶτας, τὰ ἐκ τῆς ἀρπαγῆς σκεύη λαβόντας διαπέμψασθαι πρὸς ἐκεῖνον ἐκέλευον, θάνατον
 45 ἀπειλήσας αὐτοῖς τὴν ζημίαν, εἰ πρὸς ἕτερον ταῦτα ἀπαγγελοῦσιν.

κς'. Ἐπιστάτης δὲ φήμης τὴν Γαλιλαίαν ἄψαν ὡς τῆς χώρας αὐτῶν μελλούσης ὑπ' ἐμοῦ τοῖς Ῥωμαίοις προδίδεσθαι, καὶ πάντων παροξυνέντων ἐπὶ τὴν ἐμὴν
 50 τιμωρίαν, οἱ τὰς Ταριχίας κατοικοῦντες, καὶ αὐτοὶ τοὺς νεανίσκους ἀληθεύειν ὑπολαβόντες, πείθουσι τοὺς σωματοφύλακας καὶ τοὺς δπλίτας κοιμώμενόν με καταλιπόντας παραγενέσθαι ὅστων εἰς ἱππόδρομον, ὡς ἐκεῖ βουλευσομένους μετὰ πάντων περὶ τοῦ στρατηγοῦ.

gressi se ipsi adjungerent; aiebat enim se illis ducem fore me praestantiorē. Et Sepphoritæ quidem (nostrum enim neutri auscultabant, quod Romanos pro dominis elegerant) illi nequaquam assenserunt; Tiberienses autem, etsi ad defectionem se persuaderi non sinebant, omnes tamen in eam sententiam ibant, se illi futuros esse amicos. At Gabarorum incolæ Joanni sese addixerunt, utpote quod ad hoc eos adhortaretur Simon, qui primas ferebat in civitate, et Joanne ut amico socioque utebatur. Ceterum se defectores esse laud palam declarabant; (nam Galilaeos valde metue-
 rant, ut qui jam ante saepius experti fuissent eorum erga me benevolentiam;) verum clam, observato tempore opportuno, mihi insidiabantur. Adeoque maximum adii periculum ex hujusmodi causa.

26. Juvenes quidam audaces, genere Dabaritteni, quum animadvertissent uxorem Ptolemæi, regis procuratoris, multo cum apparatu, equitibus etiam aliquot securitatis gratia eam sequentibus, per magnum campum ex provincia regibus subdita in Romanorum ditionem iter facere, in eos repente irruunt: et mulierem quidem profugere coegerunt, quæ vero secum portabat omnia diripuerunt. Quo facto Tarichæas ad me veniebant, quattuor mulos adducentes vestimentis onustos et alia supellectile: quin et argenti pondus erat non exiguum, et aurei quingenti. Hac ego servare volens Ptolemæo, (nam et ejusdem mecum tribus erat, et nobis legibus vetitum est vel inimicos spoliare,) his qui ea attulerant dicebam, oportere servari, ut ex illis venditis instaurarentur Hierosolymorum muri. Juvenes autem isti moleste ferebant, quod partem de præda non ceperant quemadmodum exspectabant: profectique in vicos Tiberiadi finitimos, rumorem spargebant, velle me Romanis regionem eorum prodere: me enim ipsos comento elusisse, dicentem, quæ ex rapto allata erant, servatum ire in reparationem murorum civitatis Hierosolymitanæ, quum contra apud me decrevissem quæ erepta essent suo reddere domino. Atque meum hac de re propositum recte conjiciebant. Post illorum enim discessum, accitis duobus e primoribus, Dassione et Jannæo Levi filio, qui regi facti erant amicissimi, mandabam eis ut sumpta quæ rapta erat supellectile, eam ad regem transmittendam curarent, mortem eis in mulctam interminatus, si alteri ista renunciaverint.

27. Quum autem rumor Galilæam totam pervasisset, quasi regio ipsorum a me prodenda esset Romanis, eoque omnibus exasperatis ad expetendum de me supplicium, Tarichæarum etiam incolæ, qui et ipsi juvenes verum dicere arbitrabantur, suadent satellites ac milites me obdormientem deserere, seque quam ocissime in circum recipere, cum omnibus de duce suo consilium inituros. Quum au-

Πειθόμενων δὲ τούτων καὶ συνελθόντων, πολλὸς ὄχλος ἤδη προσυνήθροιστο, μίαν τε πάντες ἐποιοῦντο φωνήν, κολάζειν τὸν προδότην πονηρὸν περὶ αὐτοὺς γεγενημένον. **Μάλιστα δ' αὐτοὺς ἐξέκλειν ὁ τοῦ Σαπφία παῖς** 6 **Ἰησοῦς, ἄρχων τότε τῆς Τιβεριάδος, πονηρὸς ἀνθρώπος καὶ ταράζει μεγάλα πράγματα φύσιν ἔχων, στασιόποιός τε καὶ νεοτεριστὴς ὡς οὐχ ἕτερος. Καὶ τότε δὴ λαβὼν εἰς χεῖρας τοὺς Μωϋσείως νόμους καὶ προσελθὼν εἰς μέσον, « εἰ μὴ ὑπὲρ αὐτῶν, ἔφη, πολῖται, μισεῖν** 10 **« δύνασθε Ἰώσηπον, εἰς τοὺς πατέριους ἀποβλέψαντες « νόμους, ὧν ὁ πρῶτος ὑμῶν στρατηγὸς προδότης « ἔμελλε γίνεσθαι, καὶ μισοπονηρήσαντες ὑπὲρ τούτων, « τιμωρήσασθε τὸν τοιαῦτα τομήσαντα. »**

καί. Ταῦτ' εἰπὼν, καὶ τοῦ πλήθους ἐπιβόησαντος, 15 **ἀναλαβὼν τινὰς ὁπλίτας, ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἐν ᾗ κατοικοῦν ἔσπευδεν ὡς ἀναίρῃσιν. Ἐγὼ δ' οὐδὲν προαισθόμενος διὰ κόπον πρὸ τῆς ταραχῆς κατεσχέμην. Σίμων δ' ὁ τοῦ σώματος μου τὴν φυλακὴν πεπιστευμένος, ὁ καὶ μόνος παραμείνας, ἰδὼν τὴν ἐπιδρομὴν τῶν πολι- 20 **τῶν, διεγείρει με καὶ τὸν ἐρεστοῦτά μοι κίνδυνον ἐξαγ- γέλλει· ἤξιόν τε γενναίως θνήσκειν ὡς στρατηγὸν ὑπ' αὐτοῦ, πρὶν διελθεῖν τοὺς ἐχθροὺς ἀναγκάσοντας ἢ κτενοῦντας. Ὁ μὲν ταῦτα ἔλεγεν, ἐγὼ δὲ, τῷ Θεῷ τὰ κατ' ἐμαυτὸν ἐπιτρέψας, εἰς τὸ πλήθος ὁρμήθην 25 **προελθεῖν. Μετενδὺς οὖν μέλαιναν ἐσθήτα, καὶ τὸ ζῆλος ἀπαρησχάμενος ἐκ τοῦ αὐθένος, καθ' ὁδὸν ἐτέρ- ραν, ἣ μὲν μοι τῶν πολεμίων ὑπαντιάσειν ὤμην, ἔειν εἰς τὸν ἱππόδρομον, ἄνω τε φανεῖς καὶ πρηνῆς πεσὼν καὶ τὴν γῆν ὀκρουσὶ φύρον ἐλαεινὸς ἑοῶς πᾶσιν. 30 **Συνεῖς δὲ τοῦ πλήθους τὴν μεταβολὴν, διστάνασι τὰς γνώμας αὐτῶν ἐπειρώμεν πρὸ τοῦ τοὺς ὁπλίτας ἀπὸ τῆς οἰκίας ὑποστρέψαι. Καὶ συνεχώρουν μὲν ἀδικεῖν ὡς αὐτοὶ νομίζουσιν, ἐδόμην δὲ διδάξαι πρότερον εἰς τίνα χρεῖαν ἐρύλαττον τὰ ἐκ τῆς ἀρπαγῆς κομισθέντα 35 **χρήματα, καὶ τότε θνήσκειν, εἰ κελύοιεν. Τοῦ δὲ πλήθους λέγειν κελεύοντος, ἐπῆλθον οἱ ὁπλίται, καὶ θεασάμενοί με προσέτρεπον ὡς κτενοῦντες. Ἐπισχεῖν δὲ τοῦ πλήθους κελεύοντος ἐπίσθησαν, προσδοκῶντες, ἐπειδὴν ὁμολογήσω πρὸς αὐτοὺς τὰ χρήματα τῷ βασι- 40 **λεὶ τετηρημέναι, ὡς ὁμολογηκότα τὴν προδοσίαν ἀναι- ρήσειν.************

καί. Σιγῆς οὖν παρὰ πάντων γενομένης, « ἄνδρες, εἴ- 45 **« πον, ἐμόρυλοι, θανεῖν μὲν εἰ δίκαιόν ἐστιν οὐ παραιτοῦ- « μαι· βούλομαι δ' ὅμως πρὸ τοῦ τελευτῆσαι τὴν ἀλήθειαν « φράσαι πρὸς ὑμᾶς. Τὴν γὰρ πόλιν ταύτην φιλοξε- « νούσασιν οὕτως ἐπιστάμενος, πληθύουσάν τε τοσούτων « ἀνδρῶν, οἱ τὰς ἑαυτῶν πατρίδας καταλιπόντες ἀρί- « κους κοινῶν τῆς ὑμετέρας γενόμενοι τύχης, ἐθου- « λήθησαν τεῖχην κατασκευάσαι ἐκ τῶν χρημάτων τούτων, 50 **« περὶ ὧν ἡ παρ' ὑμῶν ἐστὶν ὀργὴ θανατωμένων εἰς « τὴν οἰκοδομίαν αὐτῶν. » Πρὸς ταῦτα παρὰ μὲν τῶν Ταριχαιατῶν καὶ ξένων ἐγείρεται φωνή, χάριν ἔχειν ὁμολογούντων καὶ θαρρεῖν προτρεπομένων, Γαλιλαῖοι δὲ καὶ Τιβεριεῖς τοῖς θυμοῖς ἐπέμενον. Καὶ γίνεται****

tem isti persuaderentur eoque convenissent, frequens jam ante congregatus erat populus, unaque voce clamabant omnes supplicio plectendum esse qui sese pro nefario ipso- rum proditore gesserit. Sed maxime eos accendebat Jesus Sapphiae filius, summus eo tempore Tiberiadis magistra- tus, vir malus et a natura factus ad res magnas turbandas, quique ut nemo alius seditiosus erat rebusque novis stude- bat. Et tum quidem, quum manu sumpsisset Moysis leges et in medium prodisset, « si non vestri gratia, inquit, o 10 « cives, Josephum poteritis odisse, oculis in patrias leges « conjectis, quarum iste, exercitus vestri dux primarius, « proditor futurus erat, et illarum ergo odio ipsum prose- « quuti, ab eo qui hujusmodi quid ausus est penas exi- gite. »

28. Ista loquutus et populi acclamatione exceptus, mili- tibus quibusdam assumptis, ad domum, in qua ipse deversa- bar, properabat, quasi me occisurus. Ego vero, ut qui nihil praesenseram, ex lassitudine ante tumultum somno captus, quiescebam. At Simon, cui commissa erat corpo- ris mei custodia, et qui tum solus mecum permanerat, viso civium incursu, e somno me excitat, et periculum mihi impendens enunciat : orabatque ut forti animo, prout du- cem oporteret, ipsius manu mortem oppeterem, prius- quam penetrarent hostes vim illaturi aut interfectori. Atque ille quidem ista dicebat, ego vero, ut qui meipsum Deo permiseram, desiderio tenebar nemet propiendi in mediam multitudinem. Veste igitur nigra indutus, appen- soque ad collum gladio, alta via, qua neminem hostium mihi occurrurum esse putabam, in circum ibam, et ex im- proviso apparens humique prostratus, et terram lacrimis perfundens, omnibus miserandum visus sum spectaculum. Quum autem intellexissem factam esse in populo mutatio- nem, pro virili adnitebar illos ut in varias distraherem sententias, priusquam milites a domo reverterentur : et concedebam quidem me iuique egisse, ut ipsorum ferret opi- nio, postulabam vero ut primum ipsos docerem, queni in usum pecuniam rapto quaesitam et ad me allatam serva- rem, et tunc me mori non recusare, si juberent. Multitudine vero ut dicerem jubente, supervenerunt milites, et ad me conspectum occidendi animo accurrerunt. At quum plebs imperaret ut sese continerent, paruerunt, fore expectantes ut, ubi ipsis fassus fuero regi pecuniam servasse, quasi mea confessione proditoris compertum necarent.

29. Itaque facto ab omnibus silentio, « viri, inquam, « tribules, mortem, si eam commeritus fuerim, non de- « precor : volo tamen, antequam moriturus sim, verita- « tem apud vos proloqui. Civitatem enim hanc quum ani- « madverterem ad hospites excipiendos propensissimam, « multisque adeo hominibus abundantem, qui patria sua « relicta huc se contulerunt, ut de vestra participarent « fortuna, mihi in animo erat mœnia condere ex istis pecu- « niis, de quibus vos mihi succensetis et irascimini, quas « plane fueram insumpturus in eorum structuram. » Ad hæc Taricharæ quidem et hospites vocem attollunt, gratias mihi agentes, meque bono esse animo adhortantes ; Galilæi vero et Tiberienses perstabant in iracundia. Factumque est

στάσις πρὸς ἀλλήλους, τῶν μὲν κολάσειν ἀπειλούντων, τῶν δὲ καταρρονεῖν. Ἐπεὶ δὲ ἐπηγγειλάμην καὶ Τι-
θεριάδῃ κατασκευάσειν τείχη καὶ ταῖς ἄλλαις πόλεσιν
αὐτῶν ταῖς ἀναγκαίαις, πιστεύσαντες ὑπεχώρουν ἕκα-
στος εἰς τὴν ἑαυτοῦ. Κἀγὼ παρὰ πᾶσαν ἐλπίδα διαφυ-
γῶν τὸν προειρημένον κίνδυνον, μετὰ τῶν φίλων καὶ
ὁπλιτῶν εἰκοσιν εἰς τὴν οἰκίαν ὑπέστρεψα.

λ'. Πάλιν δὲ οἱ λησταὶ καὶ τῆς στάσεως αἵτιοι, δει-
σαντες περὶ ἑαυτῶν μὴ δίκας εἰσπραγῶσιν ὑπ' ἐμοῦ
τῶν πεπραγμένων, ἀναλαβόντες ἐξακοσίους ὁπλίτας ἤκον
ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἐνθα διέτριβον, ἐμπρήσοντες αὐτήν.
Ἀπαγγελθείσας δὲ μοι τῆς ἐφόδου, φεύγειν μὲν ἀπρε-
πὲς ἡγήσάμην, ἔκρινα δὲ παραθαλούμενος χρήσασθαι τι
καὶ τόλμῃ. Προστάξας οὖν ἀποκλείσαι τῆς οἰκίας τὰς
θύρας, αὐτὸς ἐπὶ τὸ ὑπερῶον ἀναβὰς παρεχάλου
εἰσπέμψαι τινὰς ληφόμενους τὰ χρήματα· παύσασθαι
γὰρ οὕτω τῆς ὁργῆς αὐτοὺς ἔβην. Εἰσπεμψάντων δὲ
τὸν θρασύτερον αὐτῶν μάλιστα αἰκιστάμενος εἰς τὸ μυ-
χαίτατον τῆς οἰκίας παρασύρας, τὴν ἐτέραν τε τῶν
χειρῶν ἀποκόψαι κελεύσας καὶ κρεμάσας ἐκ τοῦ τραχή-
λου, τοιοῦτον ἐξέβαλον πρὸς τοὺς ἀποστείλαντας. Τοὺς
δ' ἔλαβεν ἐκπληξίς καὶ φόβος οὐτι μέτριος. Δείσαντες
οὖν καὶ αὐτοὶ ταῦτα πείσεσθαι εἰ μένοιεν, (εἰκαζον γὰρ
ἐνδον ἔχειν με πλείους αὐτῶν ὁπλίτας,) εἰς φυγὴν ὤρμη-
σαν. Κἀγὼ τοιοῦτον στρατηγήματι χρήσάμενος τὴν
δευτέραν ἐπιβουλήν διέφυγον.

λ'. Πάλιν δὲ τὸν ὄχλον τινὲς ἡρέθιζον, τοὺς ἀρι-
κρομένους πρὸς με βασιλικῶς μεγιστάνας οὐκ ὀρεῖσθαι
ζῆν λέγοντες, μὴ μεταβῆναι θέλοντας εἰς τὰ παρ' αὐ-
τοῖς ἔθνη, πρὸς οὓς σωθῆσόμενοι πάρεσι· διέβαλλον τε
φαρμακείας εἶναι λέγοντες καὶ κωλυτὰς τοῦ Ῥωμαίων
περιγενέσθαι. Ταχὺ δὲ τὸ πλῆθος ἐπείθετο, ταῖς τῶν
λεγόμενων πρὸς χάριν αὐτοῖς πιθανότησιν ἀπατώμενοι.
Πυθόμενος δὲ περὶ τούτων ἐγὼ πάλιν τὸν ὄχμον ἀνε-
δίδασκον μὴ θεῖν διώκεσθαι τοὺς καταφυγόντας πρὸς
αὐτοὺς, τὸ δὲ πλύκρον τῆς περὶ τῶν φαρμάκων αἰτίας
διέσυρον, οὐκ ἂν τοσαύτας μυριάδας στρατιωτῶν Ῥω-
μαίους λέγων τρέφειν, εἰ διὰ φαρμακῶν ἦν νικᾶν τοὺς
πολεμίους. Ταῦτα λέγοντος ἐμοῦ πρὸς ὀλίγον μὲν
ἐπείθεοντο, πάλιν δ' ἀναχωρήσαντες ὑπὸ τῶν πονηρῶν
ἐξηρέθιζοντο κατὰ τῶν μεγιστάνων. Καί ποτε μεθ'
ὁπλων ἐπὶ τὴν οἰκίαν αὐτῶν τὴν ἐν Ταριχίᾳ ἐπῆλθον,
ὥς ἀναιρήσοντες. Ἐδείσα δ' ἐγὼ πυθόμενος μὴ τοῦ
μύτους τέλος λαβόντος ἀνεπίβατος γένηται τοῖς κατα-
φυγεῖν εἰς αὐτὴν θέλουσιν. Παρεγενόμεν ὅν εἰς τὴν
τῶν μεγιστάνων οἰκίαν μετὰ τινῶν ἐτέρων, καὶ κλεί-
σας διώρυγὰ τε ποιήσας ἀπ' αὐτῆς ἐπὶ τὴν λίανην
ἀγρουν, μεταπεμψάμενός τε πλοῖον, καὶ σὺν αὐτοῖς
ἐμβὰς, ἐπὶ τὴν μεθόριον τῶν Ἰππηνῶν διεπέρασα, καὶ
δοὺς αὐτοῖς τὴν τιμὴν τῶν ἱππῶν (οὐ γὰρ ἤδυνήθη
αὐτοὺς ἐπαγαγέσθαι τοιαύτης γενομένης τῆς ἀποδρά-
σεως) ἀπέλυσα, πολλὰ παρακαλέσας τὴν προσπεσοῦ-
σαν ἀνάγκην γενναίως ἐνεγκεῖν. Αὐτὸς τε μεγάλως
ἐχθρόμην, βιασθεὶς τοὺς προσφυγόντας ἐκθῆναι πάλιν εἰς

inter ipsos dissidium, his quidem supplicium minantibus, illis vero contra securum me esse jubentibus. Postquam autem promiseram et Tiberiadi me ædificaturum mœnia, et aliis eorum civitatibus quibus necessaria erant, fide mihi habita, ad sua quisque recedebant. Atque ego quum præter omnem spem periculum commemoratum effugissem, cum amicis et viginti militibus domum redii.

30. Sed denuo latrones et seditionis auctores, timentes sibi ipsis ne pœnas ab iis exigere ob ea quæ perpetrarant, assumptis secum sexcentis militibus, ad domum, in qua diversabar, veniebant, eam incendio deleturi. Nunciato autem mihi illorum adventu, turpe ratus fuga me prori-
pere, decrevi memet periculo audacter et intrepide obicere. Clausis igitur meo jussu ædium foribus, quum cornaculum ipse conscendissem, postulabam ut ad me aliquos mitterent pecuniam accepturos; ita enim ab ira ipsos desituros esse dicebam. Quumque audacissimum eorum, quos intro-
miserant, verberibus cecidissem in abditissimam domus partem tractum, jussissemque alteram e manibus ei abscedi, colloque ejus appendissem, ita affectum ejeci ad eos qui ipsum miserant *rediturum*. At illi animis consternati erant et metu non mediocri percussi. Veriti igitur ne ipsi, si diutius illic hærent, eadem paterentur, (coniciebant enim me plures intus habere milites quam qui cum ipsis essent,) subito diffugerunt, atque ego, ejusmodi usus strate-
gema, insidias iterum in me structas evasi.

31. Verum non defuerunt qui rursus in me populum concitarent, affirmantes, magnates illos regios, qui ad me confugerant, indignos esse qui viverent, transire recusantes in eorum ritus et instituta, apud quos agant incolumitalis ergo: eosque traducebant, veneficos esse dicentes, quique impedirent quominus Romanos superarent. Atque illico in eorum sententiam adducta erat multitudo, decepti verborum præstigiis quæ ad gratiam eorum aucupandam erant accommodata. Quum autem ista auditione accepissem, ego rursus populum edocebam, non oportere eos exagitari qui ad ipsos confugerint: futilemque istam veneficii accusationem irridebam, dictitans Romanos militum tot myriadas non fuisse alturos, si veneficorum opera hostes superare pos-
sent. Me ista dicente, ad breve quidem tempus quiescebant: quum autem digressi essent, rursus a perditis quibusdam in magnates irritabantur. Et aliquando armati in ædes quas Tarichææ habitabant impetum faciebant, quasi eos interfecturi. Quod ut audiui, valde timui ne hoc scelere perpetrato nemo in posterum vellet audere et ad eam confugere. Itaque cum aliis quibusdam in magnatum ædes proficiscebar, et obseratis foribus, ac fossa excavata quæ inde ad lacum duceret, accitum navigium cum eis inscendens, in Hippenorum confinia trajeci; datoque eis equorum pretio (in ejusmodi enim fuga non poteram equos accersere) dimisi, multis verbis rogatos ut præsentem necessitatem forti ferrent animo. Atque ipse valde dolebam, quod necesse haberem eos in hostilem terram reponere qui ad fidem meam

τὴν πολειάν· ἄμεινον δ' εἶναι νομίστας παρὰ Ῥωμαίους ἀποθανεῖν αὐτοὺς, εἰ συμπίσει, μᾶλλον ἢ κατὰ τὴν ἐμὴν χώραν. Οἱ δ' ἄρα διεσώθησαν· συνεχώρησε γὰρ αὐτοῖς βασιλεὺς Ἀγρίππας τὰ ἡμαρτημένα. Καὶ τὰ

5 μὲν περὶ ἐκείνους ταῦτ' ἔσχε τὸ τέλος.

λβ'. Οἱ δὲ τὴν τῶν Τιβερίων πόλιν κατοικοῦντες γράρουν πρὸς τὸν βασιλέα, παρακαλοῦντες πέμψαι δύναμιν τὴν φυλάξουσιν αὐτῶν τὴν χώραν· θέλειν γὰρ αὐτῷ προστίθεσθαι. Κάκειντο μὲν ταῦτ' ἔγραφον. Ἀφί-
10 κόμενον δὲ με πρὸς αὐτοὺς παρεκάλουν τὰ τεῖχη κατασκευάζειν αὐτοῖς ὡς ὑπεσχέμεν, Ἥχηκόεισαν δὲ τὰς Ταριχαίας ἤδη τετελεχθῆναι. Κατανεύσας οὖν ἐγὼ καὶ πάντα τὰ πρὸς τὴν οἰκοδομίαν παρασκευασάμενος, τοὺς ἀρχιτέκτονας ἐκέλευον ἐνεργεῖν. Μετὰ δὲ τρίτην
15 ἡμέραν εἰς Ταριχαίας ἀπερχομένου μου, τῆς Τιβεριάδος ἀπερούσας στάδια τριάκοντα, συνέβη τινὰς Ῥωμαίων ἱππεῖς οὐ πόρρωθεν τῆς πόλεως δόμοπορῶντας δοῦναι, οἱ δόξαν παρῆγον τὴν παρὰ τοῦ βασιλέως δύναμιν ἔχειν. Εὐθύως γοῦν εἰς μὲν τὸν βασιλέα μετὰ
20 πολλῶν ἐπαίνων ἤρτισαν φωνάς, κατ' ἐμοῦ δὲ βλασφῆμους· καὶ ἐπιδραμών τις ἀπήγγειλέ μοι τὴν διάνοιαν αὐτῶν, ὡς ἀρίσταταί μοι διεγνώκασιν. Ἐγὼ δ' ἀκούσας ἐπαράβην μὲν σφόδρα. Τοὺς γὰρ ὀπλίτας ἔτυχον ἐκ τῶν Ταριχαίων ἐπὶ τὰς αὐτῶν οἰκήσεις ἀρει-
25 κῶς, διὰ τὸ τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν σάββατον ὑπάρχειν· οὐ γὰρ ἐβουλόμην ὑπὸ τοῦ στρατιωτικοῦ πλήθους ἐνοχλεῖσθαι τοὺς ἐν ταῖς Ταριχαίαις· (ὅσας γοῦν ἐν αὐταῖς διέτριβον, οὐδὲ τῆς περὶ τὸ σῶμα φυλακῆς ἐποιούμην πρόνοιαν, πῆραν περὶ τῶν ἐνοικούντων τῆς
30 πρὸς με πίστεως λαθὼν πολλὰς·) μόνους δ' ἔχον περὶ ἐμαυτὸν ἑπτὰ τῶν ὀπλιτῶν καὶ τοὺς φίλους, ἡπόρουν δὲ πράττειν. Μεταπέμπεσθαι γὰρ τὴν ἐμὴν δύναμιν διὰ τὸ λῆγειν ἤδη τὴν ἐστώσαν ἡμέραν οὐκ ἔδοκίμαζον· οὐδὲ γὰρ ἀνιχομένης αὐτῆς εἰς τὴν ἐπιούσαν ὅπλα λα-
35 βεῖν, κωλυόντων ἡμῶς τῶν νόμων, κἂν μεγάλη τις ἐπείγειν ἀνάγκη δοκῇ. Εἰ δὲ τοῖς Ταριχαίαις καὶ τοῖς παρ' αὐτοῖς ξένοις ἐπιτρέψαιμιν τὴν πόλιν διαρπάξαι, ἐώρων οὐχ ἱκανοὺς ἐσομένους, τὴν δὲ ἐμὴν ὑπέρβειν ἐώρων μακροτάτην· φήρεσθαι γὰρ καὶ τὴν παρὰ βασιλέως δύ-
40 ναμιν ἀρικνουμένην καὶ ἐκπεσεῖσθαι τῆς πόλεως ὥρμην. Ἐβουλεύμην οὖν στρατηγῆματι χρῆσθαι τινι κατ' αὐτῶν. Παραγρήμα δὲ τοὺς πιστοτάτους τῶν φίλων ταῖς πύλαις τῶν Ταριχαίων ἐπιστήσας φυλάζοντας μετ' ἀσφαλείας τοὺς ἐξίεναι θέλοντας, καὶ τοὺς πρώτους τῶν
45 οἰκῶν προσκαλεσάμενος, αὐτῶν ἕκαστον ἐκέλευσα καθελκύσαντα πλοῖον, ἐμβάντα συνεπαγόμενον τὸν κυβερνήτην ἐπεσθαι μοι πρὸς τὴν Τιβερίων πόλιν. Καὶ αὐτοὺς δὲ μετὰ τῶν φίλων καὶ ὀπλιτῶν, οὓς ἔφην ἑπτὰ τὸν ἀριθμὸν εἶναι, ἐμβὰς ἔπλεον ἐπὶ τὴν Τιβεριάδα.

50 λγ'. Τιβερίεις δὲ τὴν παρὰ τοῦ βασιλέως δύναμιν ὡς ἔγνωσαν οὐχ ἤκουσαν αὐτοῖς, πλοίων δὲ τὴν λίμνην πᾶσαν ἐθάλαπτο πλήρη, δέσαντες περὶ τῇ πόλει καὶ καταπλαγέντες, ὡς ἐπιβατῶν πλήρεις εἶεν αἱ νῆες, μετατίθενται τὰς γνώμας. Ῥίψαντες οὖν τὰ ὅπλα,

confugerant : satius tamen esse ducebam Romanorum manu eos, si ita accideret, perimi, quam in mea ditioe. Atqui demum servati sunt : iis enim peccatorum veniam indulsit rex Agrippa. Et quæ ad eos quidem spectabant huiusmodi exitum habebant.

32. Cives autem Tiberienses per literas regem rogaverunt ut milites, qui regionem ipsorum custodirent, mittendos curaret : se enim velle ad eum transire. Atque ita quidem ei scribebant. Quum autem ad eos venissem, postulabant ut monia ipsorum urbi, sicuti fueram pollicitus, exstruerem. Audiverant enim Tarichæas jam mœnibus cinctas. Ego itaque quum annuissem, et omnia ad structuram necessaria parassem, architectos jubebam operi manus admovere. Post triduum vero, quum a Tiberiade digrederer Tarichæas, triginta stadiis inde dissitas, contigit ut equites aliquot Romanorum conspicerentur non procul a civitate iter facientes, qui Tarichæatas adduxerunt ut crederent exercitum venire a rege missum. Mox igitur ingenti clamore ovabant, regem multis laudibus esserentes, et in me contumelias jactantes : et quidam accurrens mihi nunciabat quæ esset eorum sententia, quod a me defectionem facere decreverint. Ego vero istis auditis valde perturbatus eram. Nam milites Tarichæas domum quemque suam dimiseram, quod dies insequens sabbatum esset : quippe nolebam iis qui Tarichæis erant militari multitudo molestiam facessere, (et alioquin, quoties illic versarer, nihil mihi cura erat corpori adhibere custodiam, ut qui incolarum in me fidei experimentum sæpius fecerim,) sed septem duntaxat militibus et amicis quosdam circa me habens, incertus hærebam quid mihi agendum esset. Meas autem copias revocare non placebat, die jam inclinante et vespera appelente : nam etiamsi advenissent, crastina die ad arma non iretur, lege nos *id facere* vetante, magna licet necessitas eo nos adigere videretur. Quodsi Tarichæatis et peregrinis qui apud ipsos erant urbem diripiendam permissem, eos numero haud satis magno fore perspiciebam, meamque moram longiusculam esse sentiebam : nam copias a rege missas brevi venturas et civitatem præoccupaturas esse, foreque arbitrabar ut civitate exciderem. Itaque mecum staluebam quodam adversus eos uti strategemate. E vestigio scilicet quum amicorum fidissimos Tarichæarum portis præfecissem, summa cum cautione eos qui egredi vellent observatos, et familiarum principes ad me advocassem, singulos eorum jussi navem in lacum detractam conscendere, et gubernatore secum adducto me sequi ad urbem usque Tiberiensem. Dein ipse cum amicis et militibus, quos septem numero fuisse dicebam, nave conscensa ad Tiberiadem navigabam.

33. Tiberienses autem ubi cognoverunt nullas a rege ipsorum in auxilium venire copias, lacum vero omnem navibus stratum conspexerunt, de urbe solliciti et timore perculti, ac si vectoribus plenæ essent naves, mutarunt sententiam. Armis igitur projectis obviam mihi cum uxo-

μετὰ γυναικῶν καὶ παίδων ὑπηντίαζον, πολλὰς μετ' ἐπαίνων φωνὰς εἰς ἐμὲ ἀρίεντας (εἰκάζον γὰρ οὐ προπεύσθαι με τὴν διάνοιαν αὐτῶν) καὶ παρεκάλουν φείσασθαι τῆς πόλεως. Ἐγὼ δὲ πλησίον γενόμενος, ἀρχύρας μὲν ἔτι πόρρω τῆς γῆς ἐκέλευον βαλέσθαι τοὺς κυβερνήτας, ὑπὲρ τοῦ μὴ κατάδηλα τοῖς Τιβεριεῦσιν εἶναι τὰ πλοῖα κενὰ τῶν ἐπιβατῶν ὄντα. Πλησιάσας δ' αὐτὸς ἐν τινὶ πλοίῳ κατεμειρόμην αὐτῶν τὴν ἀνοιαν, καὶ ὅτι δὴ οὕτως εὐχερεῖς εἶεν, πάσης δι-
10 καίας ἄνευ προράσεως ἐξίστασθαι τῆς πρὸς με πίστεως. Ὁμολογούν δ' εἰς τε τὸ λοιπὸν αὐτοῖς συγγνώσεσθαι βεβαίως, εἰ πέμψειαν ὀκτα τοῦ πληθους προστώτας. Ὑπακουσάντων δ' ἐτοίμως καὶ πεμψάντων ἀνδρας οὓς προεῖπον, ἐμβιβάσας ἀπέλυνον εἰς Ταριχαίας φυλαχθ-
15 σομένους.

λδ'. Τῷ στρατηγῇματι δὲ τούτῳ τὴν βουλὴν πᾶσαν κατ' ὀλίγους λαβὼν, εἰς τὴν προειρημένην πόλιν καὶ μετ' αὐτῶν τοὺς πολλοὺς τοῦ δήμου πρώτους ἀνδρας οὐκ ἐλάττους ἐκείνων ὄντας διεπεμψάμην. Τὸ δὲ πλῆ-
20 θος, ὡς εἶδον εἰς οἶον κακῶν ἡκουσι μέγεθος, παρεκά- λουν με τὸν αἶτιον τῆς στάσεως τιμωρήσασθαι. Κλεῖτος δ' ἦν ὄνομα τούτῳ, θρασὺς τε καὶ προπετὴς νεανίας. Ἐγὼ δ' ἀποκτείνειν μὲν οὐχ ὅσιον ἡγούμενος ὁμόφυλον ἄνδρα, κολάσαι δ' ἀνάγκην ἔχων, τῶν περὶ ἐμὲ τινι σωματοφυλάκων Λευὶ προσέταξα προσελθόντι κόψαι τοῦ Κλεῖτου τὴν ἐτέραν τῶν χειρῶν. Δείσαντος δὲ τοῦ κελευσθέντος εἰς τοσοῦτο πλῆθος προδιελθεῖν μόνου, τὴν δειλίαν τοῦ στρατιώτου μὴ βουλήθεις κατάδηλον γενέσθαι τοῖς Τιβεριεῦσιν, αὐτὸν Κλεῖτον φωνήσας,
30 « ἐπειδὴ καὶ ἄξιός, εἶπον, ὑπάρχεις ἀμποτέρας τὰς « χεῖρας ἀποβαλεῖν, οὕτως ἀχάριστος εἰς ἐμὲ γενόμε- « νός, γενοῦ σαυτοῦ δήμιος, μὴ καὶ ἀπειθήσας χεῖρονα « τιμωρίαν ὑπόσῃς. » Τῷ δὲ τὴν ἐτέραν αὐτῷ συγ- χωρῆσαι πολλὰ δεομένου, μόλις κατένευσεν. Κάκεινος
35 ἄσμενος ὑπὲρ τοῦ μὴ τὰς δύο χεῖρας ἀποδαλεῖν λαβὼν μάχιαν κόπτει τὴν ἀριστεράν ἑαυτοῦ. Καὶ τοῦτο τὴν στάσιν ἔπαυσεν.

λε'. Τιβεριεῖς δὲ, ὡς εἰς τὰς Ταριχαίας ἀρικομένη, γνόντες τὴν στρατηγίαν ἥ κατ' αὐτῶν ἐρησάμην, ἀπε-
40 θαύμαζον ὅτι χωρὶς φόνων ἔπαυσα τὴν ἀγνωμοσύνην αὐτῶν. Ἐγὼ δὲ τοὺς ἐκ τῆς εἰρκτικῆς μεταπεμψάμενος τοῦ πληθους τῶν Τιβεριέων (ἦν δὲ σὺν αὐτοῖς Ἰούστος καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ Πίστος) συνδείκνους ἐποιήσάμην· καὶ παρὰ τὴν ἐστίασιν ἔλεγον ὅτι τὴν Ῥωμαίων δύνα-
45 μιν οὐδ' αὐτοὺς ἀγνωῶ πασῶν διαφέρουσιν, σιγῇ μὲν- τοι διὰ τοὺς ληστὰς περὶ αὐτῆς. Καὶ αὐτοῖς δὲ ταῦ- τὰ συνεβούλευον ποιεῖν, τὸν ἐπιτήδειον περιμένουσι καιρὸν, καὶ μὴ δυσανασχετεῖν ἐμοὶ στρατηγῷ· μηδε- νὸς γὰρ αὐτοὺς ἐτέρου δυνήσεσθαι βράδιος ἐπικίχους
50 ὁμοίως τυχεῖν. Τὸν Ἰούστον δὲ καὶ ὑπεμύνησκον ὅτι πρόσθεν ἤ με παραγενέσθαι ἐκ τῶν Ἱεροσολύμων οἱ Γαλιλαῖοι τὰδελοφῶ τὰς χεῖρας ἀποκόψειαν αὐτοῦ, πρὸ τοῦ πολέμου πλαστῶν αὐτῷ γραμμάτων κακοουργίαν ἐπικαλέσαντες, καὶ ὅτι μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τὴν Φι-

ribus et liberis prodibant, me summis laudibus effertentes (existimabant enim me nihil adhuc de illorum proposito ne- fando quidem audivisse) et obsecrabant ut urbi parcerem. Ego vero, quum jam in propinquo essem, jussi gubernatores paulo longius a terra ancoras jacere, ne Tiberienses vecto- ribus vacuas esse naves deprehenderent. Ego vero, quum navi quadam vectus eis propinquassem, illorum stultitiam increpabam, quodque adeo faciles essent ad disce- dendum a sua in me fide, idque sine ulla justa causa. Pol- licebar tamen etiam in posterum me veniam illis certo da- turum, si decem eorum qui populo præerant mitterent. Quum autem prompte mihi auscultassent, misissentque quos jam dictos postulaveram, in navem impositos Tari- chæas misi in custodiam.

34. Atque hoc strategemate quum paulatim nactus essem universum senatum, eos in civitatem prædictam, unaque cum eis multos e populi primoribus, illis non pauciores, mittendos curavi. Populus vero, ubi viderunt in quantam calamitatem inciderint, me rogabant ut seditionis auctorem supplicio aficerem. Is autem nomine erat Clitus, juvenis et audax et temerarius. Ego vero, qui nefas ducebam ejusdem tribus hominem interficere, et tamen necesse ha- bebam pœnam de eo sumere, Levi, uni e satellitibus qui tum forte aderant, præcepi ut Clitum adiret, eique manum alteram amputaret. Quum autem is, qui jussus erat, non ausus fuerit solus in tantam multitudinem progredi, ipse, ut qui nollem militis timiditatem Tiberiensibus innotescere, Clitum ipsum allocutus, « quandoquidem, aiebam, « meritis es ambas manus amittere, qui in me adeo ingra- « tus exstististi, esto tibi ipsi carnifex, ne, si recusaveris, « pœnam graviores subeas. » Quumque multis precibus, alteram manum sibi ut condonarem, peteret, ægre annui. Atque ille libenter, ne utramque perderet manum, sumpto gladio sinistram sibi præcidit. Atque hoc ipsum seditionem restinxit.

35. Tiberienses autem, postquam Tarichæas perveni, ubi resciverunt quo essem adversus eos usus strategemate, mi- rabantur quod sine cæde sedavisset eorum vesaniam. Ego autem, quum certos quosdam Tiberiensium e custodia acci- vissem, (erat in his Justus, et Justi pater Pistus,) eos convivio adhibui: atque inter epulandum dicebam me non ignorare Romanorum potentiam omni potestati præstare, eam licet dissimularim propter latronum multitudinem. Atque ipsis suadebam ut eadem facerent, tempus oppor- tunum expectantes; neque gravatim ferrent quod ipse exercitum ducerem: neminem enim alium eos facile nactu- ros esse, qui mihi adeo mansuetoque regeret imperio. Porroque Justo in memoriam revocabam quod, antequam ego Hierosolymis relictis venissem, Galilæi fratri ejus ma- nus amputaverint, objecto ei litterarum ante bellum fictarum maleficio; et quod post Philippi discessum Gamalitæ, dis-

λίππου Γαμαλιῆται πρὸς Βαβυλωνίους στασιάζοντες ἀνέλιον Χάρητα, (συγγενὴς δ' ἦν οὗτος τοῦ Φιλίππου,) καὶ ὡς Ἰησοῦν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἀνδρὰ τῆς ἀδελφῆς Ἰούστου σωφρονῶντος κολάσειαν. Ταῦτα παρὰ τὴν ἐστία-
 5 σιν διαλεχθεὶς τοὺς περὶ τὸν Ἰούστον ἐώθεν ἐκέλευσα πάντας τῆς φυλακῆς ἀπολυθῆναι.

ΛΓ'. Πρὸ δὲ τούτων συνέβη τὸν Ἰακίμου Φιλίππον ἀπελθεῖν ἐκ Γάμαλα τοῦ φρουρίου, τοιαύτης αἰτίας γενομένης. Φιλίππος, πυθόμενος μεταστῆναι μὲν
 10 Οὐάρων ἀπὸ τοῦ βασιλέως Ἀγρίππα, διὰ δόλον δὲ ἀνι- χθαι Μόδιον Αἰκουον, ἀνδρὰ φίλον αὐτῷ καὶ συνήθη πάλαι, γράφει πρὸς τοῦτον τὰς καθ' ἑαυτὸν τύχας ἀπαγγέλλων, καὶ παρακαλῶν τὰ παρ' αὐτοῦ πεμ-
 15 ψθέντα γράμματα πρὸς τοὺς βασιλεῖας ἀποστεῖλαι. Καὶ Μόδιος, δεξιόμενος τὰς ἐπιστολάς, ἐχάρη σφόδρα, σὺ- ζεσθαι τὸν Φιλίππον ἐξ αὐτῶν ἐπιγνούς, καὶ πρὸς τοὺς βασιλεῖας ἐπέμψε τὰ γράμματα, περὶ Βηρυτὸν ὄντας. Ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀγρίππας ὡς ἔγνω ψευδῆ τὴν περὶ
 20 Φιλίππου φήμην γενομένην, (λόγος γὰρ διήλθεν ὡς στρα- τηγοῖ τῶν Ἰουδαίων ἐπὶ τὸν πρὸς Ῥωμαίους πόλε- μον,) ἐπέμψεν ἱππεῖς τοὺς παραπέμψαντας τὸν Φιλίπ-
 25 πον. Καὶ παραγενομένον ἀσπάζεται τε φιλοφρόνως, τοῖς τε Ῥωμαίων ἡγεμόσιν ἐπεδείκνυσεν ὅτι δὴ Φιλίπ- πος οὗτος ἐστὶν περὶ οὗ διεξήκει λόγος ὡς Ῥωμαίων ἀποστάντος. Κελεύει δ' αὐτὸν ἱππεῖς τινὰς ἀναλα-
 30 βόντα θάττον εἰς Γάμαλα τὸ φρούριον πορευθῆναι, τοὺς οἰκείους αὐτῷ πάντας ἐκείθεν ἐξάζοντα καὶ τοὺς Βαβυλωνίους εἰς τὴν Βαταναιάν πάλιν ἀποκαταστή- σοντα. Παρήγγειλε δὲ καὶ πᾶσαν ποιήσασθαι πρό-
 35 νοιαν ὑπὲρ τοῦ μὴ γίνεσθαι τινα νεωτερισμὸν παρὰ τῶν ὑπηκόων. Φιλίππος μὲν οὖν, ταῦτα τοῦ βασιλέως ἐπιστελλαντος, ἔσπευδε ποιῆσαι ἅ προσέταξεν.

ΛΔ'. Ἰωσήπος δὲ τῆς ἱατρίνης πολλοὺς νεανίσκους θρασεῖς προτρέψαμενος αὐτῷ συνάρασθαι, καὶ ἐπανα-
 35 στὰς τοῖς ἐν Γάμαλα πρώτοις, ἐπειθεν αὐτοὺς ἀρίστα- σθαι τοῦ βασιλέως, καὶ ἀναλαβεῖν τὰ ὅπλα, ὡς δι' αὐ- τοῦ τὴν ἐλευθερίαν ἀποληψομένους. Καὶ τινὰς μὲν ἐβιάσαντο, τοὺς δὲ μὴ συναρεσκομένους αὐτῶν ταῖς γνώμαις ἀνῆλθον. Κτείνουσι δὲ καὶ Χάρητα, καὶ μετ'
 40 αὐτοῦ τινὰ τῶν συγγενῶν Ἰησοῦν, καὶ Ἰούστου δὲ τοῦ Τιβερίως ἀδελφὸν ἀνεῖλον, καθὼς ἤδη προείπομεν. Γράφουσι δὲ καὶ πρὸς με, παρακαλοῦντες πέμψαι δύ- ναμιν αὐτοῖς ὀπλιτῶν καὶ τοὺς ἀναστήσαντας αὐτῶν τῇ πόλει τείγῃ. Ἀγὼ πρὸς οὐδέτερον ἀντεῖπον ὧν ἡζήω-
 45 σαν. Ἀρίστανται δὲ τοῦ βασιλέως καὶ ἡ Γαυλανίτις χώρα μέχρι κώμης Σολύμης. Σελευεία δὲ καὶ Σω- γάνη φύσει κώμαις ὀχυρωτάταις ὠκοδόμησα τείγῃ· τὰς τε κατὰ τὴν αἰὼν Γαλιλαίαν κώμας, καὶ πάνυ πε-
 50 τρώδει οὖσας, ἐτείχισα παραπλησίως ὀνόματα δ' αὐ- τῶν, Ἰάμνεια, Μηρώθ, Ἀγαδάρη. Ὠλύρωσα δὲ καὶ τὰς ἐν τῇ κάτω Γαλιλαίᾳ, πόλεις μὲν Ταριχαίας, Τιθεριάδα, Σέπφωριν, κώμας δὲ Ἀρβήλων σπήλαιον, Βηροτάβην, Σελανὴν, Ἰωτάπατα, Καφαρεχώ καὶ Σιγὼ καὶ Ἰαφὰ καὶ τὸ Ἰταθύριον ὄρος. Εἰς ταύτας καὶ σῖτον

sidentes a Babyloniis, Charetem interfecerint, (erat autem hic Philippi consanguineus,) quodque Jesum ejus fratrem, sororis Justo maritum, modica pœna affecerint. Ista quom in convivio loquutus essem, mane Justum cum suis omni- bus e custodia dimittendos esse jussi.

36. Verum paulo ante contigit Philippum Jacimi filium e Gamala castello discessisse, hujusmodi de causa. Philip- pus, audito Varum a rege Agrippa defecisse, eique succe- surum venisse Modium Æquum, virum sibi amicum olim- que familiarem, ad hunc scribit, quæcunque ipsi evenerint narrans, simulque obsecrans ut literas ab ipso missas ad reges perferendas curaret. Tum Modius, quum literas ac- cepisset, valde latus est, ut qui ex eis Philippum sal- tum esse et incolumem intellexerit; easque literas ad reges misit, qui circa Berytum agebant. Rex autem Agrippa, ubi rescivit falsum esse rumorem de eo sparsum, (fama enim percrebuit ipsum ducem esse Judæorum qui bellum contra Romanos moverint,) equites misit Philippum ad ipsum deducturos. Quumque jam adesset, eum amice om- miterque salutatur rex, Romanisque ducibus monstrabat hunc scilicet Philippum esse, qui ferretur a Romanis de- scivisse. Moxque jubet eum assumpta equitum manu ocus Gamala castellum proficisci, domesticos suos omnes inde abducturum, rursusque Babyloniis in Batanæam restitutu- rum. Insuper illi in mandatis dedit ut modis omnibus provideret ne quid novi moliantur subditi. Et Philippus quidem, quum ista rex imperasset, festinabat ea sedulo exe- qui, quæ facere jussus erat.

37. Josephus autem obstetricis filius, quum juvenes mul- tos audaces secum stare hortatus esset et in primores Gamalitarum insurrexisset, illis persuasit a rege desciscere et arma corripere, ut qui ipsius opera sese in libertatem vindicarent. Et vi quidem nonnullos eo adegerunt, alios vero, quibus illorum displicerent consilia, peremerunt. Quin et Charetem occidunt, et cum eo Jesum unum e consan- guineis, porroque Justo Tiberiensis fratrem interfecerunt, ut jam ante diximus. Post hæc ad me scribunt, obsecran- tes ut vim militum ad ipsos mitterem, quique civitatis ipsorum mœnia excitaturi essent. Atque ego neutri postu- lationi contradicebam. Tunc a rege desciscit etiam Gaulanitis regio usque ad vicum Solymam. Atque Soganæ et Se- leuciæ, vicis natura munitissimis, mœnia circumdedit; alios item in Galilæa superiore vicos, quamvis scopulis imposi- tos, muris similiter muniivi. Nomina autem illis sunt, Jamnia, Meroth, Ahabare. Loca præterea Galilææ inferioris mu- nimentis firmavi, urbes quidem, Tarichæas, Tiberiadem, Sepphorin; vicos vero, Arbelorum speluncam, Bersaben, Selanin, Jotapata, Caphareecho, et Sign, et Japha, et

ἀπεθέμεν πολλὸν καὶ ὅπλα πρὸς ἀσφάλειαν τὴν μετὰ ταῦτα.

λγ'. Ἰωάννη δὲ τοῦ τοῦ Λευὶ τὸ κατ' ἐμοῦ μῖσος μᾶλλον προσηύξετο βαρέως φέροντι τὴν ἐμὴν εὐπραγίαν.
 5 Προβέμενος οὖν πάντοις ἐκποδὼν με ποιήσασθαι, τῇ μὲν αὐτοῦ πατρὶδι τοῖς Γισχάλοις κατασκευάζει τεῖγχι, τὸν ἀδελφὸν δὲ Σίμωνα, καὶ τὸν τοῦ Σισέννα Ἰωνάθην καὶ ὅπλιτας περὶ ἑκατὸν εἰς Ἱερουσόλυμα πέμπει πρὸς τὸν τοῦ Γαμαλιήλου Σίμωνα, παρακαλέσοντας αὐτὸν
 10 πείσαι τὸ κοινὸν τῶν Ἱερουσολυμιτῶν, τὴν ἀρχὴν ἀφελόμενους ἐμὲ τῶν Γαλιλαίων αὐτῷ ψηφισασθαι τὴν ἐξουσίαν τούτων. Ὁ δὲ Σίμων οὗτος ἦν πόλεως μὲν Ἱερουσόλυμων, γένους δὲ σφόδρα λαμπροῦ, τῆς δὲ Φαρισαίων αἵρέσεως, οἱ περὶ τὰ πάτρια νόμιμα δοκοῦσι
 15 τῶν ἄλλων ἀκριβεῖα διαφέρειν. Ἦν δ' οὗτος ἀνὴρ πλήρης συνέσεώς τε καὶ λογισμοῦ, δυνάμενός τε πράγματα κακῶς κείμενα φρονήσει τῇ ἐκείνου διορθώσασθαι, φίλος τε παλαιὸς τοῦ Ἰωάννη καὶ συνήθης, πρὸς ἐμὲ δὲ τότε διαφόρως εἶχεν. Δεξιόμενος οὖν τὴν παράκλησιν
 20 ἔπειθε τοὺς ἀρχιερεῖς Ἀνανὸν καὶ Ἰησοῦν τὸν τοῦ Γαμαλιᾶ, τινὰς τε τῶν τῆς αὐτῶν στάσεως ἐκείνης, ἐκκόπτειν με φουόμενον καὶ μὴ περιδεῖν ἐπὶ μάλιστα αὐτοῦ ἐκείνου δόξης, συνοίσειν αὐτοῖς λέγων, εἰ τῆς Γαλιλαίας ἀπαρτεβεῖται. Μὴ μέλλειν δὲ παρεκάλει τοὺς
 25 περὶ τὸν Ἀνανόν, μὴ καὶ φθιάσας γινῶναι μετὰ πολλῆς ἐπείθῃ τῇ πόλει δυνάμεως. Ὁ μὲν Σίμων ταῦτα συνεβούλευεν· ὁ δὲ ἀρχιερεὺς Ἀνανὸς οὐ βράδιον εἶναι τὸ ἔργον ἀπέβαινεν· πολλοὺς γὰρ τῶν ἀρχιερέων καὶ τοῦ πλήθους προσετύτας μαρτυρεῖν ὅτι καλῶς ἐγὼ
 30 στρατηγῶ· ποιεῖσθαι δὲ κατηγορίαν ἀνδρὸς, καθ' οὗ μὴδὲν λέγειν δίκαιον δύνανται, φαύλων ἔργον εἶναι.

λδ'. Σίμων δ' ὡς ἤκουσε ταῦτα παρὰ τοῦ Ἀνανοῦ, σιωπᾶν μὲν ἐκείνους ἤξιωσε μὴδ' εἰς πολλοὺς ἐκφέρειν τοὺς λόγους αὐτῶν· προνοήσασθαι γὰρ αὐτὸς ἔφασκεν
 35 ἵνα θάπτεον μετασταθεῖν ἐκ τῆς Γαλιλαίας. Προσκαλεσάμενος δὲ τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἰωάννου προσέταξε πέμπειν διωρεᾶς τοῖς περὶ τὸν Ἀνανόν· τάχα γὰρ οὕτως ἔρη πείσειν αὐτοὺς μεταθέσθαι τὰς γνώμας. Καὶ τέλος ἔπραξεν ὁ Σίμων ὁ προῦθιτο. Ὁ γὰρ Ἀνανὸς
 40 καὶ οἱ σὺν αὐτῷ τοῖς χρήμασι διαφθαρέντες συντίθενται τῆς Γαλιλαίας ἐκβαλεῖν με, μηδενὸς ἄλλου τῶν κατὰ τὴν πόλιν τούτου γινώσκοντος. Καὶ δὴ ἔδοξεν αὐτοῖς πέμπειν ἀνδράς κατὰ γένος μὲν διαφέροντας, τῇ παιδείᾳ δ' ὁμοίους. Ἦσαν δ' αὐτῶν οἱ μὲν δημοτικοὶ
 45 δύο, Ἰωνάθης καὶ Ἀνανίας, Φαρισαῖοι τὴν αἵρεσιν, ὁ δὲ τρίτος Ἰοζαρὸς ἱερατικοῦ γένους, Φαρισαῖος καὶ αὐτός, Σίμων δ' ἐξ ἀρχιερέων νεώτατος ἐκείνων. Τούτους ἐκέλευον ἀφικόμενους εἰς τὸ πλῆθος τῶν Γαλιλαίων πυθέσθαι παρ' αὐτῶν τὴν αἰτίαν δι' ἣν ἐμὲ φιλοῦσιν.
 50 Εἰ δὲ φαίεν ὅτι πόλεως εἶην τῆς Ἱερουσόλυμων, καὶ αὐτοὺς ἐξ ἐκείνων λέγειν ὑπάρχειν τοὺς τέσσαρας· εἰ δὲ διὰ τὴν ἐμπειρίαν τῶν νόμων, μὴδ' αὐτοὺς ἀγνοεῖν ἔσθαι τὰ πάτρια φάσκειν· εἰ δ' αὖ διὰ τὴν ἱερο-

montem Itabyrium. In ea loca et frumenti magnam viam recondidi, et arma ad securitatem in futurum.

38. Interim Joanni Levi filio odium in me adagebatur, ut qui successus meus graviter ferebat. Quum itaque decrevisset omnino me de medio tollere, Gischalis patriæ suæ monia ædificat : Simonem vero fratrem et Jonatham Sisenæ filium, et milites ferme centum Hierosolyma mittit ad Simonem Gamalielis filium, eum obsecratos ut suaderet communi Hierosolymorum mihi auferre imperium in Galilæas, et potestatem in eos ipsi decernere. Simon autem hic ortu quidem erat Hierosolymitanus, genere vero perquam illustri, et e secta Phariseorum, qui accurata legum patriarum scientia et custodia inter alios videntur excellere. Hic proinde vir sapientia abundabat et ratione plurimum valebat, et suo unius consilio res labantes restituere poterat, vetusque erat Joannis amicus eique per familiaris, mihi vero tunc temporis infensus infestusque. Huic igitur adhortationi obsequutus, pontifices Ananum et Jesum Gamalæ filium, alios item aliquot, ejusdem cum illis factionis, adiit suadens me viribus crescentem tollere, nec sinere me ad summum gloriæ fastigium evectum iri, e re ipsorum fore dicens, si a Galilææ præfectura summoverer. Ananum autem et qui cum eo erant hortabatur ut nullam moram facerent, ne ipse, si prius rem resciscerem, urbem magno cum exercitu invaderem. Et Simon quidem ista suggerebat. Ananus vero pontifex id negotii difficile esse ostendebat, quod magna pars pontificum, eorumque qui populo præerant, mihi laudem boni ducis suo adstruerent testimonio ; atque improborum esse in cum accusationem instituire, cui nihil haberent quod objiceretur.

39. Tum Simon, ubi ab Anano ista acceperat, illos quidem tacere obsecrabat, neque sinere ut isti sermones in vulgus emanarent : sibi enim curæ fore dicebat ut ipse quantocius e Galilæa ejiceret. Dein, accito fratre Joannis, mandavit ei munera mittere ad Ananum ejusque amicos : ita enim forsitan futurum esse aiebat ut de sua sententia decedere persuadeantur. Tandemque quod proposuit, effecit Simon. Nam Ananus suique, largitionibus corrupti, constituunt me de Galilæa deturbare, e civibus nemine alio hujus rei conscio. Adeoque illis visum est viros mittere generis nobilitate spectabiles, paresque doctrinæ laude. Horum quidem duo viri erant populares, Jonathas et Ananias, secta Pharisei ; tertius autem Jozarus, genere sacerdotali natus, et ipse Phariseus, Simon vero e pontificibus illorum natu minimus. Hos jusserunt, quum in Galilæorum concionem venirent, ab illis quærere quid causæ esset cur me ita diligenter. Quodsi respondeant, quia Hierosolymitanus sim, dicere et ipsos quattuor ex eadem urbe esse : sin autem, quod legum bene peritus sim, subiungere nec ipsos institutorum patrum ignaros esse : sin vero dicere

σύνῃν λέγοιεν ἀγαπᾶν με, καὶ αὐτῶν ἀποκρίνασθαι δύο ἱερεῖς ὑπόρχειν.

μ'. Ταῦθ' ὑποθέμενοι τοῖς περὶ τὸν Ἰωνάθην, τέσσαρας μυριάδας ἀργυρίου δίδασιν αὐτοῖς ἐκ τῶν δημοσίων χρημάτων. Ἐπεὶ δὲ τινα Γαλιλαῖον ἔχουσιν, Ἰησοῦν ὄνομα, περὶ αὐτὸν τάξιν ἐξακοσίων ὁπλιτῶν ἔχειν, ἐπιθιμῶντα τοῖς Ἱεροσολύμοις, τότε μεταπεμψάμενοι τοῦτον καὶ τριῶν μηνῶν μισθὸν δόντες ἐκέλευσαν ἔπεσθαι τοῖς περὶ τὸν Ἰωνάθην πειθαρχοῦντα αὐτοῖς, καὶ τῶν πολιτῶν δὲ τριακοσίοις ἀνδράσι δόντες ἀργύριον εἰς τροφὴν τῶν ὄλων, προσέταξαν ἀκολουθεῖν τοῖς πρέσβεσιν. Πεισθέντων οὖν αὐτῶν καὶ πρὸς τὴν ἑξοδὸν εὐτρεπισθέντων, ἐξήσαν οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην σὺν τούτοις, ἐπαρόμενοι καὶ τὸν ἀδελφὸν τὸν Ἰωάννου καὶ ὁπλίτας ἑκατὸν, λαθόντες ἐντολὰς παρὰ τῶν πεμψάντων, εἰ μὲν ἐκὼν καταθεῖμην τὰ ὅπλα, ζῶντα πέμπειν εἰς τὴν τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πόλιν, εἰ δ' ἀντιτασσόμεν, ἀποκτείναι μηδὲν δεδιότας· αὐτῶν γὰρ εἶναι τὸ πρόσταγμα. Ἐγεγράψαισιν δὲ καὶ τῷ Ἰωάννῃ πρὸς τὸν κατ' ἐμοῦ πόλεμον ἐτοιμάζεσθαι· τοῖς τε Σέφφωριν καὶ Γάβαρα κατοικοῦσι καὶ Τιβεριεῦσι προσέτατον συμμαχίαν τῷ Ἰωάννῃ πέμπειν.

μ'. Ταῦτά μοι τοῦ πατρὸς γράψαντος, (ἐξείπε δὲ πρὸς αὐτὸν Ἰησοῦς ὁ τοῦ Γαμαλιᾶ τῶν ἐν αὐτῇ τῇ βουλῇ γενομένων εἰς, φίλος ὢν καὶ συνήθης ἐμοί,) σφόδρα περὶ λήγῃ, τοὺς τε πολίτας οὕτω περὶ ἐμὲ γενομένους ἄχριστους ἐπιγνούς διὰ φθόνον ἀναιρεθῆναι με προσταξί, καὶ τῷ τὸν πατέρα διὰ τῶν γραμμῶν πολλὰ με παρακαλεῖν ἀρκεῖσθαι πρὸς αὐτόν· ποθεῖν γὰρ ἔζη θεάσασθαι τὸν υἱὸν πρὸ τοῦ τελευτῆσαι. Ταῦτα δὲ πρὸς τοὺς φίλους εἶπον, καὶ οἱ μετὰ τρίτην ἡμέραν καταλιπὼν τὴν χώραν αὐτῶν εἰς τὴν πατρίδα πορευοίμην. Λύπη δ' ἅπαντας τοὺς ἀκούσαντας κατέσχε, παρεκάλουν τε κλαίοντες μὴ ἐγκαταλιπεῖν αὐτοὺς ἀπολουμένους, εἰ τῆς ἐμῆς στρατηγίας ἀποστερηθεῖεν. Οὐ κατανεύοντος δὲ μου ταῖς ἰκεταίαις αὐτῶν, ἀλλὰ περὶ τῆς ἐμαυτοῦ φροντίδος σωτηρίας, δέισαντες οἱ Γαλιλαῖοι μὴ ἀπελθόντες εὐκαταφρόνητοι τοῖς λησταῖς γένοιτο, πέμπουσιν εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἅπαντας τοὺς σχημανοῦντας τὴν ἐμὴν γνώμην περὶ τῆς ἀπαλλαγῆς. Πολλοὶ δὲ καὶ πανταχόθεν συνήχθησαν, ὥς ἔχουσιν, μετὰ γυναικῶν καὶ τέκνων, οὐ πόθῳ, δοκῶ μοι, τῷ πρὸς ἐμὲ μᾶλλον ἢ τῷ περὶ αὐτῶν ὅσει τοῦτο πράττοντες· ἐμοῦ γὰρ παραμένοντος πείσεσθαι κακὸν οὐδὲν ὑπελάμβανον. Ἦκον οὖν πάντες εἰς τὸ μέγα πεδίον, ἐν ᾧ διέτριβον· Ἀσχοῖς ἐστὶν ὄνομα τούτου.

μ'. Θυμῶσιν δὲ ὅσον δνειρον διὰ τῆς νυκτὸς ἐκείνης ἐθεασάμην. Ἐπεὶ γὰρ εἰς κοίτην ἐτραπόμην διὰ τὰ γραφέντα λυπούμενος καὶ τεταραγμένος, ἑδοξά τινα λέγειν ἐπιστάνα μοι, « παῦσαι τὴν ψυχὴν, ὧ « οὗτος, ἀλγὼν, πονητός τ' ἀπαλλάσσου φόβου. Τὰ « γὰρ λυποῦντά σε μέγιστον ποιήσει καὶ ἐν πᾶσιν εὐτω « χέστατον. Κατορθώσεις δ' οὐ μόνον ταῦτα, ἀλλὰ

pergerent se amare me ob sacerdotii dignitatem, denuo subicere et ex ipsis duos sacerdotes esse.

40. Quum ista suggessissent Jonathas ejusque collegis, quattuor illis argenti myriadas dant e publicis pecuniis. Deinde audito Galilaeum quendam, Jesum nomine, cum sexcentorum militum cohorte jam venisse Hierosolyma, tunc ipsum accitum et trimestri stipendio donatum jussurunt Jonatham ejusque collegas sequi et illis obtemperare, insuper et trecentis e civibus imperarunt legatos comitari, dato omnibus in comeatum argento. Illis igitur persuasis et ad profectionem paratis, Jonathas ejusque collegae egressi sunt, secum habentes etiam Joannis fratrem atque milites centum, mandatis ab his qui ipsos miserunt acceptis, ut si sponte ab armis discederem, me vivum in Hierosolymitarum urbem ablegarent; sin vero repugnarem, nihil metuentes me occiderent, freti scilicet ipsorum mandato. Scripserunt autem et Joanni ut ad bellum adversus me sese accingeret; simul et Sepphoritis et Gabarenis et Tiberiensibus injungebant ut Joanni suppetias mitterent.

41. Ista mihi quum pater literis significasset, (ut qui ea acceperat ab Jesu Gamalae filio, qui concilio interfuit, mihi scilicet amico et familiari,) valde indolui, et quod non veram civem in me adeo ingratos exstitisse, ut per invidiam de medio me tolli juberent; et quod pater me per literas vehementer obsecraverat, ad se ut venirem; dicebat enim se filium videre velle antequam mortem oppeteret. Ista sane amicis narrabam quodque post triduum regione relicta in patriam profecturus essem. Universos autem, qui ea audierant, occupabat mæror, meque lacrimantes obtestabantur, ne eos desererem, perituros si desererent meo regi imperio. Quum autem precibus illorum non annuerem, sed de mea unius salute sollicitus essem, veriti Galilaei ne post meum discessum latronibus contempnibilibiores fierent, nuncios per Galilaeam omnem dimiserunt, meam de discessione sententiam indicaturos. Multi autem, quum primum id resciverunt, undique congregati sunt cum uxoribus et liberis, non tam mei, ut opinor, desiderio id agentes, quam quod sibimet metuerent: nam persuasum habuerunt, me permanente, nihil se mali adituros. Venerunt igitur ad me universi in magnum campum, ubi tum agebam: Asochis nomen ipsi est.

42. Nocte autem illa mirandum mihi obiectum est omnium. Quum enim in cubile me recepissem, morstus et turbatus ex iis quae ad me scripta erant, visus sum mihi videre quendam adstantem, dicentemque, « heus tu, qui « mæres, alleva animum a mærore, et liber esto a formidine. Quae tu doles, magnum te reddent et in omnibus « felicissimum. Nam facies ut non haec solum tibi prospere

« καὶ πολλὰ ἔτερψα. Μὴ κάμνη δὴ· μέμνησο δ' ὅτι
 « καὶ Ῥωμαῖοις δεῖ σε πολεμῆσαι. » Τοῦτον δὲ τὸν
 δνειρον θεασάμενος, διανίσταμαι καταβῆναι προθυμού-
 μενος εἰς τὸ πεδῖον. Πρὸς δὲ τὴν ἐμὴν ὄψιν πᾶν τὸ
 6 πλῆθος τῶν Γαλιλαίων (ἦσαν δ' ἐν αὐτοῖς γυναῖκες τε
 καὶ παῖδες) ἐπὶ στόμα ῥίψαντες ἑαυτοὺς καὶ δακρύον-
 τες ἱκέτευον μὴ σφᾶς ἐγκαταλίπειν τοῖς πολεμίοις,
 μηδ' ἀπελθεῖν ἐάσαντα τὴν χώραν αὐτῶν ἐνύβρισμα
 τοῖς ἐχθροῖς ἐσομένην. Ὡς δὲ ταῖς δεήσεσιν οὐκ
 10 ἐπειθον, κατηνάγκαζον ὅρκοις μένειν παρ' ἑαυτοῖς.
 Ἐλοιδοροῦντό τε τῷ δήμῳ πολλὰ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν,
 ὥς εἰρηνεύεσθαι τὴν χώραν αὐτῶν οὐκ εἴναι.

μγ'. Ταῦτα δὲ καὶ ἐπακούων αὐτῶν καὶ βλέπων τοῦ
 πλῆθους τὴν κατ' ἔφεαν, ἐκλάσθη πρὸς ἔλεον, ἄξιον
 15 εἶναι νομίζων ὑπὲρ τοσούτου πλῆθους καὶ προδήλους
 κινδύνους ὑπομένειν. Κατανεύει δὴ μένειν, καὶ πεν-
 τακιχλίους ἐξ αὐτῶν ὀπλίτας ἤκειν κελύσας ἔχοντας
 ἑαυτοῖς τροφάς, ἐπὶ τὰς οἰκήσεις διαφῆκα τοὺς ἄλλους.
 Ἐπεὶ δὲ οἱ πεντακιχλίοι παρεγένοντο, τοὺτους ἀνα-
 20 λαβὼν καὶ τριχιλίους τοὺς σὺν ἑμαυτῷ στρατιώτας,
 ἱππεῖς δ' ὀδοῖχόντα, τὴν πορείαν εἰς Χαβωλὴν κώμην,
 Πτολεμαῖδος μεθόριον οὖσαν, ἐποιήσαμην. Κάκει
 τὰς δυνάμεις συνεῖχον, ἐτοιμάζεσθαι σκηπτόμενος ἐπὶ
 τὸν πρὸς Πλάκιδον πόλεμον. Ἀρίκετο δ' οὗτος μετὰ
 25 δύο σπειρῶν πεζοῦ στρατεύματος καὶ ἱππέων ὀγδμήρας,
 ὑπὸ Κεστίου Γάλλου πεμφθεὶς, ἵν' ἐμπρήσῃ τὰς κώ-
 μας τῶν Γαλιλαίων, αἱ πλησίον ἦσαν Πτολεμαῖδος.
 Βαλλομένου δ' ἐκείνου χάρακα πρὸ τῆς Πτολεμαῖων
 πόλεως, τίθεμαι κἀγὼ στρατόπεδον, τῆς κώμης ὅσον
 30 ἐξήκοντα σταδίους ἀποσχοῖν. Πολλάκις μὲν οὖν τὰς
 δυνάμεις προηγάγομεν ὥς εἰς μάχην, πλέον δ' οὐδὲν
 ἀκροβολισμῶν ἐπράξαμεν. Ὁ γὰρ Πλάκιδος ὅσω περ
 ἐγίνωσκε σπεύδοντά με πρὸς μάχην, αὐτὸς καταπλη-
 τόμενος ὑπεστέλλετο· τῆς μέντοι Πτολεμαῖδος οὐκ
 35 ἐχωρίζετο.

μδ'. Κατὰ τοῦτον δὲ τὸν καιρὸν ἀφικόμενος Ἰωνά-
 θης μετὰ τῶν συμπρέσβειων, ὧν ἔφαμεν ἐκ τῶν Ἱεροσο-
 λύμων ὑπὸ τῶν περὶ Σίμωνα καὶ Ἀνανὸν τὸν ἀρχιερέα
 πεπέμφθαι, λαθεῖν με δι' ἐνέδρας ἐπεβούλευεν· φανερώς
 40 γὰρ ἐπιχειρεῖν οὐκ ἔτολμα. Γράφει δὲ πρὸς με τοιαύ-
 τὴν ἐπιστολήν. « Ἰωνάθης καὶ οἱ σὺν αὐτῷ, πεμ-
 « φθέντες ὑπὸ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν, Ἰωσήφω χαίρειν.
 « Ἡμεῖς ὑπὸ τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις πρώτων, ἀκουσάν-
 « των τὸν ἀπὸ Γισγάλων Ἰωάννην ἐπιβεβουλευμέναι σοι
 45 « πολλὰκις, ἐπέμψθημεν ἐπιπλήζοντες αὐτῷ καὶ παραι-
 « νέσοντες εἰς τὸ λοιπὸν ὑπακούειν σοι. Βουλευσάσθαι
 « δὴ σὺν σοὶ θέλοντες περὶ τῶν κοινῇ πρακτέων, παρα-
 « καλοῦμεν ἥκειν θάπτον πρὸς ἡμᾶς, καὶ μὴ μετὰ πολ-
 « λῶν· οὐδὲ γὰρ ἡ κώμη δύναται ἂν στρατιωτῶν πλῆθος
 50 « ὑποδέξασθαι. » Ταῦτα δ' ἔγραψον προσδοκῶντες
 δοῦναι θάπτερον, ἃ ὅτι χωρὶς ὀπλῶν ἀρικόμενον πρὸς αὐ-
 τοὺς ἐξουσίαν ὑποχείριον, ἃ πολλοὺς ἐπαγόμενον κρινοῦσι
 πολέμιον. Ἦκε δέ μοι τὴν ἐπιστολήν ἱππεὺς κομί-
 ζων, θρασὺς ἄλλως νεανίας τῶν παρὰ βασιλεῖ ποτε

« cedant, sed et alia permulta. Itaque ne labora. Fac
 « memineris quod oporteat te cum Romanis quoque bellum
 « gerere. » Quum ista per somnium vidissem, surgebam eo
 animo ut in campum descenderem. Ubi vero me conspexer-
 ant, multitudo omnis Galileorum (erant autem in his
 mulieres et liberi) prostrata in faciem cum lacrimis suppli-
 cabant ne ipsos dederem in hostium potestatem, neve
 discederem regione ipsorum relicta expositaque inimicorum
 injuriis. Et quum precibus nihil proficerent, cogebant me,
 adjuratione adhibita, apud se manere, jactabantque multa
 in populum Hierosolymitarum convicia, ut qui regionem
 suam pace et tranquillitate frui non sinerent.

43. Itaque quum ista audivissem, et vidissem populi mor-
 stitiam, flectebar ad misericordiam, æquum esse existi-
 mans ut pro tanta multitudinem non recusarem vel manife-
 stum adire discrimen. Itaque mansurum me annuebam :
 quumque jussissem quinque millia ex ipsis cum armis et
 commeatu ad me venire, ceteros domum quemque suam
 dimisi. Postquam vero mihi præsto erant quinque illa mil-
 lia, assumptis his et ter mille militibus quos mecum ha-
 bebam, et equitibus octoginta, recta contendebar ad vicum
 Chabolo in Ptolemaidis continis situm : atque ibi contine-
 bam exercitum, simulans mihi bellum gerendum esse con-
 tra Placidum. Is autem advenit cum duabus peditum
 cohortibus et ala una equitum, missus a Cestio Gallo, ut
 incenderet Galileorum vicos, qui proximi erant Ptolemai-
 di. Dumque ille ante Ptolemaensium urbem vallum ex-
 strueret, ipse etiam, quum stadiis circiter sexaginta a Cha-
 bolo abessem, castra metatus sum. Et sæpe quidem
 militem utrinque produximus, quasi prælio congressuri,
 sed non ultra velitationes processimus. Placidus enim,
 in quantum norat me modis omnibus agere ut pugnam ini-
 rem, præ metu prælium detrectabat : veruntamen a Ptole-
 maide non recessit.

44. Per idem autem tempus advenit Jonathas cum colle-
 gis, quem missum Hierosolymis diximus a factione Simo-
 nis et Anani pontificis, et insidias ad me capiendum inten-
 debat : non enim audebat aperto Marte me adoriri. Ad me
 vero hujusmodi epistolam scribit. « Jonathas et qui cum
 « eo missi sunt ab Hierosolymitis Josepho S. Nos ab Hie-
 « rosolymitarum primoribus, qui audiverant Joannem
 « Gischalenum sæpe tibi insidias tetendisse, missi sumus,
 « ut illum increparemus, et in posterum facere admonere-
 « mus quicquid tu imperabis. Itaque quum nobis in animo
 « sit tecum deliberare de iis quæ in communem tibi nobis-
 « cum utilitatem agenda sint, obsecramus ut ad nos ocius
 « non magno comitatu venias : neque enim vicus hic exci-
 « piendo est militum multitudinem. » Atque hæc scribe-
 bant, alterutrum expectantes, aut fore ut me ad ipsos
 sine armis venientem in sua potestate haberent, aut ut
 multos mecum adducentem pro hoste condemnarent. Istas
 ad me literas deferens veniebat eques, juvenis alioqui au-
 daculus, qui olim sub rege stipendia meruerat. Erat au-

στρατευταμένον. Ἦν δ' ὥρα noctis ἤδη δευτέρα, καθ' ἣν ἐτύγχανον μετὰ τῶν φίλων καὶ τῶν Γαλιλαίας πρώτων ἐστιώμενος. Οὗτος δὲ, προταγγεῖλαντος οἰκέτου μοι ἦκειν τινὰ ἱππέα Ἰουδαῖον, εἰσκληθεὶς ἐμοῦ
 5 κελεύσαντος, ἡσπάσατο μὲν οὐδ' ὄλωος, τὴν δὲ ἐπιστολὴν προτείνας, « ταύτην, εἶπεν, οἱ ἐξ Ἱεροσολύμων ἤκοντες πεπόμφασί σοι. Ἐρχέο δὲ τάχιστα καὶ σύ » καὶ γὰρ ἐπείγομαι πρὸς αὐτοὺς ὑποστρέφειν. » Οἱ μὲν οὖν κατακείμενοι τὴν τοῦ στρατιώτου τολμᾶν
 10 ἐθαύμασαν, ἐγὼ δὲ καθίζεσθαι παρεκάλουν καὶ συνδειπνεῖν ἡμῖν. Ἀρνησαμένου δὲ, τὴν μὲν ἐπιστολὴν μετὰ χεῖρας εἶχον ὡς ἐδεῖά μιν, πρὸς δὲ τοὺς φίλους περὶ πραγμάτων ἐτέρων τὴν διαιτῆσιν ἀποιοῦμαι. Μετ' οὐ πολλὴν δὲ ὥραν ἐξαναστὰς, καὶ τοὺς μὲν ἄλλους
 15 ἀπολύσας ἐπὶ κοίτην, τέσσαρας δὲ μοι μόνων τῶν ἀναγκάων φίλων προσμεῖναι κελεύσας, καὶ τῇ παιδὶ προτάξας οἶνον ἐτοιμάσαι, τὴν ἐπιστολὴν ἀναπτύξας μηδὲν ἐμβλέποντος, κατ' αὐτῆς ταχὺ συνείς τὴν τῶν γεγραφότων ἐπίνοιαν, πάλιν αὐτὴν ἐστηκηνάμην. Καὶ
 20 ὡς μὴ προανεγνωκίως, ἀλλὰ μετὰ χεῖρας αὐτὴν ἔχων, προσέταξα τῷ στρατιώτῃ δραχμὰς εἴκοσιν ἐφ' ὅσον δοῦναι. Τοῦ δὲ λαβόντος καὶ χάριν ἔχειν ψήσαντος, συνείς τὴν αἰσχροκερδίαν αὐτοῦ, καὶ ὡς ταύτη μάλιστ' ἐστὶν ἀλώσιμος, « ἀλλ' εἰ συμπεῖν ἡμῖν, ἔρχην,
 25 « θελήσεις, λήψαι κατὰ κύαθον δραχμὴν μίαν. » Ὁ δ' ἀσμένως ὑπήκουσεν, καὶ πολλὸν τὸν οἶνον προστερόμενος ὑπὲρ τοῦ πλείον λαβεῖν ἀργύριον, καὶ μεθύσεις οὐκέτι τὰ ἀπόρρητα στέγειν ἐδύνατο, ἀλλ' ἐφράζεν οὐκ ἐρωτώμενος τὴν τε συνεσκευασμένην ἐπιβουλὴν καὶ ὡς
 30 καταψηφισμένους εἶην θάνατον παρ' αὐτοῖς. Ταῦτα ἀκούσας ἀντιγράφω τὸν τρόπον τούτων. « Ἰωσήπος « Ἰωνᾶθ καὶ τοῖς σὺν αὐτῷ χαίρειν. Ἐρρωμένους « ὑμεῖς εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἦκειν πυθόμενος ἤδομαι, « μάλιστα δ' ὅτι θυνήσομαι, παραδούς ὑμῖν τὴν τῶν
 35 « ἐνθάδε πραγμάτων ἐπιμέλειαν, εἰς τὴν πατρίδα πορευθῆναι. τούτο γὰρ καὶ πάλαι ποιεῖν ἤθελον. « Ἐδεῖ μὲν οὖν μὴ μόνον εἰς Ξαλὼθ παραγενέσθαι με « πρὸς ὑμᾶς, ἀλλὰ πόρρω, καὶ μηδὲ κελευσάντων. « Συγγνώμης δὲ τυγεῖν ἀξίω μὴ δυνάμενος τοῦτο
 40 « ποιῆσαι. Παραφυλάσσω γὰρ ἐν Χαβωλῷ Πλάκιδον εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἀναβῆναι δι' ἐννοίας ἔχοντα. « Ἦκετε οὖν ὑμεῖς πρὸς με τὴν ἐπιστολὴν ἀναγνόντες. « Ἐρρωσθε. »
 με. Ταῦτα γράψας καὶ δοὺς τῷ στρατιώτῃ φέρειν,
 45 συνεπέμψα τριάκοντα τῶν Γαλιλαίων δοκιμωτάτους, ὑποθέμενος αὐτοῖς ἀσπασάσθαι μὲν ἐκείνους, ἕτερον δὲ μηδὲν λέγειν. Ἐταξα δὲ καθ' ἕκαστον αὐτῶν πιστῶν ὁπλιτῶν ἓνα παραφυλάσσοντα, μὴ τις τοῖς πεμψείοισιν ὑπ' ἐμοῦ πρὸς τοὺς περὶ τὸν Ἰωνᾶθ διαιτῆσιν γένηται.
 50 Καὶ οἱ μὲν ἐπορεύθησαν, οἱ δὲ περὶ τὸν Ἰωνᾶθ, τῆς πρώτης πείρας ἀμαρτάντες, ἐτέραν ἐπιστολὴν μοι τοιαύτην ἐπέμψαν. « Ἰωνᾶθ καὶ οἱ σὺν αὐτῷ « Ἰωσήπω χαίρειν. Παραγγέλλομέν σοι χωρὶς δὲ « πλείων εἰς τρίτην παραγενέσθαι πρὸς ἡμᾶς εἰς Γα-

laeum hora noctis jam secunda, et tum fortē amicos et Galilaeorum primores convivio excipiebam. Ille sane, quum mihi nunciasset famulus adesse equitem quendam Judaeum, intro jussu meo vocatus, ne salutare quidem me dignatus est, sed porrecta epistola, hanc, « inquit, tibi miserunt legatarii Hierosolymitani. Scribe jam et tu quam celerissime: nam mihi necesse est reditum ad ipsos accelerare. » Et ii quidem qui accumbabant valde mirati sunt militis audaciam; ego vero obsecrabam ut discumberet et nobiscum epularetur. Quum autem abnuisset, epistolam quidem, uti eam acceperam, manu tenebam, cum amicis vero aliis de rebus colloquebar. At non multo post quum surrexissem, et alios quidem cubitum dimissem, quattuor vero solum e necessariis meis et amicis manere hortatus essem, jussisse quoque puero ut vinum appareret, literis explicatis quum nemo animadverteret, statimque ex iis intellexit quid sibi velint, rursum illas obsignabam, et quasi nondum eas legissem, sed manibus adhuc tenens, praecepi ut drachmae viginti militi darentur in viaticum. Quas quum ille accepisset, seque mihi gratias habere dixisset, inde conjiciens hominem lucri valde cupidum esse, quodque hac parte facillime expugnari posset, dicebam, si nobiscum potare volueris, in singulos cyathos drachmam accipies. Ille libenter dicto audiebat, multoque vino epoto, quo plus pecuniae auferret, tandemque ebrius factus, non amplius secreta tacere potuit; sed nemine rogante narrabat insidias mihi structas, quodque ipsorum decreto morti essem addictus. Quibus auditis ad hunc modum rescripsi. « Josephus Jonathae ejusque collegis S. Audito vos bona cum valetudine in Galilaeam pervenisse, equidem laetor, idque maxime, quod, rerum in hac regione cura vobis commissa, liceat mihi in patriam reverti: hoc enim facere mihi jam pridem in votis fuit. Et oportebat quidem me, ut vos convenirem, non solum in Xaloth proficisci, sed et longinuiam mihi detis, quod non possim quod volui facere. Nam apud Chabolo motus Placidi observo, in animo id habentis ut in Galilaeam ascendat. Vos igitur, quum hanc epistolam legeritis, ad me venite. Valet. »

45. Quum has literas scripdissem, militique, qui eas perferret, dedissem, nisi cum eo triginta Galilaeorum spectatissimos, quibus jussi ut legatos salutarent quidem, nihil vero praeterea dicerent. Singulis autem horum adjuungi militibus unum fidissimum, qui eos observaret an qui a me missi erant sermones sererent cum Jonathae ejusve sociis. Et illi quidem profecti sunt; Jonathas vero sociique, ubi primum iis non successit tentamen, alteram mihi miserunt epistolam, hujusmodi verbis. « Jonathas ejusque collegae Josepho S. Tibi denunciamus mandamusque ut tertio abhinc die sine militibus venias ad nos in oppidum Gaba-

« ἔρχεσθ κώμην, ἵνα διακούσωμεν τῶν πρὸς Ἰωάννην
 « ἐγκλημάτων σοι γεγονότων. » Ταῦτα γράψαντες
 καὶ ἀσπασάμενοι τοὺς Γαλιλαίους οὓς πέποιμα, ἀφί-
 κοντο εἰς Ἰάφραν κώμην μεγίστην οὐσάν τῶν ἐν τῇ Γα-
 5 λιλαιᾷ, τείρεσιν ὀχυρωτάτην καὶ πολλῶν οἰκητόρων
 μεσότην. Ὑπηντίαζεν δὲ τὸ πλῆθος αὐτοὺς μετὰ γυ-
 ναικῶν καὶ τέκνων, καὶ κατεβόων κελεύοντες ἀπιέναι
 καὶ μὴ φθονεῖν αὐτοῖς ἀγαθοῦ τοῦ στρατηγοῦ. Παρη-
 ρεθίζοντο δὲ ταῖς φωναῖς οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην, καὶ ρα-
 10 νερούην μὲν τὴν ὀργὴν οὐκ ἐτόλμων, οὐκ ἀζιώσαντες δ'
 αὐτοὺς ἀποκρίσεως, εἰς τὰς ἄλλας κώμας ἐπορεύοντο.
 « Οἱμοὶ αἱ δ' ὑπὴντων αὐτοῖς παρὰ πάντων αἱ καταβολή-
 σεις, μεταπεισεῖν αὐτοὺς βούωντων οὐδένα περὶ τοῦ μὴ
 στρατηγὸν ἔχειν Ἰωσήπον. » Ἀπρακτοὶ δὲ παρὰ τού-
 15 των ἀπελθόντες οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην, εἰς Σέπφωριν,
 μεγίστην τῶν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ πόλιν, ἀφικνοῦνται. Οἱ
 δ' ἐντεῦθεν ἄνθρωποι πρὸς Ῥωμαίους ταῖς γνώμας
 ἀποδιδέποντες ἐκείνοις μὲν ὑπὴντων, ἐμὲ δὲ οὔτε ἐπὶ-
 νουν οὔτε ἐβλασφήμουν. Παρὰ δὲ Σεπφωριτῶν εἰς
 20 Ἀσωχίν καταβάντες, οἱ ἐντεῦθεν παραπλησίως τοῖς Ἰα-
 φρηνοῖς κατεβόων αὐτῶν. Οἱ δὲ τὴν ὀργὴν οὐκέτι κατα-
 στώντες κελεύουσι τοῖς μετ' αὐτῶν ὑπλήταις τυπτεῖν
 ζύλοις τοὺς καταβῶντας. Κατὰ Γάβαρὰ δὲ γενομέ-
 νους ὑπαντιάζει μετὰ τρισχιλίων ὀπλιτῶν Ἰωάννης.
 25 Ἐγὼ δ' ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ᾗς συνείς ὅτι διεγνώκασι
 πρὸς με πολέμειν, ἀναστὰς ἀπὸ Χαθωλῶ μετὰ τρισχι-
 λίων ὀπλιτῶν, καταλιπὼν ἐν τῷ στρατοπέδῳ τὸν πιστό-
 τατον τῶν φίλων, εἰς Ἰωτάπατα παρεγνομένην, πλησίον
 αὐτῶν εἶναι βουλόμενος ὅσον ἀπὸ τεσσαράκοντα στα-
 30 δίων καὶ γάρω πρὸς αὐτοὺς τάδε. « Εἰ πάντως με
 « πρὸς ὑμᾶς ἔλθεῖν βούλεσθε, διαχόσαι καὶ τέσσαρες
 « κατὰ τὴν Γαλιλαίαν εἰσὶ πόλεις καὶ κώμαι τούτων
 « εἰς ἣν θελήσετε παραγενέσθαι χωρὶς Γαβάρων καὶ
 « Γισχάλων. Ἡ μὲν γὰρ πατρίς ἐστὶν Ἰωάννου, ἡ
 35 « δὲ σύμμαχος καὶ φίλη. »
 μς'. Ταῦτα τὰ γράμματα λαβόντες οἱ περὶ τὸν Ἰω-
 νάθην οὐκέτι μὲν ἀντιγράφουσιν, συνέδριον δὲ τῶν φί-
 λων καθιστάντες καὶ τὸν Ἰωάννην παραλαβόντες ἐβου-
 λεύοντο τίνα τρόπον ἐπιχειρήσωσί μοι. Καὶ Ἰωάννη
 40 μὲν ἐδόκει γράφειν πρὸς πάσας τὰς ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ
 πόλεις καὶ κώμας· εἶναι γὰρ ἐν ἐκάστῃ πάντως ἓνα
 γοῦν καὶ δεύτερον διάφορον ἐμοί, καὶ καλεῖν τούτους
 ὡς ἐπὶ πολέμειν. Πέμπειν δ' ἐκέλευε τὸ δόγμα τοῦτο
 καὶ εἰς τὴν τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πόλιν, ἵνα χάκνειν
 45 γνόντες ὑπὸ τῶν Γαλιλαίων κεκρίσθαι με πολέμιον, καὶ
 αὐτοὶ ψηφίσωνται. Γενομένου γὰρ τούτου καὶ τοὺς
 εὐνοὺς ἔχοντάς μοι Γαλιλαίους ἐγκαταλείψειν ἔφη φοβη-
 θέντας. Ταῦτα συμβουλευσάντος Ἰωάννου, σφόδρα καὶ
 τοῖς ἄλλοις ἤρεσα τὰ λεγθέντα. Περὶ δὲ ὥραν τῆς
 50 νυκτὸς τρίτην εἰς γνῶσιν ἤκέ μοι ταῦτα, Σαρχαίου τῶν
 σὺν αὐτοῖς τινος αὐτομολήσαντος πρὸς με καὶ τὴν ἐπι-
 χεῖρσιν αὐτῶν ἀπαγγελλαντος. Οὐκέτι δὲ ᾗδεν ὑπερ-
 τίθεσθαι τὸν καιρόν· ἄξιον δὲ κρίνας Ἰάκωβον ὀπλί-
 τῃν τῶν περὶ ἐμὲ πιστῶν κελεύω διαχαστοὺς ὀπλί-

« roth, ex te cognituros de criminationibus quæ Joanni
 « objecisti. » His scriptis et consalutatis Galilæis quos
 miseram, veniunt in Japham, vicum Galilææ maximum,
 mœnibus munitissimum, plenumque incolarum. Obviam
 autem eis prodiit universa multitudo virorum cum uxoribus
 et liberis, et sublato clamore jubebant eos discedere, et
 ducem bonum ipsis non invidere. Ista vociferatione valde
 irritati erant Jonathas ejusque collegæ; et iram quidem
 patefacere non audebant, illos vero nullo dignati responso,
 alios adibant vicos. Clamore autem non dissimili ab omni-
 bus excipiebantur, vociferantibus neminem posse ipsos a
 sententia dimovere Josephum pro duce habendi. Jonathas
 igitur ejusque collegæ re infecta illuc discedentes Seppho-
 rim se recipiunt, urbem omnium in Galilæa maximam.
 Istius autem loci homines, animis in Romanos propenden-
 tes, illis quidem obviam ibant, de me vero nihil dicebant,
 neque in laudem neque in vituperium. At quum a Seppho-
 ritis in Asochin descendissent, ejus incolæ similiter ac
 Japheni clamoribus eos excipiebant. Illi vero, utpote qui
 iram non amplius colibendo erant, jubent suos milites
 fustibus eos cedere qui adversus ipsos inclamarent. At
 postquam Gabara venerant, Joannes illis occurrit cum tri-
 bus militum millibus. Proinde ego, qui jam ex literis
 præsenseram quod mihi bellum inferre decreverint, Cha-
 bolo digressus cum tribus militum millibus, relictoque in
 castris amicorum fidissimo, Jotapata me conferebam, ut
 qui ab illis longius quadraginta stadiis abesse nollem: scri-
 psique eis in hunc modum. « Si omnino me conventum
 « esse expetitis, in Galilæa urbes sunt vicique quattuor et
 « ducenti: horum in quemcunque, prout vos statueritis,
 « ipse veniam, præter Gabara et Gischala. Nam hæc
 « quidem civitas patrias est Joanni, illa vero socia et
 « amica. »

46. Quum istas literas accepissent Jonathas ejusque col-
 legæ, non amplius ad me rescribunt: sed convocato ami-
 corum concilio et in id adhibito Joanne, consultabant quo
 modo me possent aggredi. Et Joanni quidem videbatur
 scribi oportere ad omnes in Galilæa urbes vicosque: esse
 enim omnino in singulis unum et alterum in diversum a
 me abeuntes, illosque vocandos esse tanquam adversus
 hostem. Atque decretum hoc mittendum esse jubebat etiam
 in Hierosolymitarum urbem, ut quum et illis cognitum esset
 me a Galilæis haberi pro hoste, idem et ipsi confirmatum
 irent. Quod si fieret, fore aiebat ut Galilæi, quotquot be-
 nevolis uterer, perterriti me desererent. Quum ita eis con-
 suluisset Joannes, valde ceteris placere quæ dicebat.
 Ceterum sub horam noctis tertiam ista mihi innotuerunt,
 beneficio Sacchæi cujusdam, qui cum illis erat, et ad me
 transfugit, et quid molirentur renunciavit. Noveram autem
 non amplius cunctandum esse. Itaque quum virum ido-
 neum existimassem Jacobum, e fidis qui circa me erant
 militibus jubeo ut ducentis assumptis exitus omnes e

τας λαθόντα φρουρεῖν τὰς ἀπὸ Γαβάρων εἰς τὴν Γαλι-
 λίαν ἐξόδους, καὶ τοὺς παριόντας συλλαμβάνοντα πρὸς
 ἐμὲ πέμπειν, μάλιστα δὲ τοὺς μετὰ γραμματέων ἄλι-
 σκομένους. Ἰερεμίαν δὲ καὶ αὐτὸν ἐκ τῶν φίλων μου
 6 μετὰ ἑξακοσίων ὀπλιτῶν εἰς τὴν μεθόριον τῆς Γαλιλαίας
 ἐπέμψα, τὰς ἀπὸ ταύτης εἰς τὴν Ἱεροσολυμιτῶν πόλιν
 ἐδοὺς παραφυλάσσοντα, πρόσταγμα δοὺς κακείνῳ τοὺς
 μετ' ἐπιστολῶν δαδύοντας συλλαμβάνειν, καὶ τοὺς μὲν
 10 ἀνδρας ἐν δεσμοῖς ἐπὶ τόπου φυλάττειν, τὰ δὲ γράμματα
 πρὸς ἐμὲ διαπέμπειν.

μζ'. Ταῦτα τοῖς πεμπομένοις ἐντειλάμενος Γαλιλαίους
 διήγγειλα κελεύων εἰς τὴν ἐπισύσαν ἀναλαβόντας τὰ
 ὅπλα καὶ τριῶν ἡμερῶν τροφὴν εἰς Γαβάρῳ κώμην
 παραγενέσθαι πρὸς με. Τῶν δὲ περὶ ἐμὲ ὀπλιτῶν
 15 μίαιρας τέτταρας νεύμας, τοὺς πιστοτάτους αὐτῶν περὶ
 τὴν τοῦ σώματος φυλακὴν ἐτάξα, ταξιάρχους αὐτοῖς
 ἐπιστήσας, καὶ φροντίζειν κελεύσας ὑπὲρ τοῦ μηδένα
 στρατιώτην ἄγνωστον αὐτοῖς συναναμίνυσθαι. Τῇ δ'
 ἐπισύσῃ περὶ πέμπτην ὥραν ἐν Γαβάρῳ γενόμενος
 20 εὐρίσκω πᾶν τὸ πεδίον τὸ πρὸ τῆς κώμης ὀπλιτῶν πλή-
 ρες, τῶν ἐκ τῆς Γαλιλαίας ἐπὶ τὴν συμμυρίαν παρόν-
 των, ὡς αὐτοῖς παρηγγέλειν· πολλὸς δὲ καὶ ἄλλος ἐκ
 τῶν κωμῶν ὄχλος συνέτρεχεν. Ἐπεὶ δὲ καταστάς εἰς
 αὐτοὺς λέγειν ἤρξάμην, ἐβόων ἅπαντες εὐεργέτην καὶ
 25 σωτήρα τῆς χώρας αὐτῶν καλοῦντες. Κἀγὼ χάριν
 αὐτοῖς ἔρειν δηλογήσας συνεβούλευον πρὸς μηδένα
 μῆτε πολεμεῖν μῆτε ἀρπαγῇ λαμβάνειν τὰς χώρας,
 ἀλλὰ σκηνοῦν κατὰ τὸ πεδίον ἀρκουμένους τοῖς ἑαυτῶν
 ἐφοδίοις· θέλειν γὰρ ἔρασκον τὰς ταρχὰς χωρὶς φόνων
 30 καταστειλῆαι. Συνέβη δὲ αὐθημέρον εἰς τὰς ὑπ' ἐμοῦ
 κατασταθείσας τῶν βόων φυλακὰς τοὺς παρὰ τοῦ Ἰωνά-
 θου πεμφθέντας μετὰ τῶν ἐπιστολῶν ἐμπεσεῖν. Καὶ
 οἱ μὲν ἄνδρες ἐφυλάχθησαν ἐπὶ τῶν τόπων, ὡς παρήγ-
 γειλα, τοῖς δὲ γραμμασιν ἐντυχὼν πλήρεσι βλασφημιῶν
 35 καὶ ψευσμάτων, οὐδενὶ ταῦτα φράσας, δρᾶν ἐπ' αὐτοὺς
 διεννοοῦμεν.

μη'. Ἀκούσαντες δὲ οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην περὶ τῆς
 ἐμῆς ἀφίξεως, τοὺς ἰδίους πάντας ἀναλαβόντες καὶ τὸν
 Ἰωάννην, ὑπεχώρησαν εἰς τὴν Ἰησοῦ οἰκίαν· βῆρις
 40 δ' ἦν αὕτη μεγάλη καὶ οὐδὲν ἀκροπολεως ἀποδέουσα.
 Κρύψαντες οὖν λόχον ὀπλιτῶν ἐν αὐτῇ, καὶ τὰς ἄλλας
 ἀποκλείσαντες θύρας, μίαν δὲ ἀνοίξαντες, προσεδόκων
 ἔκειν ἐκ τῆς βδοῦ με πρὸς αὐτοὺς ἀσπασόμενον. Καὶ
 δὴ διδῶσιν ἐντολὰς τοῖς ὀπλιταῖς, ἐπειδὴν παραγένομαι
 45 μόνον εἰσελθεῖν ἔσσαι, τοὺς ἄλλους ἀπείρξαντας· οὐ-
 γω γὰρ ὥροντό με γενήσεσθαι βραδύως αὐτοῖς ὑπογεί-
 ριον. Ἐψεύσαντο δὲ τῆς ἐλπίδος. Ἐγὼ γὰρ τὴν
 ἐπιβουλὴν προαισθόμενος, ὡς ἐκ τῆς βδοῦ παρεγενομένη,
 καταλύσας ἀντικρυς αὐτῶν καθεύθειν ἐσχηπτόμην. Καὶ
 50 οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην, ὑπολαμβάνοντες ὄντως ἀναπαύε-
 σθαι με καθυπνωμένοι, ὤρμησαν καταβάντες εἰς τὸ
 πεδίον μεταπειθεῖν αὐτοὺς ὡς ἐμοῦ κακῶς στρατηγούον-
 τος. Τάναντία δὲ αὐτοῖς συνέπεσεν. Ὀφθέντων γὰρ
 εὐθὺς ἐγένετο βοή παρὰ τῶν Γαλιλαίων, πρὸς ἐμὲ τὸν

Gabaris in Galilæam custodiret, et quotquot præter-
 irent comprehensos ad me mitteret, eosque inprimis qui
 cum literis caperentur. Ac Jeremiam, et ipsum ex ami-
 cis meis, cum sexcentis militibus misi in confinia Gali-
 læ, qui vias inde in Hierosolymitarum urbem ducentes
 caute observaret, dato illi in mandatis, ut iter facientes
 cum literis corripere, hominesque in vincula coniectos
 istic loci in custodia teneret, literas vero ad me deferendas
 curaret.

47. Ista quum iis, qui missi erant, imperassem, Galileis
 per nuncios edixi ut in crastinum cum armis et trium die-
 rum cibariis mihi ad Gabaroth vicum præsto essent. Illis
 vero, quos circa me habebam, militibus in tres cohortes
 divis, fidissimos illorum in corporis custodiam adhibui,
 et centuriones eis præfeci, qui jussi erant sedulo curare ne
 quem militem ignotum suis immisceri sinerent. Postridie
 autem ejus diei, circiter horam quartam, quum essem in
 rico Gabaroth, invenio campum omnem ante oppidum a
 militibus occupatum, qui a Galilæa mihi in auxilium ade-
 rant, sicuti eis præceperam : et præter hos ingens multitudo
 e vicis eo confluxerat. Postquam vero in medium surrevi,
 verba illis facturus, clamorem omnes sustulerunt, benefa-
 ctorem appellantes me et regionis suæ servatorem. Tum
 ego, me gratiam illis habere professus, consilium dedi ut
 nec quengquam pugna lacerarent, nec vi invaderent regio-
 nes, sed in agris tentoria figerent, contenti suis stipendiis :
 nam mihi in animo esse dicebam omnem tumultum absque
 corde componere. Accidit autem ut qui ab Jonatha missi
 erant cum literis, eodem die in viarum custodias inciderent,
 quæ a me constitutæ erant. Et viri quidem, prout jusse-
 ram, istic locorum tenebantur ; literis vero perleris, quæ
 calumniis plenæ erant et mendaciis, mecum statuebam, ne
 verbo quidem cuiquam facto, ad eos aggrediendum propæ-
 rare.

48. At Jonathas ejusque collegæ, quum de adventu meo
 nonnihil accepissent, cum omnibus suis et Joanne se re-
 ceperunt in domum Jesu : quæ turris erat magna, et nihil
 ab arce differens. Itaque quum in eam militum cohortem
 abdidissent, unamque januam aperuissent reliquis oclisus,
 exspectabant me ad ipsos salutandum ex itinere venturum.
 Adeoque militibus præcipiunt ut me, simul atque adfuerim,
 solum ingredi sinerent, ceteris repulsis : sic enim putabant
 me facile posse in ipsorum potestatem redigi. Verum spe
 sua falsi sunt : nam ego, qui insidias præsenseram, quum
 primum e via pervenissem, et in devorsorium illis ex ad-
 verso situm me recepissem, dormitum ire simulabam. At-
 que Jonathas siquæ, existimantes me somno oppressum
 requiescere, facto in campum descensu, tentant eos ad se
 pertrahere, quasi male ducis officio fungeret. Verum res
 longe aliter cecidit. Nam ad primum illorum conspectum
 Galilæi clamorem ediderunt, plane sua erga me ducem be-

στρατηγὸν εὐνοίας ἀξία· κατὰμεμψίν τε ἐποίουντο τῶν
περὶ τὸν Ἰωνάθην, ὅτι πάρεσιν, οὐδὲν μὲν αὐτοὶ κακὸν
προπεπονθότες, ἀνατρέφοντες δὲ τὰ ἐκείνων πράγματα·
καὶ παρεκλεύοντο ἀπιέναι· μὴ γὰρ ἂν ποτε μετα-
6 πεισθῇναι προστάτην ἕτερον ἀντ' ἐμοῦ λαθεῖν. Τούτων
ἀπαγγελοθέντων μοι προελθεῖν εἰς μέσους οὐκ ὤκνησα.
Κατέβαινον οὖν εὐθέως αὐτὸς τί λέγουσιν οἱ περὶ τὸν
Ἰωνάθην ἀκουσόμενος. Προελθόντος δὲ μου κρότος
παρὰ πάντος τοῦ πλήθους εὐθὺς ἦν, καὶ μετ' εὐφημιῶν
10 ἐπιδοῦσαι χάριν ἔγειν ὁμολογούντων τῇ ἐμῇ στρατηγίᾳ.
μή'. Ταῦτα δ' οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην ἀκούοντες ἐφο-
βήθησαν μὴ καὶ κινδυνεύσωσιν ἀποθανεῖν, ἐπ' αὐτοὺς
δρυσάντων τῶν Γαλιλαίων κατὰ τὴν πρὸς ἐμὲ χάριν.
Δρασμὸν οὖν ἐπενόουν. Μὴ δυνήθentes δὲ ἀπελθεῖν,
13 (προσμεῖναι γὰρ αὐτοὺς ἤξιωσα,) κατήφησαν ἐκωστήσα-
μενοι τῷ λόγῳ. Προστάξας οὖν τῷ μὲν πλήθει τὰς
εὐφημίας πάντας ἐπισχεῖν, καὶ τῶν ὀπλιτῶν τοὺς πι-
στοτάτους ταῖς ὁδοῖς ἐπιστήσας, ὑπὲρ τοῦ φρουρεῖν μὴ
ἀπροσδοκῆτος ἡμῖν ὁ Ἰωάννης ἐπιπέσῃ, παραινέσας δὲ
20 καὶ τοῖς Γαλιλαίοις ἀναλαβεῖν τὰ ὅπλα, μὴ πρὸς τὴν
ἐξοδὸν τῶν πολεμίων, ἐὰν γένηται τις αἰφνίδιος, τα-
ραχθῶσιν, πρῶτον τῆς ἐπιστολῆς τοὺς περὶ τὸν Ἰωνά-
θην ὑπεμίμησκον, δι' τρόπον γράψαιαν ὑπὸ τοῦ κοινοῦ
τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πεπεμφθαι, διαλύσοντές μου τὰς
25 πρὸς τὸν Ἰωάννην φιλονεικίας, ὡς παρακαλέσειάν με
πρὸς αὐτοὺς ἀρκεῖσθαι. Καὶ ταῦτα διεξῶν τὴν ἐπι-
στολὴν εἰς μέσους προὔτεινον, ἵνα μηδὲν ἀρνήσασθαι
δυνήθωσιν, ἐλεγχόντων αὐτοὺς τῶν γραμμάτων. « Καὶ
= μὴν, ἔφην, Ἰωνάθῃ ὑμεῖς τε οἱ συμπρέσβεις, εἰ
30 « πρὸς Ἰωάννην κρινόμενος, ὑπὲρ τοῦ παραστῆσαι τὸν
« ἑαυτοῦ βίον, δύο τινὰς ἢ τρεῖς μάρτυρας καλοὺς
« κάγαθους ἤγαγον, ὅηλον ὡς ἀνάγκη ἂν εἴχετε, προεξ-
« ἐτάσαντες καὶ τοὺς τούτων βίους, ἀπαλλάξαι με τῶν
« ἐγκλημάτων. Ἰὺ οὖν γνῶτε καλῶς πεπραχῆναι μοι
35 « τὰ κατὰ τὴν Γαλιλαίαν, τρεῖς μὲν μάρτυρας ὀλίγους
« εἶναι νομίζω τῷ καλῶς βεβιωκότῃ· τούτους δὲ πάντας
« ὑμῖν δίδωμι. Παρὰ τούτων οὖν πύθεσθε τίνα τρό-
« πον ἐβίωσα, εἰ μετὰ πάσης σεμνότητος καὶ πάσης δὲ
« ἀρετῆς ἐνθάδε πεπολίτευμαι. Καὶ δὴ ὀρχίζω ὑμᾶς,
40 « ὦ Γαλιλαῖοι, μηδὲν ἐπικρύψασθαι τῆς ἀληθείας, λέ-
« γειν δ' ἐπὶ τούτων, ὡς δικαστῶν, εἴ τι μὴ καλῶς πέ-
« πρακται. »

ν'. Ταῦτ' ἐτι λέγοντός μου, κοιναὶ παρὰ πάντων ἐ-
γίνοντο φωναί, καλούντων εὐεργέτην με καὶ σωτήρα.
45 Καὶ περὶ μὲν τῶν πεπραγμένων ἐμαρτύρουν, περὶ δὲ
τῶν πραχθησομένων παρεκάλουν. Πάντες δ' ὡμυον
ἀνυδρίστους μὲν ἔχειν τὰς γυναῖκας, λευπηθῆναι δὲ μη-
δέποτε μὲν δὲ ἐμοῦ. Μετὰ τούτῳ δὲ τῶν ἐπιστο-
λῶν ὥς οἱ κατασταθέντες ὑπ' ἐμοῦ φρουροί, πεμφθείσας
60 ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην ἐλόντες, ἀπεστάλκεισαν
πρὸς ἐμὲ παρανεγίνωσκον τοῖς Γαλιλαίοις, πολλῶν
βλασφημιῶν πλήρεις καὶ καταφευδομένας ὅτι τυραννίδι
μᾶλλον ἢ στρατηγίᾳ χρῶμαι κατ' αὐτῶν. Ἐτερά τε
πολλὰ πρὸς τούτοις ἐνεγέγραπτο μηδὲν παραλείπόντων

JOSEPHUS. I.

nevolentia dignum : et Jonatham ejusque collegas incusa-
bant, quod adessent, nulla quidem ipsi lacessiti injuria,
res vero ipsorum funditus eversuri : eosque ad discedendum
hortabantur : nunquam enim se eo adduci posse ut alium
pro me acciperent qui ipsis præesset. His mihi renunciatis,
nihil quicquam dubitavi in medium prodire. Itaque conti-
nuo ipse descendebar, auditus quid Jonathas ejusque
collegæ dicerent. Mihi autem in publicum progresso statim
a populo universo applausum est, lætisque acclamationibus
me prædicarunt, gratias se habere fatentes meo ductui et
imperio.

49. Quum autem ista audirent Jonathas et qui cum eo
erant, valde timuerunt ne mortis discrimen adirent, facto
in eos a Galilæis impetu mei in gratiam. Itaque de fuga
cogitabant. Verum quum abire non potuissent, (postulavi
enim ab ipsis ut manerent,) cæsti vultuque demisso stabant
verbis meis attoniti. Itaque quum multitudini quidem in-
perassem ut mihi adeo acclamare omnino desinerent, et
militum fidissimos viis ad eas custodiendas præfecissem,
ne nos inopinantes Joannes adoriretur, Galilæos vero etiam
in armis esse admonuissem, ne ad hostium incursum, si
quis derepente fieret, turbarentur ; primo Jonatham ejusque
collegas commonefaciebam epistolæ, quemadmodum ad me
scripserint, missos se a communi Hierosolymitarum ad
contentiones quæ mihi cum Joanne erant liniendas, et ut
me obsecraverint ipsos convenire. Hisque commemoratis,
epistolam coram ipsis proferebam, ne quid infitiri possent,
dum literis ipsos coarguerem. « Atqui, dicebam, o Jona-
« tha vosque ejus collegæ, si mihi cum Joanne contendenti
« reddenda esset vitæ meæ ratio, adductis pro me duobus
« tribusve testibus qui viri essent probi et honesti, procul
« dubio necesse fuisset, facta in illorum vitas inquisitione,
« ab intentato crimine me absolvi. Ut igitur sciatis bene
« a me administratas esse res Galilææ, tres quidem testes
« paucos esse arbitror ei qui vitam recte instituerit ; hos
« vero universos vobis exhibeo sistoque. Itaque ab his
« vitæ meæ rationem poscite, annon cum omni honestate
« atque etiam virtute omni hic versatus fuerim. Et vos
« sane cunctos, o Galilæi, adjuro ne quid veri occultetis
« aut dissimuletis, sed coram his tanquam judicibus dica-
« tis, si quid minus recte factum fuerit. »

50. Vix ista loquutus sum, quum una omnium vox exori-
tur, benefactorem me suum et servatorem appellantium.
Et anteactis quidem testimonium perhibebant, in agendis
vero adhortabantur. Affirmabant etiam omnes jurejurando
se uxorum quidem pudicitiam salvam habere, neminem
vero unquam a me dolore injuriæ affectum. Deinde epi-
stolas duas ab Jonatha ejusque collegis datas, quas custodes
a me constituti interceperant mihi miserant, prælegebam Ga-
lilæis, perquam plenas maledictis, meque falso insimulantes,
quod pro tyranno potius quam duce apud ipsos me gererem ;
insuper et alia multa in iis perscripta erant, illis nihil inuen-

ἀναστρέψαντος ψευδολογίας. Ἐγὼ δ' ἐγὼ πρὸς τὸ πλῆθος τὰ γράμματα λαβεῖν, δόντων ἐκουσίως τῶν κοιμζόντων· οὐ γὰρ ἐβουλόμην αὐτοὺς τὰ περὶ τὰς φρουρὰς τοὺς ἐναντίους εἰδέναι, μὴ δέισαντες τοῦ γράφειν ἀποστῶσιν.

να'. Ταῦτα ἀκούσαν τὸ πλῆθος σφόδρα παροξυνθέν ἐπὶ τὸν Ἰωνάθην ὄρμα καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ συμπαρόντας, ὥς διαφθεροῦντες. Κἂν ἐπεπράχρισαν τὸ ἔργον, εἰ μὴ τοὺς μὲν Γαλιλαίους ἔπαυστα τῆς ὀργῆς, τοῖς περὶ τὸν Ἰωνάθην δ' ἔργῳ συγγινώσκειν τῶν ἤδη πεπραγμένων, εἰ μέλλοιεν μετανοήσκειν καὶ πορευθέντες εἰς τὴν πατρίδα λέγοιεν τοῖς πέμψασι τὰ ληθῆ περὶ τῶν ἐμοὶ πεπολιτευμένων. Ταῦτ' εἰπὼν ἀπέλυον αὐτοὺς, καίτοι γινώσκων θὶ μὴδὲν ὦν ὑπέσχετο ποιήσουσιν. Τὸ πλῆθος δὲ εἰς ὀργὴν ἐξεκαίετο κατ' αὐτοὺς, καὶ με παρεκάλουν ἐπιτρέπειν αὐτοῖς τιμωρήσασθαι τοὺς τοιαῦτα τολμήσαντας. Παντοῖος μὲν οὖν ἐγενόμην πείθων αὐτοὺς φείσασθαι τῶν ἀνδρῶν· πᾶσαν γὰρ ἤδειν στάσιν δαίμον οὖσαν τοῦ κοινῇ συμφέροντος. Τὸ δὲ πλῆθος ἔσχε τὴν κατ' αὐτῶν ὀργὴν ἀμετάβλητον, καὶ πάντες ὄρμησαν ἐπὶ τὴν οἰκίαν, ἐν ᾗ κατέλυον οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην. Ἐγὼ δὲ, συνορῶν τὴν ὄρμην οὖσαν αὐτῶν ἀνεπίσχετον, ἀναπηδήσας ἐξ' ἵππου ἐκέλευσα τοῖς πλῆθεσι πρὸς Σωγάνην κώμην ἔπεισθαι, Γαβάρων ἀπέχουσαν εἴκοσι στάδια.

25. Καὶ τοιοῦτω στρατηγίᾳ χρησάμενος παρέσχον ἑμαυτῷ τὸ μὴ δοκεῖν ἐμυλίου πολέμου κατάρχειν.

26. Ἐπεὶ δὲ περὶ τοὺς Σωγανέας ἐγενόμην, ἐπιστήσας τὸ πλῆθος, καὶ παραίνεσαι χρησάμενος περὶ τοῦ μὴ πρὸς τὰς ὀργὰς καὶ ταῦτ' ἐπ' ἀνρχάστοις τιμωρίαις ὀξέως φέρεσθαι, κελεύω τοὺς καθ' ἑλικίαν ἤδη προβεβηκότας καὶ πρώτους παρ' αὐτοῖς ἑκατὸν ἀνδρας, ὥς πορευομένους εἰς τὴν Ἱερουσαλιμαίων πόλιν εὐτρεπίσθαι, μέμψιν ποιησομένων ἐπὶ τοῦ δήμου τῶν τὴν χώραν διαστασιαζόντων· καὶ ἂν ἐπιπλασθῶσιν, ἔρην, πρὸς τοὺς λόγους ὑμῶν, παρακαλέσετε τὸ κοινὸν γράψαι πρὸς ἐμὲ, μένειν κελεύοντας ἐπὶ τῇ Γαλιλαίᾳ, τοὺς δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην ἀναχωρεῖν ἐκέλευν. Ταύτας αὐτοῖς τὰς ὑποθήκας δοὺς, ἐναρμόσασμένων τε ταχέως ἐκείνων, ἡμέρᾳ τρίτῃ μετὰ τὴν ἐκκλησίαν τὴν ἀποστολὴν ἐποίησαμην, συμπέμψας ὁπλίτας πεντακοσίους. Ἐγραψα δὲ καὶ τοῖς ἐν Σαμαρείᾳ φίλοις προνοήσασθαι τοῦ ἀσφαλῆ γενέσθαι τὴν πορείαν αὐτοῖς· ἤδη γὰρ ὑπὸ Ῥωμαίοις ἦν ἡ Σαμάρεια, καὶ πάντως ἔδει τοὺς ταχὺ βουλομένους ἀπελθεῖν δι' ἐκείνης πορεύεσθαι· τρισὶ γὰρ ἡμέραις ἀπὸ Γαλιλαίας ἐνεστὶν οὕτως εἰς Ἱερουσαλίμα καταλῦσαι. Συμπάρεμψα δὲ τοὺς πρέσβεις καὶ γὰρ τῶν τῆς Γαλιλαίας ὄρων, φύλακας ἐπιστήσας ταῖς ὁδοῖς, ὑπὲρ τοῦ μὴ βραδέως τινὰ μαθεῖν ἀπαλλαττομένους. Καὶ ταῦτα πράξας ἐν Ἱάροις τὴν διατριβὴν ἐποιούμην.

27. Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην, διαμαρτάνοντες τῆς κατ' ἐμοῦ πράξεως, Ἰωνάθην ἀπέλυσαν εἰς τὰ Γίσγαλα, αὐτοὶ δὲ εἰς τὴν Τιβεριέων πόλιν πεπόρευοντο λήψεσθαι προσδοκῶντες αὐτὴν ὑποχεῖριον, ἐπειδὴ καὶ Ἰησοῦς,

dacii impudenter confictum omittentibus. Sed multitudini dicebam me literas accepisse a perferentibus, qui non inviti eas mihi dederint: quippe volebam adversarios quidquam resciscere de custodiis, ne præ metu literas scribere desinerent.

51. Quum ista audivisset multitudo, exasperati gestiebant in Jonatham et qui cum eo aderant impetum facere, quasi interfecturi. Atque id sane perfecissent, nisi Galilæos quidem furentes colibuisse, Jonathæ vero ejusque collegis dixissem me illis ignoscere quæ jam ante gesserint, si modo resipiscere, et profecti in patriam his a quibus missi erant vera referrent de rebus a me administratis. His dictis eos dimittebam, quamvis scirem nihil esse facturos eorum quæ pollicebantur. At multitudo contra eos in iram accendebatur, meque obsecrabant ut ipsis permitterem de illis qui talia ausi fuerint pœnas sumere. Verum ego summopere adnitebar, quo eis persuaderem, istis ut parcerent hominibus: probe enim noveram omnem seditionem bono publico in perniciem cedere. At multitudo immobilis perstabat in sua contra eos iracundia, unoque impetu omnes in domum ferebantur, in qua Jonathas ejusque collegæ diversabantur. Ego vero, quum conspicerem impetum illorum cohiberi non posse, in equum insiliens, jussi multitudinem me sequi ad Soganam usque vicum, a Gabaris viginti stadiis distantem. Atque ejusmodi usus strategemate hoc mihi met præstebam, ut pro belli civilis auctore nequaquam habear.

52. Postquam autem propius ad Soganenses accesseram, quum multitudinem stitisssem, eosque admonuisssem ne ad irascendum et gravissimas pœnas ocus ferrentur, jubeo centum ætate proveciores et dignitate præstantes se parare, ut qui in Hierosolymitarum urbem profecti essent, et querelam apud populum habituri adversus eos qui in regione seditionem moverent: illisque dicebam, « si contigerit eos « flecti oratione vestra, a communi Hierosolymorum efflagitate ut literas ad me dent, jubentes memet in Galilæa « manere, et Jonatham ejusque collegas inde discedere. » Quum ista illis suggessissem mandasssemque, illique statim se ad profectionem instruxissent, tertio post habitam concionem die eos in legationem misi, unaque cum eis milites quingentos. Etiam amicis Samariæ scripsi, darent operam ut legati per eorum agrum tuto iter facerent: tum enim Romanorum in potestate erat Samaria; et omnino necesse erat volentibus celeriter Hierosolyma proficisci per eam transire: sic enim tribus diebus e Galilæa Hierosolyma pervenit. Præterea ipse legatos deduxi ad fines usque Galilææ, custodes qui viis præessent constituens, ne quis facile legatos discessisse rescisceret. Quumque ista perfecissem, apud Japhia morabar.

53. Jonathas autem ejusque collegæ, quum frustrati essent in iis quæ contra me moliti sunt, Joannem Gischalam remiserunt; ipsi vero in urbem Tiberiadem profecti sunt, spei pleni fore ut eam in suam potestatem redigerent: quando-

δ κατὰ τὸν καιρὸν τούτων ἐκείνων ἄρχων, ἐγεγράφει πρὸς αὐτοὺς, πείσειν ἐπαγγελλόμενος τὸ πλῆθος ἐλθόντας ὑποδέχσθαι καὶ αὐτοῖς ἐλῆσθαι προσταθῆναι. Ἐκείνοι μὲν ἐπὶ τοιαύταις ἐλπίσιν ἀπῆλθον. Ἀπαγγέλλει δέ μοι ταῦτα Σίλας διὰ γραμμάτων, ὃν ἔφην τῆς Τιβεριάδος ἐπιμελητὴν καταλειπομέναι, καὶ σπεύδειν ἡξίου. Καθὼ, ταχέως ὑπακούσας αὐτῷ καὶ παραγενόμενος, εἰς κίνδυνον ἀπωλείας κατέστην ἐξ αἰτίας τοιαύτης. Οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην γενόμενοι παρὰ τοῖς Τιβεριεῦσι, καὶ πολλοὺς πείσαντες ἀποστῆναι μου διαφόρους ὄντας, ὡς ἤκουσαν τὴν ἐμὴν παρουσίαν, δεισαντες περὶ αὐτῶν ἦγον πρὸς ἐμέ. Καὶ ἀσπασάμενοι μακαρίζειν ἔλεγον οὕτως περὶ τὴν Γαλιλαϊὴν ἀναστραφέντα, συνήδεσθαι τε διὰ τιμῆς ἀγομένῃ· κόσμον γὰρ αὐτῶν εἶναι τὴν ἐμὴν δοῶν ἔφασαν, ὡς ἂν διδάσκάλων τ' ἐμοῦ γενομένων καὶ πολιτῶν. Δικαιοτέραν τε τῆς Ἰωάννου τὴν ἐμὴν πρὸς αὐτοὺς φιλίαν ὑπάρχειν ἔλεγον, καὶ σπεύδειν μὲν εἰς τὴν οἰκίαν ἀπελθεῖν, περιμένειν δὲ ἕως ὑποχείριον τὸν Ἰωάννην ἐμοὶ ποιήσωσιν. Καὶ ταῦτα λέγοντες ἐπώμοσαν τοὺς φρικωδεστάτους ὄρκους παρ' ἡμῖν, δι' οὓς ἀπιστεῖν οὐ θεμιτὸν ἡγούμεν. Καὶ δὴ παρακαλοῦσί με τὴν κατάλυσιν ἀλλαχοῦ ποιήσασθαι, διὰ τὸ τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν εἶναι σάββατον· ὀχλεῖσθαι δὲ μὴ δεῖν ὑπ' αὐτῶν τὴν πόλιν τῶν Τιβεριέων ἐξα-
σχον.

νδ'. Καθὼ μὴδὲν ὑπονοήσας, ἐς τὰς Ταριχίας ἀπῆλθον, καταλιπὼν ὅμως ἐν τῇ πόλει τοὺς πολυπραγμονήσοντας εἴ τι περὶ ἡμῶν λέγοιτο. Διὰ πάσης δὲ τῆς ὁδοῦ, τῆς ἀπὸ Ταριχαιῶν εἰς Τιβεριάδα φερούσης, ἐπέστησα πολλοὺς, ἵνα μοι δι' ἑλλήλων σημάνωσιν ἅπερ ἂν παρὰ τῶν ἐν τῇ πόλει καταλειφθέντων πυνηθῶνται. Κατὰ τὴν ἐπιούσαν οὖν ἡμέραν συνάγονται πάντες εἰς τὴν προσευχὴν, μέγιστον ὄχλημα πλὴν ὄχλον ἐπιδέξασθαι δυνάμενον. Εἰσελθὼν δὲ ὁ Ἰωνάθης φανερώς μὲν περὶ τῆς ἀποστάσεως οὐκ ἐτόλμα λέγειν, ἔφη δὲ στρατηγοῦ χρείττονος χρεῖαν τὴν πόλιν αὐτῶν ἔχειν. Ἰησοῦς δ' ἄρχων οὐδὲν ὑποστειλάμενος ἀναφανδὸν εἶπεν, « ἄμεινόν ἐστιν, ὦ πολῖται, τέσσαρσιν ἡμᾶς ἀνδράσιν ὑπακούειν ἢ ἐνί, καὶ κατὰ γένος λαμπροῖς καὶ κατὰ
« σὺνεσιν οὐκ ἀδόξοις. » Ἰπεδείκνυε δὲ τοὺς περὶ Ἰωνάθην. Ταῦτ' εἰπόντα τὸν Ἰησοῦν ἐπήναι παρελθόντων Ἰουδαίος, καὶ τινὰς ἐκ τοῦ ὄχμου συνέπειθεν. Οὐκ ἠρέσατο δὲ τοῖς λεχθεῖσι τὸ πλῆθος, καὶ πάντως ἂν εἰς στάσιν ἐχώρησαν, εἰ μὴ τὴν σύνοδον διέλυσεν ἐπελ-
θούσα ἐκτὴ ὥρα, καθ' ἣν τοῖς σάββασιν ἀριστοποιεῖσθαι νόμιμόν ἐστιν ἡμῖν. Καὶ οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην, εἰς τὴν ἐπιούσαν ὑπερβέμενοι τὴν βουλὴν, ἀπήεσαν ἀπρακτοί. Εὐθὺς δέ μοι τούτων ἀπαγγελλόντων, πρῶτ' ἐλθόντων εἰς τὴν Τιβεριέων πόλιν ἀφικέσθαι καὶ τῇ ἐπιούσῃ
περὶ πρώτῃν ὥραν ἦγον ἀπὸ τῶν Ταριχαιῶν, καταλαμ-
βάνον δὲ συναρόμενον ἤδη τὸ πλῆθος εἰς τὴν προσευχὴν· ἐφ' ὅτι ὁ ἦν αὐτοῖς σύνοδος, οὐκ ἐγίνωσκον οἱ συληγόμενοι. Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην ἀπροσδοκῆτως θεασάμενοι με παρόντα διατράχθησαν· εἴτ' ἐπινοοῦσι

quidem et Jesus, qui eo tempore summæ rerum istic præerat, scripserat ad ipsos, promittens se populo persuasurum esse ut venientes exciperent, et in eorum partes transire vellent. Illi quidem hujusmodi spe freti illinc digressi sunt. Ista autem Silas mihi per literas significat, (quem dixi Tiberiadis curatorem me reliquisse,) utque festinarem me rogabat. Atque ego, quum e vestigio illi obsequutus eo me contulissem, in interitus periculum incidi ex hujusmodi causa. Jonathas ejusque collegæ, quum apud Tiberienses essent, et multis adversæ mihi factionis a me deficere suasissent, quum primum me adessee audissent, de se solliciti ad me veniunt, meque salutato beatum prædicabant, qui ita me gesserim in Galilææ rebus administrandis, æque mihi gratulari quod tanto in honore habitus essem; meam enim gloriam sibi in decus cedere dicebant, ut qui civis ipsorum et ab ipsis institutus fuisssem. Adjiciebantque justius esse ut meam erga ipsos amicitiam quam Joannis complecterentur: et domum quidem ocus redire aiebant, manere vero donec Joannem in meam potestatem tradiderint. Atque ista loquuti jusjurandum jurarunt unum et alterum, ex iis quæ apud nos horroris plenissima habentur, quorum gratia illis diffidere nefas ducebam. Deinde me rogabant ut in alium locum deverterem, quod in crastinum diem sabbatum incideret; ipsosque minime decere aiebant Tiberensium civitatem in tumultus conjicere.

54. Tum ego nihil suspicatus Tarichæas me conferebam, relictis tamen aliquibus in civitate, curiose in sermones inquisituris, qui de me sererentur; et per omnem viam, quæ a Tarichæis Tiberiadem ferebat, aliquammultos disposui, qui, alius ex alio, mihi significarent quacunque inaudirent ab iis qui in urbe relictis erant. Die igitur sequenti omnes congregantur in proseucham, domum amplissimam et ingentis multitudinis capacem. Quum autem Joannes esset ingressus, palam quidem minime audebat verba facere de defectione, duce vero ineflore civitati ipsorum opus esse aiebat. At Jesus, qui urbi præerat, nihil dissimulans, aperte dicebat, « præstat, o cives, quattuor nos viris quam « uni parere, præsertim illustri ortis genere, et rerum scientia inclitis. » Quibus verbis Jonatham subindicabat ejusque collegas. Hæc loquutum Jesum Justus, quum in medium prokisset, laudibus extollebat, et nonnullos e plebe in suam sententiam adducebat. At populo laud placebant quæ dicta erant, et proculdubio coorta fuisset seditio, nisi necesse habuissent e concione discedere sexta hora appetente, quo tempore moris est nobis Sabbatis prandere. Atque Jonathas ejusque collegæ, quum in crastinum diem concilium distulissent, re infecta abierunt. Istis autem mihi actutum renunciatis, decrevi mane Tiberiadem pervenire: et prima diei sequentis hora a Tarichæis veniebam, populumque in proseucham jamjam congregatum deprehendo: quem vero in finem advocarentur in concionem, plane nesciverunt qui convenerant. At Jonathas ejusque collegæ, quum me ex improvviso adessee conspexissent, primo perturbati erant, deinde illis in mentem venit rumorem spargere procul visos

διαδοῦναι λόγον ὅτι Ῥωμαίων ἱππεῖς ἐν τῇ μεθορίᾳ πόρρω τριάκοντα σταδίων ἀπὸ τῆς πόλεως, κατὰ τὸν λεγόμενον Ὀμόνοϊαν, εἰσὶν ἐωραμένοι. Καὶ προσαγγελεύοντων τούτων ἐξ ὑποβολῆς παρεκάλουν οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην μὴ περιδεῖν ὑπὸ τῶν πολεμίων λεηλατοῦμένην αὐτῶν τὴν γῆν. Ταῦτα δ' ἔλεγον δι' ἑνορίας ἔχοντες ἐμὲ προτρέψει τῆς κατεπειγούσης βοηθείας μεταστήσαντες αὐτοὶ τὴν πόλιν ἐλθράν μοι κατασχεύασαι.

10 νς'. Ἐγὼ δὲ καίπερ εἰδὼς αὐτῶν τὸ ἐνθύμημα ὁμοῦς ὑπῆκουσα, μὴ δοῶν παράσχω τοῖς Τιβεριεῦσιν οὐ προνοούμενος αὐτῶν τῆς ἀσφαλείας. Ἐξῆλλον οὖν, καὶ γενομένου κατὰ τὸν τόπον, ὡς οὐδ' ἔχνος πολεμίων ἤδρον, ὑποστρέφω συντόνως δεύσας· καὶ καταλαμβάνων 15 τὴν τε βουλὴν πᾶσαν συνεληλυθῆσαν καὶ τὸν δημοτικὸν ὄχλον, παρουμένους τε πολλὴν κατηγορίαν μοι τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην, ὡς τοῦ μὲν τὸν πόλεμον ἐπελαφρύνειν αὐτοῖς ἀμελῶντος, ἐν τρυφαίᾳ δὲ διάγοντος. Ταῦτα δὲ λέγοντες προὔφερον ἐπιστολὰς τέσσαρας ὡς ἀπὸ τῶν ἐν 20 τῇ μεθορίᾳ τῆς Γαλιλαίας γεγραμμένας πρὸς αὐτοὺς, ἐπὶ βοήθειαν ἔκειν παρακαλοῦντων, (Ῥωμαίων γὰρ δύναμιν μέλλειν ἰππέων τε καὶ πεζῶν εἰς τρίτην ἡμέραν τὴν χώραν αὐτῶν λεηλατεῖν,) ἐπισπεύδειν τε καὶ μὴ περισβῆναι δομένον. Ταῦτ' ἀκούσαντες οἱ Τιβεριεῖς, 25 λέγειν ἀληθῆς δοῶντες αὐτοὺς, καταδόσεις ἐποιῶντο, μὴ καθέσθαι με δεῖν λέγοντες, ἀλλ' ἀπελθεῖν ἐπικουρήσοντα τοῖς ὁμοσθενέσιν αὐτῶν. Πρὸς ταῦτ' ἐγὼ (συνῆκα γὰρ τὴν ἐπίνοιαν τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην) ὑπακούσθαι μὲν ἔργῳ ἐτόίμω, καὶ χωρὶς ἀναβολῆς ὁρ- 30 μήσειν πρὸς τὸν πόλεμον ἐπηγγελεύαμην· συνεβούλευον δ' ὁμοῦς, καὶ ἐπεὶ τὰ γράμματα κατὰ τέσσαρας τόπους Ῥωμαίους σημαίνει προσβαλεῖν, εἰς πέντε μοίρας διελόντας τὴν δύναμιν, ἑκάστη τούτων ἐπιστῆσαι τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην καὶ τοὺς ἐταίρους αὐτοῦ· πρέ- 35 πειν γὰρ ἀνδράσιν ἀγαθοῖς μὴ μόνον συμβουλεύειν, ἀλλὰ καὶ χρείας ἐπειγούσης ἡγουμένους βοηθεῖν· ἐγὼ γὰρ πλὴν μιᾶς μοίρας οὐκ ἔργῳ ἀρηγεῖσθαι δυνατός εἶναι. Σφόδρα τῷ πλήθει συνήρπεν ἡ ἐμὴ συμβουλία. Κἀκείνους οὖν ἠνάγκαζον ἐπὶ τὸν πόλεμον ἐξίεναι. Τοῖς 40 δ' οὐχὶ μετρίως συνεγύθησαν αἱ γνώμαι, μὴ κατεργασαμένοις ἂ διανοήθησαν, ἐμοῦ τοῖς ἐπιχειρήμασιν αὐτῶν ἀντιστρατηγήσαντος.

νς'. Εἷς δὲ τις ἐξ αὐτῶν Ἀνανίας τοῦνομα, πονηρὸς ἀνὴρ καὶ κακοῦργος, εἰσηγίτο τοῖς πλήθεσι πανδοχμεῖ 45 νηστεῖαν εἰς τὴν ἐπιούσαν τῷ Θεῷ προθέσθαι· καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν ἐκέλευσεν εἰς τὸν αὐτὸν τόπον ἀνόπλους παρῆναι, τῷ Θεῷ φανερόν ποιήσαντας ὅτι μὴ τῆς παρ' ἐκείνου τυγχάνοντες βοηθείας πᾶν βῆλον ἄχρηστον εἶναι νομίζουσιν. Ταῦτα δ' ἔλεγον οὐ δι' εὐσέβειαν, ἀλλ' 50 ὑπὲρ τοῦ λαβεῖν ἀνοπλόν με καὶ τοὺς ἐμούς. Κἀγὼ δι' ἀνάγκην ὑπήκουον, μὴ δοῶν καταρροεῖν τῆς περὶ τὴν εὐσέβειαν ὑπολήψεως. Ὡς οὖν ἀνεχωρήσαμεν ἐπὶ τὰ ἑαυτῶν, οἱ μὲν περὶ τὸν Ἰωνάθην γράρουνσι τῷ Ἰωνάνῃ πρὸς αὐτοὺς ἐώλιν ἀρξίσθαι κελεύοντες μεθ'

esse Romanorum equites in confiniis, triginta stadiis ab urbe, in loco qui Homonœa dicitur. Atque istis nunciatis, admonendo hortandoque subjiciunt Jonathas ejusque collega, non permittendos esse hostes agrum ipsorum depopulari. Dicebant autem hæc eo animo ut, quum me auxilii præsentis ferendi prætextu ab urbe amovissent, ipsi interim eam mihi infestam infensamque redderent.

55. Ego vero, etiamsi probe noram quid illi in mente agerent, eis tamen obsequutus sum, ne Tiberiensibus videretur parum prospicere illorum securitati. Itaque egressus sum, quumque ad locum pervenissem, ubi ne vestigium quidem ullum hostium deprehendi, maturato itinere revertor, et senatum omnem populique multitudinem congregatam invenio, et Jonatham ejusque collegas prolixam in me accusationem instituentes, quasi nihil pensi haberem eos belli miseriis levare, interim vero in deliciis ipse vitam agerem. Quum ista dicerent, quatuor epistolas proferebant, quasi ab iis qui in Galilææ confiniis debebant ad ipsos scriptas, ut sibi subveniretur obsecrantibus, (Romanorum quippe copias equestres pedestresque intra triduum regionem illorum populaturas esse,) et orantibus ut summa adhiberetur festinatio, et non negligerentur. His auditis Tiberienses, rati illos vera dicere, clamore sublato mihi nequaquam desidendum esse dicebant, sed ad ferendas popularibus suis suppetias abeundum. Ad hæc ego, ut qui intelligerem quid Jonathas sociique cogitarent, respondi me prompte imperata facturum esse, promissisque sine mora in bellum profecturum: ceterum, quandoquidem literæ significarent Romanos in loca quattuor incursionem facere, suadebam oportere in quinque partes divisas copiis Jonatham ejusque socios singulos singulis præfici: decere enim viros fortes non modo consilium dare, sed et aliis necessitate urgente ad opem ferendam præire; nam fieri non posse dicebam ut ego nisi partis unius me ducem præberem. Hoc meum consilium vehementer placuit multitudini. Itaque et eos compulerunt ad bellum proficisci. Illi vero non mediocriter animis consternati erant, ut qui perficere non potuerint quæ mente versaverant, quod ego contra ea quæ moliebantur strategemata adhibuerim.

56. Unus autem ex illis, nomine Ananias, vir sceleratus et malorum artifex, auctor erat multitudini ut in crastinum diem universo populo apud Deum indiceretur jejunium: jussitque eadem hora sine armis convenire in eundem locum, Deo palam facturos quod arma parum valere existiment, nisi ipse eis adsit in auxilium. Hæc autem non pietatis ergo dicebat, sed ut me meosque inermes opprimerent. Atque ego, necessitate coactus, parebam, ne piam admonitionem contemnere viderer. Postquam igitur nosmet in domum quisque suam recepimus, Jonathas ejusque collega scribunt Joanni, adhortantes ut mane ad ipsos veniat secum

δῶσαν ἂν στρατιωτῶν δυνήθῃ λήψεσθαι γὰρ εὖ ἐμὲ ὑπο-
χειρίον καὶ ποιήσιν ὅπερ ἔχοι δι' εὐχῆς. Δεξιόμενος
δὲ τὴν ἐπιστολὴν ἐκεῖνος, ὑπακούειν ἐμελλεν. Ἐγὼ
δὲ τῆς ἐπιστολῆς ἡμέρας δύο τῶν περὶ ἐμὲ σωματοφυ-
5 λάκων, τοὺς κατ' ἀνδρείαν δοκιματάτους καὶ κατὰ πί-
στιν βεβαίους, κελεύω ξιφίδια κρύψαντας ὑπὸ τὰς
ἐσθῆτας ἐμοὶ συμπροελθεῖν, ἵν' εἰ γένοιτο παρὰ τῶν
ἐχθρῶν ἐπίθεσις ἀμυνόμεθα. Θώρακα δ' ἔλαβον αὐ-
τός, καὶ μάχιραν ὑπεσώσασμην ὥς ὅσον τε ἦν ἀφανέ-
10 στατα, καὶ ἦλθον εἰς τὴν προσευχὴν.

νζ'. Τοὺς μὲν οὖν σὺν ἐμοὶ πάντας ἐκκλεῖσαι προσέ-
ταξεν Ἰησοῦς ὁ ἄρχων. Αὐτὸς γὰρ ταῖς θύραις ἐφει-
στήκει· μόνον δὲ μετὰ τῶν φίλων εἰσελθεῖν εἴασεν.
Ἦδη δ' ἡμῶν τὰ νόμιμα ποιοῦντων καὶ εἰς εὐχὰς τρα-
15 πομένων, ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς περὶ τῶν ληθόντων ἐκ
τοῦ ἐμπρησμοῦ τῆς βασιλικῆς σκευῶν καὶ τοῦ ἀσπίου
ἀργυρίου ἐπυνθάνετό μου παρὰ τίνι τυγχάνει κείμενα.
Ταῦτα δ' ἔλεγε διατρίβειν τὸν χρόνον βουλούμενος, ὥς
ἂν ὁ Ἰωάννης παραγένηται. Καὶ γὰρ πάντα Κάπελλον
20 ἔχουν ἔφην καὶ τοὺς δέκα πρώτους Τιβεριέων, ἀνακρί-
ναι δ' αὐτοὺς ἔφην εἰ ψεύδομαι. Τῶν δὲ παρ' ἐαυτοῖς
εἶναι λεγόντων, « οἱ δ' εἴκοσι, εἶπε, χρυσοὶ οὐς ἔλαβες
πωλῆσας τινὰ σταθμὸν ἀσπίου τί γεγόνασιν; » Καὶ τού-
τους ἔφην δεδωκέναι πρέσβεισιν αὐτῶν ἐφόδιον πεμφθεῖ-
25 σιν εἰς Ἱερουσόλυμα. Πρὸς ταῦτα οἱ μὲν περὶ τὸν Ἰω-
νάθην οὐ καλῶς ἔρσαν πεποιτημένοι με δόντα τοῖς
πρέσβεσι τὸν μισθὸν ἐκ τοῦ κοινοῦ. Παροξυνθέντος δὲ
τοῦ πλήθους ἐπὶ τούτοις, (ἐνόησαν γὰρ τῶν ἀνθρώπων
τὴν πονηρίαν,) συνεῖς ἐγὼ στάσιν ἐμέλλουσιν ἐξάπτε-
30 σθαι, καὶ προσεξερεθίσαι μᾶλλον βουλούμενος τὸν δῆμον
ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους, « ἀλλ' εἴ γε μὴ ὀρθῶς, εἶπον,
« ἔπραξα δούς τὸν μισθὸν ἐκ τοῦ κοινοῦ τοῖς πρέσβεσιν
« ὑμῶν, παύεσθε χαλεπαίνοντες· ἐγὼ γὰρ τοὺς εἴκοσι
« χρυσοὺς αὐτὸς ἀποτίσω. »

35 νη'. Ταῦτ' εἰπόντος, οἱ μὲν περὶ τὸν Ἰωνάθην ἡσύ-
χασαν, ὁ δὲ δῆμος ἐτι μᾶλλον κατ' αὐτῶν παροξύνθη,
φανερὰν ἐπιδεικνυμένων τὴν ἀδικον πρὸς ἐμὲ δυσμέ-
νειαν. Συνιδὼν δὲ τὴν μεταβολὴν Ἰησοῦς, τὸν μὲν
δῆμον ἐκέλευσεν ἀναχωρεῖν, προσμείναι δὲ τὴν βουλὴν
40 ἡξίωσεν· οὐ γὰρ δύνασθαι θορυβουμένους περὶ πρα-
γμάτων τοιούτων τὴν ἐξέτασιν ποιεῖσθαι. Τοῦ δὲ δῆ-
μου βοῶντος μὴ καταλείβειν παρ' αὐτοῖς ἐμὲ μόνον,
ἥκέ τις ἀγγέλλων κρύφα τοῖς περὶ τὸν Ἰησοῦν Ἰωάν-
νην μετὰ τῶν ὀπλιτῶν πλησιάζειν. Καὶ οἱ περὶ τὸν
45 Ἰωνάθην οὐκέτι κατασχόντες αὐτοὺς, (τάχα καὶ τοῦ
Θεοῦ προνοῶντος τῆς ἐμῆς σωτηρίας· μὴ γὰρ ἂν γενο-
μένου τούτου πάντως ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου διεφθάρην,)
« παύσασθε, ἔφη, ὦ Τιβεριεῖς, τὴν ζήτησιν εἴκοσι
« χρυσῶν ἔνεκεν. Διὰ τούτους μὲν γὰρ οὐκ ἀξίως ἐστίν
50 « Ἰώσηπος ἀποθανεῖν, οἱ δὲ τυραννεῖν μὲν ἐπεθύμησα,
« καὶ τὰ Γαλιλαίων πλήθῃ λόγους ἀπατήσας τὴν ἀρ-
« γὴν αὐτῶν κατεκτήσατο. » Ταῦτα δὲ λέγοντος, εὐθὺς
μοι τὰς χεῖρας ἐπέβαλλον ἀναιρεῖν τε ἐπειρώντο. Ὡς
δ' εἶδον οἱ σὺν ἐμοὶ τὸ γινόμενον, σπασάμενοι τὰς μα-

adducens quocunque milites possit : facile enim me ca-
pturum esse et facturum quicquid facere vellet. Ille ac-
ceptis literis dicto audire in animo habebat. Ego vero die
sequenti duos ex satellitibus qui circa me erant, fortitudine
spectatissimos fideique constantes, jubeo sicis sub vestibus
celatis una mecum prodire, ut, si hostes vim intentarent,
eam propulsarem. Thoracem præterea ipse cepi et
gladio me succinxī, quam occultissime fieri potuit, et in
proseucham veniebam.

57. Ceterum eos qui mecum erant omnes excludi præ-
cepit Jesus princeps. Ipse enim foribus adstitit, solum-
que cum amicis ingredi sivit. Quum autem adhuc in ritibus
patriis occuparem et ad preces converteremur, surrexit
Jesus, et me de supellectile et argento non signalato e regia,
dum combureretur, ereptis percontabatur, apud quem depo-
sita essent : atque hæc eo animo dicebat ut tempus extrahe-
ret tantisper dum Joannes adveniret. Ego respondi, quic-
quid fuerit penes Capellum esse et decem Tiberiensium pri-
mores, jussique ut ex ipsis sciscitarentur an mentirer.
Illis vero in sua potestate esse dicentibus, subjecit, « at isti
viginti aurei quos capiebas, quum certum auri non signati
pondus vendidisses, quid de iis factum est? » Et hos, inquam,
dedi viaticum legatis ab illis Hierosolyma missis. Ad hæc
Jonathas quidem ejusque collegæ responderunt non recte
a me factum, quod legatis ex publica pecunia mercedem
solverim. Ex istis multitudine exasperata, ut quæ homi-
num malignitatem perspexerat, quum ipse intelligerem non
procul a seditione rem abesse, cupiensque magis etiam con-
tra eos populum irritare, adjiciebam : « si male feci,
« quod legatis vestris mercedem dederim ex publico, desi-
« nite mihi succensere; nam ipse viginti istos aureos re-
« pendam. »

58. Quum ista dixissem, Jonathas quidem ejusque col-
legæ conticuerunt : populus vero magis adhuc adversus
illos incitatus erat, ut qui iniquam erga me malevolentiam
palam fecerant. Atque Jesus, ubi *animorum* mutatio-
nem vidit, populum quidem abire jussit, senatum vero ut
maneret imploravit : fieri enim non posse ut in tumultu
de ejusmodi negotiis inquisitio haberetur. Populo autem
clamante se neutiquam me solum apud eos relicturos esse,
accedebat quidam, Jesu ejusque sociis clam nuncios in
propinquo esse Joannem cum militibus. Tum Jonathas
non valens amplius sese cohibere, (Deo fortasse salutem me
prospiciente; nisi enim id contigisset a Joanne interiissem,)
in hæc verba erumpit, « desinite, o Tiberienses, de viginti
« aureis inquirere; propter hos enim hand morte dignus
« est Josephus, sed quod tyrannidem affectavit, et decepto
« verborum lenociniis Galilæorum vulgo imperium in eos
« est adeptus. » Ista autem quum diceret, e vestigio ma-
nus in me injiciebant, meque interficere adnitebantur. At
quum primum comites mei facinus conspexerunt, gladiis

χαίρας καὶ παίειν ἀπειλῶσαντες, εἰ βιάζοντο, τοῦ τε δήμου λίθους ἀραμένους, καὶ βάλλειν ἐπὶ τὸν Ἰωνάθην ὀρμήσαντος, ἐξαρπάζουσι με τῆς τῶν πολεμίων βίας.

νθ'. Ἐπεὶ δὲ προσελθὼν ὀλίγον ὑπαντιᾶζειν ἐμελλον τὸν Ἰωάννην ἰόντα μετὰ τῶν ὀπλιτῶν, δέισας ἐκείνον μὲν ἐξέκλινα· διὰ στενωποῦ δὲ τινος ἐπὶ τὴν λίανην σωθείς καὶ πλοίου λαβόμενος, ἐμβὰς εἰς τὰς Ταριχαῖας διεπερσιώθη, ἀπροσδοκῆτως τὸν κίνδυνον διαφυγών. Μεταπέμπομαί τε εὐθὺς τοὺς πρωτεύοντας τῶν Γαλιλαίων· καὶ φράζω τὸν τρόπον ᾧ παραπονδήθεις ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην καὶ τοὺς Τιβεριεῖς παρ' ὀλίγον διατρηθεὶς παρ' αὐτῶν. Ὁργισθὲν δ' ἐπὶ τούτοις τῶν Γαλιλαίων τὸ πλῆθος παρεκελεύετό μοι μηκέτι μέλειν τὸν πρὸς αὐτοὺς πόλεμον ἐκφέρειν, ἀλλ' ἐπιτρέπειν αὐτοῖς ἐλθοῦσιν ἐπὶ τὸν Ἰωάννην ἄρδην αὐτὸν ἀφανίσαι καὶ τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην. Ἐπεῖχον δ' ὁμῶς αὐτοὺς ἐγώ, καίπερ οὕτως ὀργιζομένους, περιμένειν αὐτοὺς κελεύων ἕως μάθωμεν τί οἱ πεμψέντες ὑπ' αὐτῶν εἰς τὴν Ἱερουσαλιμτὴν πόλιν ἀπαγγελοῦσιν· μετὰ τῆς ἐκείνων γὰρ γνώμης τὰ δοκοῦντα πράττειν αὐτοὺς ἔφην. Καὶ ταῦτ' εἰπὼν ἔπειτα. Τότε δὴ καὶ Ἰωάννης, οὗ λαθούσης αὐτοῦ τέλος τῆς ἐνέδρας, ἀνεξεύγνυνε εἰς τὰ Γισχάλα.

ξ'. Μετ' οὐ πολλὰς δ' ἡμέρας ἀνικνοῦνται πάλιν οὗς ἐπέμψαμεν, καὶ ἀπήγγελλον σφόδρα τὸν δῆμον ἐπὶ τοὺς περὶ τὸν Ἀνανὸν καὶ τὸν Σίμωνα τὸν τοῦ Γαμαλιήλου παροῦνθαι, ὅτι χωρὶς γνώμης τοῦ κοινοῦ πέμψαντες εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἐκπεσεῖν με παρεσκεύασαν. Ἔρασαν δ' οἱ πρέσβεις ὅτι καὶ τὰς οἰκίας αὐτῶν ὁ δῆμος ὥρμησεν ἐμπιπράναι· ἔφερον δὲ καὶ γράμματα, δι' ὧν οἱ τῶν Ἱερουσαλιμτῶν πρῶτοι, πολλὰ τοῦ δήμου δεηθέντος αὐτῶν, ἐμοὶ μὲν τῆς Γαλιλαίας ἀρχὴν ἐβεβαίουν, τοῖς δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην προστάσσον εἰς τὴν οἰκίαν ὑποστρέφειν ὅσασον. Ἐντυγὼν οὖν ταῖς ἐπιστολαῖς εἰς Ἀρβηλα κώμην ἀνιχώμην, ἐνόησεν ὅτι τῶν Γαλιλαίων ποιτῶν ἐκείλευσα τοὺς πρέσβεις διηγεῖσθαι τὴν τῶν Ἱερουσαλιμτῶν ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην ὀργὴν καὶ μισοποντηρίαν, καὶ ὡς κυρῶσειαν ἐμοὶ τῆς χώρας αὐτῶν τὴν προστασίαν, τὰ τε πρὸς τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην γεγραμμένα περὶ ἀπαλλαγῆς πρὸς οὓς δὴ καὶ τὴν ἐπιστολὴν εὐθέως διεπεμψάμην, πολυπραγμονῆσαι τὸν κομίσαντα κελεύσας τί ποιεῖν μέλλουσιν.

ξα'. Δεξιόμενοι δ' ἐκείνοι τὴν ἐπιστολὴν καὶ ταρταχθέντες οὐχὶ μετρίως, μεταπέμπονται τὸν Ἰωάννην καὶ τοὺς ἐκ τῆς βουλῆς τῶν Τιβεριέων τοὺς τε πρωτεύοντας Ἰαθάρων, βρολήν τε προτιθέασαι σκοπεῖσθαι κελεύοντες τί πρακτέον ἔστιν αὐτοῖς. Τιβεριεῦσι μὲν οὖν ἀντέχεσθαι μᾶλλον ἐδόκει τῶν πραγμάτων· οὐ δεῖν γὰρ ἔρασαν ἐγκαταλιπέσθαι τὴν πόλιν αὐτῶν ἅπαξ ἐκείνοις προστεθειμένην, ἄλλως τε καὶ ἐμοῦ μέλλοντος αὐτῶν ἀφῆεσθαι. Τοῦτο γὰρ ὡς ἡπειληχότος ἐμοῦ κατεψεύδοντο. Ὁ δὲ Ἰωάννης οὐ μόνον τούτοις συντρέσκετο, πορευθῆναι δὲ συνεβούλευεν αὐτῶν τοὺς δύο κα-

strictis plagisque intentatis, si qua mihi illata esset vis, populoque sublati lapidibus in Jonatham irruente, ab hostium violentia me eripuerunt.

59. Postquam vero paululum progressus in eo eram ut Joanni cum militibus iter facienti obviam fierem, præ metu illius de via deflexi, et per angiportum quendam ad lacum salvus perveniens, navigio forte arrepto eoque consenzo Tarichæas trajeci, ita ut præter expectationem e periculo evaserim. Atque illico Galilæorum primores ad me acciri jubeo, illisque denaro quo modo ab Jonatha sociisque et Tiberiensibus contra fœdera proditus essem, utque parum abfuert quin ab illis occiderer. Istis auditis, Galilæorum multitudo ira accensa me adhortabatur ut non cunctarer illis bellum inferre, sed ipsis permitterem in Joannem proficisci, eumque cum Jonatha ejusque collegis penitus e medio tollere. Attamen eos, ira licet adeo incitatos, ipse reprimebam, expectare jubens donec rescisceremus quidnam legati in Hierosolymitarum urbem ab ipsis missi renunciaturi sint : ex illorum enim sententiâ quæ factu optima viderentur agere ipsos oportere aiebam. Quumque ista dixissem, eis persuasi. Tunc autem et Joannes, quod insidiæ ei parum successerant, Gischala se recipiebat.

60. Non multis autem post diebus revertuntur legati, et nunciabant populum valde irasci Anano et Simoni Gamalielis filio, quod, inscio communi Hierosolymorum, in Galilæam ab ipsis missi essent qui id egerint ut ex ea exciderem. Aiebant etiam legati quod incitatus ferebatur populus ad domos eorum comburendas. Præterea literas afferebant, quibus Hierosolymitarum primores, multis precibus eos obsecrante populo, mihi quidem confirmabant Galilææ principatum, Jonathæ vero ejusque collegis præcipiebant quantocius domum redire. Literis igitur perlectis in vicum Arbela concessi : quo loci congregatis Galileis jussi legatos enarrare quantum irascerentur Hierosolymitæ et indignarentur iniquitatem eorum, quæ perpetrata erant ab Jonatha suisque, et ut regionis ipsorum præfecturam suo decreto mihi ratam fecerint ; quæque Jonathæ ejusque sociis scripserant de discessu : ad quos literas e vestigio mittendas curabam, jusso tabellario curiose inquirere quidnam facturi essent.

61. Illi vero, quum epistolam accepissent et non mediocriter turbati essent, accersunt Joannem, et senatores Tiberiensium, primoresque Gabarorum ; et hac de re ad concilium referunt, consultare jubentes quidnam ipsos facere oporteat. Tiberiensibus igitur optimum videbatur ut rerum administrationem mordicus tenerent ; nec debere eos aiebant urbem suam deserere quæ semet ipsis commiserit, præsertim quum foret ut ipse illis manus non abstinere. Hoc enim conungebant, quasi id illis interminatus fuisset. Et Joannes non solum ista comprobabat, sed et suadebat ut ex ipsis duo me accusatum irent co-

τηγορήσοντάς μου πρὸς τὸ πλῆθος, οὐ μὴ καλῶς τὰ κατὰ τὴν Γαλιλαίαν διοικῶ, καὶ πείσειν βραδίως αὐτοὺς ἔφη διὰ τε τὸ ἀζῶμα καὶ παντὸς πλῆθους εὐτρεπὶς ἔχοντος. Δόξαντος οὖν τοῦ Ἰωάννου κρατίστην εἰσηγησέσθαι γνώμην, ἔδοξε δύο μὲν ἀπέναι πρὸς τοὺς Ἱεροσολυμίτας, Ἰωνάθην καὶ Ἀνανίαν, τοὺς ἐτέρους δὲ δύο μένοντας ἐν τῇ Τιβεριάδι καταλιπεῖν. Συνεπιγάγοντο δὲ φυλακῆς ἕνεκα τῆς ἐκτῶν δολίτας ἑκατόν.

10 ξβ'. Τιβεριεῖς δὲ τὰ μὲν τεύχη προενόησαν ἀσφαλίσθηναι, τοὺς ἐνοίκους δὲ κελεύουσιν ἀναλαβεῖν τὰ ὄπλα· καὶ παρ' Ἰωάννου δὲ μετεπέμψαντο στρατιώτας οὐκ ὀλίγους συμμαχήσοντας εἰ δεήσειεν αὐτοῖς τὰ πρὸς ἐμέ. Ἦν δὲ ὁ Ἰωάννης ἐν Ἰσχαλοῖς. Οἱ τοίνυν
15 περὶ τὸν Ἰωνάθην ἀναξεύζαντες ἀπὸ τῆς Τιβεριάδος ὡς ἤκον εἰς Δαβάριττα κώμην ἐν ταῖς ἐσχάταις τῆς Γαλιλαίας κειμένην ἐν τῷ μεγάλῳ πεδίῳ, περὶ μέσσην νύκτα τοῖς ἐμοῖς φύλαξιν ἐπιπίπτουσιν· οἱ καὶ κελεύσαντες αὐτοὺς τὰ ὄπλα καταθέσθαι, ἐρύλασσαν ἐν
20 δεσμοῖς ἐπὶ τόπου, καθὼς αὐτοῖς ἐντετάλην. Γράφει δὲ πρὸς με ταῦτα δηλῶν Λευὶς, ὃ τὴν φυλακὴν ἐπεπιστεύκειν. Παραλιπὼν οὖν ἡμέρας δύο, καὶ μηδὲν ἐγνωκέναι προσποιεσάμενος, πέμψας πρὸς τοὺς Τιβεριεῖς συνεβούλευον αὐτοῖς τὰ ὄπλα καταθεμένους
25 ἀπολύειν τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν ἑαυτῶν. Οἱ δὲ (δόξαν γὰρ εἶχον τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ἤδη διαπεπορεύσθαι) βλασφήμους ἐποίησαντο τὰς ἀποκρίσεις. Μὴ καταπλαγείς δ' ἐγὼ καταστρατηγεῖν αὐτοὺς ἐπενόουν· πρὸς γὰρ τοὺς πολίτας ἐξάπτειν
30 πόλεμον οὐκ ἐνόμιζον εὐσεβές εἶναι. Βουλόμενος δ' αὐτοὺς ἀποσπάσαι τῶν Τιβεριέων, μυρίου δολίτας τοὺς ἀρίστους ἐπιλέξας, εἰς τρεῖς μοῖρας διεῖλον, καὶ τούτους μὲν ἀφανῶς ἐν κώμας προσέταξα λοχῶντας περιμένειν, χιλίους δὲ εἰς ἑτέραν κώμην, ὁρεινὴν μὲν
35 ὁμοίως, ἀπέχουσαν δὲ τῆς Τιβεριάδος τέσσαρας σταδίους, εἰσήγαγον, κελεύσας ἐκείνους ἐπειδὴν λάθωσι σημεῖον εὐθὺς καταβαίνειν. Αὐτὸς δὲ τῆς κώμης προελθὼν ἐν προύπτῳ καθιζόμεν. Οἱ δὲ Τιβεριεῖς δρῶντες ἐξέτρεχον συνεγῶς καὶ πολλὰ κατεκερτόμουν.
40 Ὡσαύτῃ γοῦν ἀφροσύνη κατέσχευεν αὐτοὺς ὥστε ποιήσαντες εὐπρεπῇ κλίνην προΐθουσιν, καὶ περὶ αὐτὴν ἱστάμενοι ὠδύροντό με μετὰ παιδιᾶς καὶ γέλωτος. Διετιθέμην δ' ἐγὼ τὴν ψυχὴν ἡδέως τὴν ἀνοίαν αὐτῶν ἐπιβλέπων.

45 εγ'. Βουλόμενος δὲ δι' ἐνέδρας λαβεῖν τὸν Σίμωνα καὶ σὺν αὐτῷ τὸ Ἰωάκρον, πέμψας πρὸς αὐτοὺς παρεκάλουν ὀλίγον τῆς πόλεως παρρωτέρω μετὰ φίλων πολλῶν τε τῶν φυλασσόντων αὐτοὺς ἔλθειν· βούλεσθαι γὰρ ἔρην καταβάς σπείσασθαι πρὸς αὐτοὺς καὶ διανείμασθαι τὴν προστασίαν τῆς Γαλιλαίας. Σίμων μὲν οὖν, διὰ τε ἀνοίαν καὶ πρὸς ἑλπίδι κέρδους ἀπατηθείς, οὐκ ὤκνησεν ἔλθειν· ὁ δὲ Ἰωάκρος ἐνέδραν ὑποπτεύσας ἔμεινεν. Ἀναβάντα δὲ τὸν Σίμωνα μετὰ φίλων τῶν παραφυλασσόντων αὐτὸν ὑπαντιάσας ἤσπα-

ram populo *Hierosolymitano*, quod Galilææ res non satis commode administrem; idque eos facile persuasuros esse dicebat, quum ob auctoritatem, tum quod vulgus varium sit et mutabile. Itaque quum sententiam optimam dixisse visus fuerit Joannes, placuit illis ut duo quidem ad Hierosolymitas abirent, Jonathas et Ananias, alios vero duos apud Tiberiadem mansuros relinqui. Atque in sui custodiam milites centum cogebant.

62. Tiberienses autem mœnibus quidem suis firmandis providerunt, incolas vero arma jubent resumere : et ab Joanne, qui tum Gischalis erat, non paucos milites acciverunt, auxilio futuros, si quando res suæ mecum eis egerent. Interim Jonathas suique Tiberiade digressi, simul atque veniebant ad vicum Dabaritta, in extremis Galilææ finibus situm, in campo magno, circa mediam noctem in manus incidunt custodum meorum. Illi vero, quum eos arma deponere jussissent, in vinculis eodem loco asservabant, prout eis præceperam. Mihi autem ista per literas significat Levi, cui custodiam commiseram. Itaque biduo post exacto, quumque nihil me rescivisse simulassem, misso ad Tiberienses nuncio, consulebam ut sinerent homines positis armis in suam quemque domum discedere. Illi vero (nam Jonatham cum suis Hierosolyma jam pervenisse opinabantur) maledica mihi responsa dederunt. Atqui ego, nihil consternatus, strategemate contra eos uti cogitabam : nam nefas esse ducebam contra cives bellum accendere. Volens igitur eos a Tiberiensibus abstrahere, delectis militum fortissimorum decem millibus, eos trifariam divisi, et imperavi ut in vicis in insidiis collocati latitarent; mille autem in vicum alium deducebam, perinde quidem montanum, a Tiberiade vero quattuor stadiis dissitum, quibus edixi ut, simul ac signum acceperint, descenderent. At ipse vico egressus in aperto et propatulo loco castra locabam. Quod quum viderent Tiberienses, continuo se ex oppido proripiebant, et multa in me convicia jactabant. Imo tanta eos amentia corripiebat, ut lectica decenter instructa meam imaginem super ea proposuerint, eamque circumstantes me complorarent cum lusu risuque. At ego, quum illorum dementia aspicerem, ad hilaritatem me componebam.

63. Quum autem vellem Simonem per insidias interciperi et cum eo Joazarum, misso ad eos nuncio obsecrabam ut paulum extra urbem procederent, assumptis secum amicis et aliquamultis qui ipsis præsidio essent : velle enim me aiebam, cum ad eos descendissem, sedus cum illis ferire et Galilææ præfecturam dividere. Et Simon quidem, per imprudentiam et lucri spe inescatus, non cunctatus est venire; Joazarus vero insidias suspiciens domi manebat. Simoni igitur, quum ascendisset una cum amicis qui ipsi præsidio essent, obviam factus benigne comiterque eum

ζώμην φιλορρόπως καὶ χάριν εἶναι ὁμολόγουν ἀνα-
 βάντι. Μετ' οὐ πολὺ δὲ συμπεριπατῶν ὡς κατὰ μό-
 νας τι βουλόμενος εἰπεῖν, ἐπεὶ πορρωτέρω τῶν φίλων
 ἀπῆγαγον, μέσον ἀράμενος ἀγαγεῖν εἰς τὴν κώμην τοῖς
 6 μετ' ἐμοῦ φίλοις ἔδωκα· τοὺς δὲ πλίτας δὲ καταβῆναι
 κελεύσας, προσέβαλλον μετ' αὐτῶν τῇ Τιβεριάδι. Μά-
 γης δὲ γενομένης ἀμροτέρωθεν καρτερᾶς, καὶ ὅσον
 οὐπω τῶν Τιβεριέων νικούντων, (ἐπερεύγεισαν γὰρ οἱ
 παρ' ἡμῖν δπλίται,) τὸ γινόμενον ἰδὼν καὶ τοὺς μετ'
 10 ἐμαυτοῦ παρακαλέσας νικῶντας ἤδη τοὺς Τιβεριεῖς, εἰς
 τὴν πόλιν συνεδίωξα· ἑτέραν δὲ δύναμιν εἰσπέμψας διὰ
 τῆς λίμνης προσέταξα τὴν πρώτῃν λαβοῦσιν οἰκίαν
 ἐμπρῆσαι. Τούτου δὲ γενομένου νομίσαντες οἱ Τίβε-
 ριεῖς εἰλῆφθαι κατὰ κράτος αὐτῶν τὴν πόλιν, ὑπὸ φό-
 16 βου βίπτουσι τὰ ὄπλα, μετὰ γυναικῶν δὲ καὶ τέκνων
 ἰκέτευον ζεῖσασθαι τῆς πόλεως αὐτῶν. Ἐγὼ δὲ πρὸς
 τὰς δεήσεις ἐπικλασθεῖς τοὺς μὲν στρατιώτας τῆς ὁμῆς
 ἐπέσχεον, αὐτὸς δὲ (καὶ γὰρ ἑσπέρα κατέλαβεν) μετὰ
 τῶν δπλιτῶν ἀπὸ τῆς πολιορκίας ὑποστρέψας περὶ τὴν
 20 τοῦ σώματος θεραπείαν ἐγίνόμην. Καλέσας δὲ ἐπὶ
 τὴν ἐστίαν τὸν Σίμωνα παρεμβούμην περὶ τῶν γε-
 γονότων ὑπισχνούμην τε δοῦς ἐρόδια αὐτῇ παραπέμ-
 ψειν εἰς Ἱερουσόλυμα μετὰ πάσης ἀσφαλείας.

Ἐδ'. Κατὰ δὲ τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν μυρίου ἐπαχό-
 25 μενος δπλίτας ἤκον εἰς Τιβεριάδα, καὶ μεταπεμψάμε-
 νος εἰς τὸ στάδιον τοὺς πρώτους αὐτῶν τοῦ πλῆθους, ἐκέ-
 λευσα φράζειν οἵτινες εἴεν αἰτίοι τῆς ἀποστάσεως.
 Ἐνδείξαμένων δὲ τοὺς ἀνδρας, ἐκείνους μὲν δεδεμένους
 εἰς τὴν Ἰωτάπην πόλιν ἐξέπεμψα, τοὺς δὲ περὶ τὸν
 30 Ἰωνάθην καὶ Ἀνανίαν λύσας τῶν δεσμῶν καὶ δοῦς ἐρό-
 δια μετὰ Σίμωνος καὶ Ἰωαχάρου καὶ δπλιτῶν πεντακο-
 σίων, οἱ παραφυλάξουσιν αὐτοὺς, ἐξέπεμψα εἰς τὰ
 Ἱερουσόλυμα. Τιβεριεῖς δὲ πάλιν προσελθόντες συγ-
 γινώσκειν αὐτοῖς παρεκάλουν περὶ τῶν πεπραγμένων,
 35 ἐπανορθώσεσθαι τὰς ἀμαρτίας τῇ μετὰ ταῦτα πρὸς ἐμὲ
 πίστει λέγοντες. Τὰ δὲ ἐκ τῆς διαρπαγῆς περισσεύ-
 σαντα σῶσαι με τοῖς ἀπολέσασιν ἐδόεοντο. Καγὼ τοῖς
 ἔρουσι προσέτακτον εἰς μέσον πάντα φέρειν· ἀπειθούν-
 των δὲ μέχρι πολλοῦ, θεασάμενός τινα τῶν περὶ ἐμὲ
 40 στρατιωτῶν λαμπροτέρων τοῦ συνήθους περιχέμενον
 στολὴν, ἐπυθόμην πόθεν ἔροι· εἰπόντος δὲ ἐκ τῆς κατὰ
 πόλιν ἀρπαγῆς, ἐκείνον μὲν πληγαῖς ἐκόλασα, τοῖς δὲ
 ἄλλοις ἅπασιν ἡπειλήσα μὲν τιμωρίαν ἐπιθήσειν μὴ
 κομίσασιν εἰς ἐμφανὲς ὅσα ἡρπάκεισαν. Πολλῶν δὲ
 45 συναγθέντων, ἐκάστῳ τῶν Τιβεριέων τὸ ἐπιγνωσθὲν
 ἀποδέδωκα.

Ἐε'. Γεγονὸς δ' ἐνταῦθα τῆς διηγήσεως βούλομαι
 πρὸς Ἰουστον, καὶ αὐτὸν τὴν περὶ τούτων πραγμάτων
 γεγραπτότα, πρὸς τε τοὺς ἄλλους τοὺς ἱστορίαν μὲν γρά-
 50 ψειν ὑπισχνόμενους, περὶ δὲ τὴν ἀλήθειαν ὀλιγώρους,
 καὶ δι' ἐγθραν ἡ χάριν τὸ ψεῦδος οὐκ ἐντρεπομένους,
 μικρὰ διελθεῖν. Πράττουσι μὲν γὰρ ὁμοίον τι τοῖς πε-
 ρὶ συμβολαίων πλαστὰ γράμματα συντιθεῖσιν, τῷ δὲ
 μηδεμίαν ὁμοίως τιμωρίαν ἐκείνοις δεδιέναι καταφρο-

salutabam, fatebarque me gratiam illi habere quod ad nos
 ascenderit. Paulo vero post, cum eo deambulans, quasi ei
 seorsum remotisque arbitris vellem aliquid dicere, ubi lon-
 gius eum abduxeram, correptum medium amicis qui
 mecum erant tradidi, in vicum perducendum: militibus-
 que descendere iussis, cum ipsis Tiberiadem ibam oppugna-
 tum. Quum autem utrinque acriter pugnatum esset, pa-
 rumque aberat quin victoria cederet Tiberiensibus, (milites
 enim mei jam terga dederant,) ipse hoc conspecto, eos qui
 mecum erant adhortatus, victores prius Tiberienses in civi-
 tatem usque persequutus sum: aliis vero copiis per lacum
 trajectis mandavi ut domum, quam primum occupassent,
 iucenderent. Hoc autem facto, Tiberienses, rati vi ex-
 pugnatum esse ipsorum civitatem, præ metu arma abji-
 ciunt, cumque uxoribus ac liberis supplices orabant ut
 ipsorum urbi parceretur. Ego autem, precibus flexus, im-
 petum quidem militum cohibui, ipse vero (nam vesper
 appetebat) una cum militibus ab urbis obsidione reversus,
 corpori curando incumbibam. Quumque Simonem ad co-
 vivium adhibuissem, eum super iis quæ acciderant conso-
 labar: atque promittebam fore ut, dato ei viatico, Hiero-
 solyma deduceretur salvus et incolumis.

64. Insequenti vero die cum decem militum millibus
 Tiberiadem veniebam, populique istius primoribus in circum-
 accitis, jussi ut quinam essent defectionis auctores dice-
 rent. Quumque homines indicassent, eos quidem viantos
 in urbem Jotapam misi, Jonatham vero et Ananiam socios-
 que vinculis solutos et commeatu instructos, una cum Si-
 mone et Joazaro, et militibus quingentis qui eos custodirent
 observarentque, Hierosolyma mittendos curavi. At Tibe-
 rienses, quum ad me iterum confluissem, supplices obse-
 crabant ut quæ facta essent ipsis ignoscerem, dicentes se
 emendaturos esse quæ male fecissent, suæ in posterum
 erga me fidei constantia. Insuper orabant ut quæcumque
 ex spoliis superessent iis reverentur qui ea perdidierant.
 Atque ego ea habentibus imperabam ut omnia quæ penes
 ipsos essent in medium afferrent: diuque cunctantibus jussa
 mea exsequi, quendam e militibus meis conspicatus veste
 solito splendidiore indutum, eam unde haberet interrogabam;
 quumque respondisset, ex urbis rapinis, illum verberibus
 castigari iubebam, aliis me atrociorem pœnam inficturum
 esse minatus, nisi quicquid rapuerint in apricum protule-
 rint. Multis itaque comportatis, Tiberiensibus, quod
 quisque pro suo agnovit, reddidi.

65. Quum autem ad hanc narrationis meæ partem deve-
 nerim, libet mihi verba aliquot facere ad Justum, qui et
 ipse hisce de rebus opus composuit, et ad ceteros item,
 qui historiam quidem scribere in se recipiunt, de veritate
 vero parum admodum solliciti sunt, et ex odio gratiave
 falsi quid dicere non verentur. Nam similiter quidem fa-
 ciunt ac ii qui de rebus contractis scripta in medium affe-
 runt ficta et commentitia: sed quod similia ac isti non

νοῦσι τῆς ἀληθείας. Ἰούστος γοῦν συγγράφειν τὰς
περὶ τούτων ἐπιχειρήσας πράξεις καὶ τὸν πόλεμον, ὑπὲρ
τοῦ δοκεῖν φιλόπονος εἶναι ἐμοῦ μὲν κατέψευσται, ἡγή-
θευσε δὲ οὐδὲ περὶ τῆς πατρίδος. Ὅθεν (ἀπολογία)
5 «σασθαι γὰρ νῦν ἀνάγκη ἐξῶ καταψευδομαρτυρούμενος)
ἔρω τὰ μέχρι νῦν σεσωπημένα. Καὶ μὴ θαυμάση
τις ὅτι μὴ πάλαι περὶ τούτων ἐδήλωσα· τῷ γὰρ
ἱστορίαν ἀναγράφοντι τὸ μὲν ἀληθεύειν ἀναγκαῖον,
ἔξεστι δ' ὅμως μὴ πικρῶς τὰς τινων πονηρίας ἐλέγχειν,
10 οὐ διὰ τὴν πρὸς ἐκείνους χάριν, ἀλλὰ διὰ τὴν αὐτοῦ
μετριότητα. « Πῶς οὖν (ἵνα φῶ πρὸς αὐτὸν ὡς πα-
ρόντα), Ἰούστε, δεινότετα συγγραφεῶν, (τοῦτο γὰρ
« αὐτοῖς περὶ σεαυτοῦ,) αἵτιοι γέγοναμεν ἐγὼ τε καὶ
« Γαλιλαῖοι τῇ πατρίδι σου τῆς πρὸς Ῥωμαίους καὶ
15 « πρὸς τὸν βασιλεὺς στάσεις; Πρότερον γὰρ ἢ ἐμὲ τῆς
« Γαλιλαίας στρατηγὸν ὑπὸ τοῦ κοινού τῶν Ἱεροσολυ-
« μιτῶν χειροτονήσθαι, σὺ καὶ πάντες Τιβεριεῖς οὐ
« μόνον ἀνειλήφατε τὰ δῖπλα, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐν τῇ Συ-
« ρίᾳ δέκα πόλεις ἐπολεμεῖτε. Σὺ γοῦν τὰς κώμας
20 « αὐτῶν ἐνέπρησας καὶ ὁ σὸς οἰκίτης ἐπὶ τῆς παρατά-
« ξεως ἐκείνης ἔπρεσε. Ταῦτα δὲ οὐκ ἐγὼ λέγω μόνος,
« ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς Οὐεσπασιανοῦ τοῦ αυτοκράτορος
« ὑπομνήμασιν οὕτω γέγραπται, καὶ τίνα τρόπον ἐν
« Πτολεμαίδι Οὐεσπασιανοῦ κατεβόησαν οἱ τῶν δέκα
25 « πόλεων ἔνοικοι, τιμωρίαν ὑποσχέιν σε τὸν αἴτιον
« ἀξιούντες. Καὶ ἐδεδούκεις ἂν δίκην Οὐεσπασιανοῦ
« κελεύσαντος, εἰ μὴ βασιλεὺς Ἀγρίππας, λαβὼν ἐξου-
« σίαν ἀποκτεῖναι σε, πολλὰ τῆς ἀδελφῆς Βερενίκης
« δευθείσης, οὐκ ἀνελὼν δεδομένον ἐπὶ πολλὸν χρόνον
30 « ἐφύλαξεν. Καὶ αἱ μετὰ ταῦτα δὲ πολιτεῖαι σου
« σαφῶς ἐμφανίζουσιν τὸν τε βίον τὸν ἄλλον, καὶ ὅτι
« σὺ τὴν πατρίδα Ῥωμαίων ἀπέστησας. Ὡν τὰ
« τεκμήρια κἀγὼ δηλώσω μετ' ὀλίγον. Βούλομαι δ'
« εἰπεῖν καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους Τιβεριεῖς ὀλίγα διὰ σέ
35 « καὶ παραστήσαι τοῖς ἐντυγχάνειν μέλλουσι ταῖς ἱστο-
« ρίαις ὅτι μῆτε φιλορώμαιοι μῆτε φιλοβασίλεις γεγό-
« νατε. Τῶν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ πόλεων αἱ μέγισται,
« Σέπφωρις καὶ Τιβεριὰς ἡ σὴ πατρίς, ὧ Ἰούστε·
« ἀλλὰ Σέπφωρις μὲν ἐν τῷ μεσαιάτῳ τῆς Γαλιλαίας
40 « κειμένη καὶ περὶ αὐτὴν κώμας ἔχουσα πολλὰς, καὶ
« τι θρασύνεσθαι δυναμένη πρὸς Ῥωμαίους, εἴπερ
« ἡθέλησεν, εὐχερῶς, διεγνοικυῖα τῇ πρὸς τοὺς δεσπό-
« τας ἐμμένειν πίστει, καὶ ἐμὲ τῆς πόλεως αὐτῶν ἐξέ-
« κλεισε, καὶ στρατεύσασθαι τίνα τῶν πολιτῶν Ἰου-
45 « δαίοις ἐκώλυεν· ὅπως δὲ καὶ τὰ πρὸς ἡμᾶς ἀσφαλῆς
« εἴη, ἡπάτησάν με τείχεσιν αὐτῶν τὴν πόλιν ὀχυρῶ-
«σαι προτρέψαντες. Καὶ παρὰ Κεστίου Γάλλου τοῦ
« τῶν ἐν τῇ Συρίᾳ Ῥωμαϊκῶν ταγματῶν ἡγεμονεύσαν-
«τος φρουρὰν ἐκόντες ἐνεδέξαντο, καταπρονήσαντες
50 « ἐμοῦ τότε μέγα δυναμένου καὶ πᾶσι οἱ ἐκπλήξεως
« ὄντος. Πολιορκουμένης δὲ τότε τῆς μεγίστης ἡμῶν
« πόλεως Ἱεροσολύμων, καὶ τοῦ κοινού πάντων Ἱερου-
« σολύμωνος ἐν τῇ τῶν πολεμίων ἐξουσίᾳ γενέσθαι,
« συμμαχίαν οὐκ ἔπειμψαν μὴ βουλόμενοι δοκεῖν κατὰ

metuant supplicia, parvi pendunt et contemptui habent
veritatem. Justus igitur de iis quæ a nobis gesta fuerint
et de bello scribere aggressus, ut diligentiam adhibuisse
videretur, de me mentitus est, deque patria sua ne vera
quidem protulit. Quamobrem (necesse enim habeo me-
met contra falsa testimonia defendere) eloquar ea quæ
hactenus silui. Neque mirum cuiquam sit quod non antea
ea indicaverim : historiam enim scribenti vera dicere ne-
cessarium est; licet tamen ei non acerbe redarguere quo-
rundam improbitatem, non tam illorum gratia, quam ut
sese moderatum esse ostendat. « Quo modo igitur (ut
« ipsum tanquam præsentem alloquar), Juste, historicorum
« gravissime, (id enim tibimet arrogas,) ipse et Galilæi pa-
« triæ tuæ auctores fuimus seditionis adversum Romanos
« et regem? Prius enim quam a communi Hierosolymorum
« prætor Galilææ essem constitutus, tu et Tiberienses uni-
« versi non solum arma corripuistis, sed et Syriæ decapoli
« bellum intulistis. Tu quippe illius vicos incendisti, tuus-
« que famulus in acie illic cecidit. Atque hæc non a me tan-
« tum dicuntur, sed et in Vespasianī Imperatoris commen-
« tariis scripta reperiuntur; et quo modo Vespasianum apud
« Ptolemaidem clamoribus prosequuti sunt decapolitani,
« te unum auctorem ad supplicium deposcentes. Et pæna
« dedisses jussu Vespasianī, nisi Agrippa rex, accepta po-
« testate te interimendi, multis precibus a sorore Berenice
« interpellatus, te non sustulisset, sed diu in custodia
« vinculum servasset. Quin et res, quas postea in republica
« gessisti, palam faciunt et reliquam tuam vitam, et quod
« tu patriæ tuæ auctor fueris defectionis a Romanis. Id quod
« multis indicis paulo infra confirmatum ibo. Volo autem
« propter te aliis etiam Tiberiensibus pauca dicere, facere-
« que ut sciant qui hæc legent historias, quod neque Ro-
« manorum neque regis amici fueritis. Urbium in Galilæa
« maximæ sunt Sepphoris et Tiberias, tua, Juste, patria :
« sed Sepphoris quidem in media Galilæa sita, et circa se
« habens vicos quamplurimos, quæque facile poterat, si
« quidem voluisset, adversus Romanos aliquid audere,
« secum tamen statuens suam erga dominos fidem servare,
« et me urbe sua exclusit, edictoque prohibuit civium suo-
« rum quenquam Judæis merere : utque a me extra peri-
« culum esset, dolo me induxerunt ut urbem eorum mæ-
« nibus munirem. Quo facto præsidium receperunt a
« Cestio Gallo, qui Romanis legionibus in Syria præerat,
« me contemplo, qui tum potens valde eram et omnibus
« terrori. Quum autem eo tempore oppugnarentur Hiero-
« solyma, urbs apud nos amplissima, et parum aberat quin
« templum omnibus commune in hostium potestatem veni-
« ret, non miserunt suppetias, quod videri nolent arma

« Ῥωμαίων ὄπλα λαβεῖν. Ἡ δὲ σὴ πατρίς, ὧ Ἰουστὲ,
 « κειμένη ἐν τῇ Γεννησαρίτιδι λίμνῃ, καὶ ἀπέχουσα
 « Ἱππου μὲν σταδία τριάκοντα, Γαδάρων δὲ ἐξήκοντα,
 « Σκυθοπόλεως δὲ εἰκοσι καὶ ἑκατὸν τῆς ὑπάρχου βα-
 5 « σιλείας, μηδεμίαν δὲ πόλεως Ἰουδαίων παρακειμέ-
 « νης, εἰ ἤθελε τὴν πρὸς Ῥωμαίους πίστιν φυλάττειν,
 « βίαιος ἐδύνατο· καὶ γὰρ ἦ τε πόλις ὅ τε δῆμος ὄπλων
 « ἠὺπορεῖτο. Ἀλλ' ὥς σὺ φῆς αἴτιος ἤμην ἐγὼ τότε·
 « μετὰ ταῦτα δὲ τίς, ὧ Ἰουστὲ; πρὸ γὰρ τῆς Ἱεροσο-
 10 « λύμων πολιορκίας οἶδας ὑπὸ Ῥωμαίοις ἐμὲ γεγόμενον
 « καὶ Ἰωταπάτα κατὰ κράτος ληρθέντα, φρούριά τε
 « πολλὰ, πολὺν τε Γαλιλαίων ὄχλον κατὰ τὴν μάχην
 « πεσόντα. Τότε οὖν ἐγρῆν ὑμᾶς πάντως ἀπηλλά-
 « γμένους τοῦ δι' ἐμὲ φόβου βῆσαι τε τὰ ὄπλα καὶ πα-
 15 « ραστῆναι τῇ βασιλεῖ καὶ Ῥωμαίοις, ὅτι δὴ οὐχ
 « ἐκόντες, ἀλλ' ἀναγκασθέντες ἐπὶ τὸν πρὸς αὐτοὺς
 « ὠρμήσατε πόλεμον. Ὑμεῖς δὲ καὶ περιεμείνατε
 « Οὐεσπασιανόν, ἕως αὐτὸς ἀφικόμενος μετὰ πά-
 « σης τῆς δυνάμεως προσέβη τοῖς τείχεσι, καὶ τότε
 20 « διὰ φόβον τὰ ὄπλα κατέθεσθε, καὶ πάντως ἂν ὑμῶν ἡ
 « πόλις ἦλω κατὰ κράτος, εἰ μὴ τῷ βασιλεῖ δεομένῳ
 « καὶ τὴν ἀνοιαν ὑμῶν παραιτουμένῳ συνεχώρησεν
 « Οὐεσπασιανός. Οὐκ ἐγὼ τούτων αἴτιος, ἀλλ' ὑμεῖς
 « οἱ πολεμικὰ φρονήσαντες. Ἡ οὐ μέμνησθε ὅτι το-
 25 « σαυτάκις ὑμῶν ἐγκρατὴς γεγόμενος οὐδένα διέσθαιρα;
 « στασιάζοντες δὲ ὑμεῖς πρὸς ἀλλήλους, οὐ διὰ τὴν πρὸς
 « τὸν βασιλέα καὶ Ῥωμαίους εὐνοιαν, διὰ δὲ τὴν ὑμε-
 « τέραν αὐτῶν πονηρίαν ἑκατὸν ὀγδοήκοντα πέντε τῶν
 « πολιτῶν ἀπεκτείνατε, κατὰ τὸν καιρὸν ἐκείνον ἐμοῦ
 30 « πολιορκουμένου ἐν Ἰωταπάτοις ὑπὸ Ῥωμαίων. Τί
 « δ' οὐκ κατὰ τὴν τῶν Ἱεροσολύμων πολιορκίαν δισχί-
 « λιοι Τιβεριέων ἐξητάσθησαν, οἱ μὲν πεπτωκότες, οἱ
 « δὲ ληρθέντες αἰχμαλῶται; Ἀλλὰ σὺ πολέμιος οὐ γε-
 « γονέναι φήσεις, ὅτι πρὸς βασιλέα τότε ἔφυγες· καὶ
 35 « τοῦτο δὲ διὰ τὸν ἐξ ἐμοῦ φόβον φημί σε πεποιηκέναι.
 « Κἀγὼ μὲν πονηρός, ὡς λέγεις· ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀγρίπ-
 « πας, ὁ τὴν ψυχὴν σοι συγχωρήσας ὑπὸ Οὐεσπασιανοῦ
 « θανεῖν κατακρίβεντι, ὁ τοσούτοις δωρησάμενος χρή-
 « μασι, τίνας ἔνεκεν ὕστερον δις μὲν ἔδωκε, τοσαυτά-
 40 « κίς δὲ φυγεῖν τὴν πατρίδα προσέταξε, καὶ ἀποθανεῖν
 « δὲ κελεύσας ἀπαξ, τῇ ἀδελφῇ Βερενίκῃ πολλὰ δεη-
 « θείσῃ, τὴν σωτηρίαν ἐξαρίσσας; καὶ μετὰ τοσαῦτα
 « δέ σου τὰ κακοურγήματα τᾶσιν ἐπιστολῶν σοι πι-
 « στεύσας, ὡς καὶ ταύτας σὲ ἡῦρε βραδουργοῦντα, ἀπή-
 45 « λασε τῆς ὄψεως. Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἐλέγχειν
 « ἐπ' ἀκριβὲς ἔω. Θαυμάζειν δ' ἔπεισέ μοι τὴν σὴν
 « ἀναίδειαν, ὅτι τολμᾷς λέγειν ἀπάντων τῶν τὴν πρα-
 « γματείαν ταύτην γεγραπτότων αὐτὸς ἄμεινον ἐξηγγελ-
 « κέναι, μήτε τὰ πραχθέντα κατὰ τὴν Γαλιλαίαν
 50 « ἐπιστάμενος (ἦς γὰρ ἐν Βηρυτῷ τότε παρὰ βασιλεῖ)
 « μήθ' ὅσα ἔπαθον Ῥωμαῖοι ἐπὶ τῆς Ἰωταπάτων πο-
 « λιορκίας ἢ ἑδράσαν ἡμᾶς παρακολουθήσας, μήθ' ὅσα
 « κατ' ἐμαυτὸν ἔπραξα πολιορκούμενος δυνήθεις πυθέ-
 « σθαι. Πάντες γὰρ οἱ ἀπαγγεῖλαντες ἂν διεφθάρσαν

« sumpsisse adversus Romanos. Tua vero patria, o Juste,
 « ad lacum Gennesariten sita, et distans ab Hippo triginta
 « stadiis, Gadaris sexaginta, et Scythopoli in ditione regis
 « centum et viginti, quum Judaeorum urbs nulla ei adja-
 « ceat, si voluisset, facile Romanis fidem servare potuit :
 « nam et civitati ipsi et populo abunde armorum erat.
 « Verum, ut tu dicis, ipse tunc eram in causa : at quis
 « postea, o Juste? nam antequam obsiderentur Hierosolyma,
 « nosti me sub Romanis fuisse, et vi capta Iotapata, mul-
 « taque castella, magnamque populi Galilææ partem acie
 « cecidisse. Tunc igitur oportebat vos omnino a mei ter-
 « rore liberatos arma abjecisse, et auxilio venisse regi
 « Romanisque, quandoquidem non sponte, sed necessitate
 « coacti in bellum contra eos irruistis. Quin et vos tantis-
 « per exspectastis Vespasianum, dum ipse cum omnibus
 « suis copiis mœnibus oppugnandis sese admoveret : ac tunc
 « demum præ metu arma posuistis, et proculdubio vestram
 « vi expugnasset urbem, nisi regi supplicanti vestramque
 « stultitiam excusanti vos condonasset Vespasianus. Non
 « mea igitur est culpa, sed vestra, qui belligerare studuistis.
 « Annon meministis quod, vobis toties superatis, vestrum
 « neminem interfecerim? quum vero vos seditionem inter
 « vosmet agitaretis, non ex benevolentia erga regem et
 « Romanos, sed vestrum ipsorum ex militia, centum et
 « octoginta quinque cives occidistis, quo tempore ipse
 « a Romanis obsiderer Iotapatis. Quid? annon in Hieroso-
 « lymitana obsidione recensita sunt Tiberiensium duo
 « millia, qui partim ceciderunt, partim captivi facti sunt?
 « Sed forsân tu hostem te fuisse negabis, quod tum profu-
 « geris ad regem : id quod te fecisse aio mei metu. Et tu
 « quidem me hominem improbum esse dicis. Verum rex
 « Agrippa, qui tibi a Vespasiano capitis damnato vitam in-
 « dulsit et tam magna pecunia te donavit, qua demum
 « causa semel et iterum in vincula te conjecit, totiesque e
 « patria in exsilium ire jussit? quumque semel te morti ad-
 « dixisset, nonne multis Berenices sororis precibus motus
 « salutem tibi concessit? Postea vero quum te, in tot maleficiis
 « deprehensum, ei ab epistolis esse voluisset, ut comperit
 « hic quoque te mala fide rem agere, a conspectu suo te
 « abegit. Sed in hæc diligentius inquirere eaque redar-
 « guere desino. Ceterum mihi subit mirari impudentiam
 « tuam, qui ausus sis dicere, te omnibus qui harum rerum
 « historiam literis maudarunt, melius eas scriptis tuis
 « enarrasse, quum nec ea resciveris quæ per Galilæam gesta
 « sunt, (tunc enim Beryti eras apud regem,) nec eorum
 « quæ Romani passi sunt in Iotapatorum obsidione nosse
 « pati fecerunt, notitiam assequutus fueris; nec res a me
 « gestas dum obsiderer discere potueris. Nam omnes qui
 « ista narrando erant acierum conflictu illic perierunt. Sed

« ἐπὶ τῆς παρατάξεως ἐκείνης. Ἄλλ' ἴσως τὰ κατὰ
 « τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πραχθέντα μετὰ ἀκριθείας φήσεις
 « συγγεγραπέναι. Καὶ ποῖς οἷόν τε; οὔτε γὰρ πολέμῳ
 « παρέτυχες οὔτε τὰ Καίσαρος ἀνέγνως ὑπομνήματα,
 « μέγιστον δὲ τεκμήριον, τοῖς Καίσαρος ὑπομνήμασιν
 « ἐναντίαν πεποιῆσαι τὴν γραφὴν. Εἰ δὲ θαρρεῖς
 « ἀμεινὸν ἀπάντων συγγεγραπέναι, διὰ τί, ζώντων
 « Οὐεσπασιανοῦ καὶ Τίτου τῶν αὐτοκρατόρων τοῦ πο-
 « λέμου γενομένων, καὶ βασιλέως Ἀγρίππα περιόντος
 « ἔτι καὶ τῶν ἐκ γένους αὐτοῦ πάντων, ἀνδρῶν τῆς
 « Ἑλληνικῆς παιδείας ἐπὶ πλείστον ᾔκόντων, τὴν ἱστο-
 « ρίαν οὐκ ἔφερες εἰς μέσον; πρὶ γὰρ εἰκόσιν ἑτῶν εἴ-
 « χες γεγραμμένην, καὶ παρ' εἰδότην ἐμελλες τῆς
 « ἀκριθείας τὴν μαρτυρίαν ἀποφέρεισθαι. Νῦν δ' ὅτε
 « ἐκείνοι μὲν οὐκέτι εἰσὶ μεθ' ἡμῶν, ἐλεγχθῆναι δ' οὐ
 « νομίζεις, θεοδάρρηκας. Οὐ μὴν ἐγὼ σοι τὸν αὐτὸν
 « τρόπον περὶ τῆς ἐμαυτοῦ γραφῆς ἔδειξα, ἀλλ' αὐτοῖς
 « ἐπέδωκα τοῖς αὐτοκράτορσι τὰ βιβλία, μονοῦ τῶν
 « ἔργων ἤδη βλεπομένων. Συνήθειν γὰρ ἐμαυτῷ τε-
 « τηρηκότι τὴν τῆς ἀληθείας παράδοσιν, ἐφ' ἣ μαρτυ-
 « ρίας τεύξεσθαι προσδοκῆσαι οὐ διήμαρτον. Καὶ
 « ἄλλοις δὲ πολλοῖς εὐθὺς ἐπέδωκα τὴν ἱστορίαν, ὧν
 « ἔνοι καὶ παρετετυχήκεισαν πολέμῳ, καθάπερ βασι-
 « λεὺς Ἀγρίππας καὶ τινες αὐτοῦ τῶν συγγενῶν. Ὁ μὲν
 « γὰρ αὐτοκράτωρ Τίτος οὕτως ἐκ μόνων αὐτῶν ἐβου-
 « λήθη τὴν γνῶσιν τοῖς ἀνθρώποις παραδοῦναι τῶν
 « πράξεων, ὥστε χαράξας τῇ ἑαυτοῦ χειρὶ τὰ βιβλία
 « δημοσιεύεσθαι προσέταξεν· ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀγρίππας
 « ἐξήκοντα δύο γέγραπεν ἐπιστολάς, τὴν τῆς ἀληθείας
 « παράδοσιν μαρτυρῶν. Ὡν δὲ καὶ δύο ὑπέταξα,
 « καὶ βουλευθέντι σοι τὰ γεγραμμένα γνῶναι πάρεστιν
 « ἐξ αὐτῶν. « Βασιλεὺς Ἀγρίππας Ἰωσήφῳ τῷ φιλάτῳ
 « χαίρειν. Ἡδίστα διήλθον τὴν βίβλον. Καὶ μοι
 « πολὺ ἐπιμελέστερον ἔδοξας τῶν ταῦτα συγγραφάντων
 « ἡκριβωμέναι. Πέμπε δέ μοι καὶ τὰς λοιπάς. Ἐρ-
 « ρωσο, φίλτατε. — Βασιλεὺς Ἀγρίππας Ἰωσήφῳ τῷ
 « φιλάτῳ χαίρειν. Ἐξ ὧν ἔγραψας οὐδεμιᾶς εἰκάς
 « χρῆζειν διδασκαλίας ὑπὲρ τοῦ μαθεῖν ἡμᾶς διδόν
 « ἀρχῆθεν. Ὅταν μέντοι συντύχῃς μοι, καὶ αὐτὸς σε
 « πολλὰ κατηχῇ τῶν ἀγνοουμένων. » Ἐμοὶ δὲ,
 « ἀπαρτισθείσης τῆς ἱστορίας, Ἀγρίππας οὐ κολακεύων
 « (οὐδὲ γὰρ ἐπέβαλλεν αὐτῷ) οὐδὲ εἰρωνευόμενος, ὡς σὺ
 « φήσεις, (πῶρρω γὰρ ἦν ἐκείνος τοιαύτης κακοηθείας,)
 « ἀλλὰ τὴν ἀλθείαν ἐμαρτύρει, καθάπερ πάντες οἱ
 « ταῖς ἱστορίαις ἐντυγχάνοντες. » Ἀλλὰ τὰ μὲν πρὸς
 « τὸν Ἰούστον, ἀναγκαίαν λαβόντα τὴν παρέχασιν, μέ-
 « γρι τούτων λελέχθω.

ξς'. Διοικήσας δ' ἐγὼ τὰ κατὰ τὴν Τιβερίαδα καὶ
 καθίσας τῶν φίλων συνέδριον, ἐβουλεύομην περὶ τῶν πρὸς
 « Ἰωάννην πραχθησομένων. Ἐδόκει μὲν οὖν πᾶσι τοῖς
 « Γαλιλαίοις ὀφλισκάναντας πάντας ἀπελθεῖν ἐπὶ τὸν Ἰωάννην
 « καὶ λαβεῖν παρ' αὐτοῦ δίκας ἐκ πάσης τῆς στάσεως
 « αἰτίου γεγονότος. Οὐκ ἡρεσκόμην δ' ἐγὼ ταῖς γνώμαις
 « αὐτῶν, προαίρεσιν ἔχων τὰς παραχὰς χωρὶς φόνου

« forte dices te accurate omnia perscripsisse, quæ gesta
 « erant contra Hierosolymitas. Et qui potuisti, quum nec
 « ei bello interfueris, nec Cæsaris commentarios legeris?
 « maximoque est indicio, quod scripseris contra quam Cæ-
 « sar in commentariis. Quodsi confidis te omnibus in
 « scribendo præstitisse, cur non, dum viverent Vespasia-
 « nus ac Titus, quorum Imperatorum auspiciis confectum
 « erat bellum, et dum Agrippa rex superstes esset, cogna-
 « tique ejus, viri Græcarum literarum peritissimi, historiam
 « tuam in lucem edidisti? eam utique ante viginti annos
 « scriptis consignatam habebas: et poteras ab iis, quibus
 « omnia explorata erant, accuratæ diligentiae testimonium
 « retulisse. Nunc vero, quando illi quidem nobiscum esse
 « desierunt, teque redargui non posse arbitraris, ausus es
 « librum edere. At non ego de meis libris perinde ac tu
 « sum veritus, sed ipsis Imperatoribus eos obtuli, quum res
 « gestæ pæne adhuc ante omnium oculos versarentur:
 « quippe conscius eram mihi servatæ ubicunque veritatis.
 « Ac proinde quum testimonium illorum speravisses, non
 « sum expectatione mea frustratus. Quin etiam cum plu-
 « ribus aliis historiam meam communicavi, quorum non
 « nulli bello interfuerant: inter quos fuit rex Agrippa, et
 « quidam ex ejus propinquis. Nam Titus quidem Impera-
 « tor ex iis solis rerum gestarum notitiam hominibus tradi
 « tantopere voluit, ut manu sua subscriptos publicari præ-
 « cepit: rex vero Agrippa duas et sexaginta scripsit epi-
 « stolas, quibus veritatem a me traditam esse testatur. Ex
 « quibus sane duas etiam subjeci; et tibi, si volueris, inde
 « licet ea cognoscere quæ scripta erant. « Rex Agrippa
 « Josepho carissimo S. Libenter admodum perlegi li-
 « brum tuum. Et mihi visus es diligenter magis et accu-
 « rate quam alii, qui de iisdem rebus scriperunt, narra-
 « tionem contexuisse. Fac autem mihi mittas quod reli-
 « quum est. Vale, carissime. — Rex Agrippa Josepho
 « carissimo S. Ex iis quæ scripsisti nihil desiderare vide-
 « ris quod aliquis te edoceat, quo nos omnes quæ gesta
 « fuerint ab initio perspecta habeamus. Tamen quum me
 « conveneris, ipse faciam ut auditione aliquam multa acci-
 « pias quæ ignorantur. » Mihi autem, historia absoluta,
 « Agrippa, non adulatione utens, (hoc enim ei non convenie-
 « bat,) neque ut tu dices dissimulatione, (nam plurimum
 « aberat ab ista ingenii malignitate,) sed, quemadmodum il-
 « les omnes qui historias legunt, de veritate ejus testimonium
 « perhibebat. » Et hæc quidem quæ ad Justum spectant, de
 quibus necessario instituenda erat digressio, hactenus dicta
 sunt.

66. Ego vero quum res Tiberiadis curassem et amicorum
 concilium coegissem, deliberabam quid de Joanne facien-
 dum esset. Et Galilæis quidem omnibus placuit ut, quum
 ipsos armis instruxissem, in Joannem impetum facerem, de-
 que eo tanquam seditionis totius auctore pœnas sumerem.
 At mihi displicebat illorum sententia, cui constitutum erat
 sine cræde tumultus componere. Quamobrem eos adhorta-

καταστέλλειν. Ὅθεν δὴ παρήνευσα πᾶσαν εἰσενέγκασθαι πρόνοιαν ὑπὲρ τοῦ γινώσκειν τὰ ὀνόματα τῶν ὑπὸ τῷ Ἰωάννῃ ὄντων. Ποιησάντων δὲ ἐκείνων, γνοὺς ἐγὼ τοὺς ἀνθρώπους οἵτινες ἦσαν, ἐξέθηκα πρόγραμμα, 5 οὐκ αὐτοῦ πίστιν καὶ δεξιὴν προτείνων τοῖς μετὰ Ἰωάννου θελήσασιν λαβεῖν μετάνοιαν, καὶ ἡμερῶν εἰκοσι ἡρόνιον προέτεινα τοῖς βουλευσασθαι θέλουσι περὶ τῶν ἑαυτοῖς συμφερόντων. Ἡπειλοῦν δὲ, εἰ μὴ ῥίψωσι τὰ δῖπλα, καταπρήσειν αὐτῶν τὰς οἰκίσεις καὶ 10 δημοσιώσειν τὰς οὐσίας. Ταῦτα δὲ ἀκούσαντες οἱ ἄνθρωποι καὶ ταρχυθέντες οὐ τι μετρίως, καταλείπουσι μὲν τὸν Ἰωάννην, τὰ δ' ὄπλα βίβαντες ἔχον πρὸς μετετραχιλίους τὸν ἀριθμόν. Μόνον δὲ τῷ Ἰωάννῃ παρέμειναν οἱ πολῖται καὶ ξένοι τινὲς ἐκ τῆς Τυρίων 13 μητροπόλεως ὡς χίλιοι καὶ πενταχόσιοι. Ἰωάννης μὲν οὕτω καταστρατηγηθεὶς ὑπ' ἐμοῦ, τὸ λοιπὸν ἐν τῇ πατρίδι περίφοβος ἐμείνεν.

ζζ'. Κατὰ τοῦτον δὲ τὸν καιρὸν Σεπφωρίται θαρρήσαντες ἀναλαμβάνουσιν δῖπλα, πεποιθότες τῇ τε τῶν 20 τοιγῶν ὀχυρότητι καὶ τῷ πρὸς ἐτέροις ὄντα με δεῖν. Πέμπουσι δὴ πρὸς Κέστιον Γάλλον (Συρίας δ' ἦν οὗτος ἡγεμῶν) παρακαλοῦντες ἢ αὐτὸν ἔχειν θάπτον παραληφόμενον αὐτῶν τὴν πόλιν, ἢ πέμψει τοὺς φρουρήσοντας. Ὁ δὲ Γάλλος ἐλεύσεσθαι μὲν ὑπέσχετο, 25 πότε δὲ οὐ διεσάφησεν. Καγὼ ταῦτα πυθόμενος, ἀναλαβὼν τοὺς σὺν ἐμοὶ στρατιώτας καὶ δορυφάτους ἐπὶ τοὺς Σεπφωρίτας, εἶλον αὐτῶν τὴν πόλιν κατὰ κράτος. Λαβόμενοι δ' ἀφορμῆς οἱ Γαλιλαῖοι, καὶ παρῆναι τοῦ μίσους τὸν καιρὸν οἰκνέοντες, (εἶχον γὰρ ἀπεργῶς καὶ 30 πρὸς ταύτην τὴν πόλιν,) ὤρμησαν ὡς ἄδην ἀφανίσοντες πάντας σὺν τοῖς ἐποίκοις. Εἰσδραμόντες οὖν ἐνεπίπρασαν αὐτὸν τὰς οἰκίας, ἐρήμους καταλαμβάνοντες· οἱ γὰρ ἄνθρωποι δείσαντες εἰς τὴν ἀκρόπολιν συνέφυγον. Διήρπαζον δὲ πάντα, καὶ τρόπον οὐδένα 35 πορθέσεως κατὰ τῶν δημοφύλων παρελίμπανον. Ταῦτ' ἐγὼ θεασάμενος σφόδρα διετέθην ἀνιάρως, καὶ παύεσθαι προσέταττον αὐτοῖς, ὑπομιμνήσκων ὅτι τοιαῦτα δρᾶν δημοφύλους οὐκ ἔστιν δαίον. Ἐπεὶ δ' οὔτε παρακκαλοῦντος οὔτε προστάσσοντος ἤκουον, ἐνίκα δὲ τὸ μῖσος τὰς 40 παραινέσεις, τοὺς πιστοτάτους τῶν περὶ ἐμὲ φίλων ἐκέλευσα διαδοῦναι λόγους ὡς Ῥωμαίων μετὰ μεγάλης δυνάμεως κατὰ τὸ ἕτερον μέρος τῆς πόλεως εἰσβεβληκότων. Ταῦτα δ' ἐποίουν ὑπὲρ τοῦ τῆς φήμης ἐμπεσούσης ἐπισχεῖν μὲν τῶν Γαλιλαίων τὰς δόμας, δια- 45 σῶσαι δὲ τὴν τῶν Σεπφωριτῶν πόλιν. Καὶ τέλος προὐχώρησε τὸ στρατήγημα. Τῆς γὰρ ἀγγελίας ἀκούσαντες ἐροβήθησαν ὑπὲρ αὐτῶν καὶ καταλιπόντες τὰς ἀρπαγὰς ἐφυγον, μάλιστα δὲ, ἐπεὶ καμὲ τὸν στρατηγὸν ἐύρων ταῦτα ποιοῦντα. Πρὸς γὰρ τὸ πιστὸν 50 τῆς φήμης ἐσκηπτόμην ὁμοίως αὐτοῖς διατίθεσθαι. Σεπφωρίται δὲ παρ' ἐλπίδα τὴν ἑαυτῶν ὑπὸ τοῦ ἐμοῦ σοφίσματος ἐσώθησαν.

ζη'. Καὶ Τιβεριὰς δὲ παρ' ὀλίγον διηρπάσθη ὑπὸ Γαλιλαίων, τοιαύτης αἰτίας ὑποπεσούσης. Τῶν ἐκ

tus sum ad curam omnem adhibendam, ut eorum qui sub Joanne erant nomina ediscerent. Quod quum illi fecissent, comperto mihi qui viri essent, edictum proposui, quo fidam dextramque me illis porrigere dicebam, qui ab Joanne starent, modo resipiscerent: atque viginti dierum spatium eis præscripsi, qui suis rebus vellent consulere. Porro minitabar, nisi arma projicerent, me ignem illorum domibus subjecturum esse, bonaque illorum publicaturum. His illi auditis, nec mediocri timore perculsi, Joannem relinquunt, armisque projectis ad me venerunt, numero circiter quattuor millia. Soli vero apud Joannem manserunt cives ipsius, et peregrini quidam e Tyriorum metropoli, mille ferme et quingenti. Joannes quidem, ita meo strategemate superatus, deinceps in patria præ metu se continuit.

67. Sub idem autem tempus Sepphoritæ sumptis animis ad arma provolant, freti firmitate mœnium, et quod me viderent aliis rebus destineri. Itaque mittunt ad Cestium Gallum, (erat autem is tum Syriæ præses,) rogantes ut aut ipse ocus veniret in suam fidem ipsorum civitatem accepturus, aut saltem eo mitteret militum præsidium. Gallus vero se venturum quidem esse promittebat, sed de tempore nihil constituit. Atque ego, quum ista accepissem, assumptis mecum militibus meis et in Sepphoritas facta impressione, vi illorum urbem expugnabam. Galilæi vero, hac occasione arrepta, ratique sibi adesse odii sui satiandi tempus, (isti enim civitati infesti erant infensique,) incitati ferebantur, quasi cives omnes advenasque ad internecionem usque deleturi. Itaque quum excursionem fecissent, ades illorum, quas vacuas deprehendebant, igne cremarunt: nam homines præ metu in arcem confugiebant. Diripiebant autem omnia, nec ullum vastationi modum adhibebant adversus populares suos. Ista quum ego animadvertissem, vehementer dolebam, illisque imperabam ut desinerent, nefas esse suggerens ita tractare ejusdem tribus homines. Postquam vero neque obsecranti neque imperanti morem gerebant, (nam admonitionibus prævalebat odii magnitudo,) amicorum qui circa me erant fidissimos jussi rumorem spargere, Romanos cum magna militum manu irruptionem fecisse in alteram urbis partem. Hæc autem faciebam, ut fama percrebescente Galilæorum quidem impetus reprimeretur, servareturque Sepphoritarum civitas. Tandemque bene successit hoc strategema. Audito enim ejusmodi nuncio sibi ipsis timuerunt, relictisque a tergo quæ rapta ceperant, fugæ se mandarunt, præsertim quum me ducem eadem facere viderent. Nam ad fidem rumori faciendam simulabam me similiter atque ipsos periculo terri. Sepphoritæ autem præter omnium suorum spem hoc meo commento salutem consequuti sunt.

68. Sed et Tiberias parum abfuit quin a Galilæis diriperetur, ex hujusmodi causa. Senatus ejus primores scri-

τῆς βουλῆς οἱ πρῶτοι γράφουσι πρὸς τὸν βασιλέα, πα-
ρακαλοῦντες ἀρκεῖσθαι πρὸς αὐτοὺς παραληψόμενον τὴν
πόλιν. Ὑπέσχετο βασιλεὺς ἐρχεσθαι, καὶ τὰς ἐπιστο-
λάς ἀντιγράψει, καὶ τῶν περὶ κοιτῶνά τι, Κρίσπου
5 μὲν τούνομα, τὸ δὲ γένος Ἰουδαίῳ, δίδωσι πρὸς τοὺς
Τιβεριεῖς φέρειν. Τοῦτον κομίσαντα γράμματα γνω-
ρίσαντες οἱ Γαλιλαῖοι καὶ συλλαβόντες ἀγρουν ἐπ'
ἐμέ· τὸ δὲ πᾶν πλῆθος, ὡς ἤκουσα, παροξυνθὲν ἐρ'
δπλα τρέπεται. Συναχθέντες δὲ πολλοὶ πανταγόθεν κατὰ
10 τὴν ἐπιούσαν ἤχον εἰς Ἀσχωῖν πόλιν, ἐνθα δὴ τὴν κα-
τάλυσιν ἐποιούμην, καταβοήσεις τε σφόδρα ἐποιούντο,
προδόντι ἀποκαλοῦντες τὴν Τιβεριάδα καὶ βασιλέως
φίλην, ἐπιτρέπειν τε ἤξιουν αὐτοῖς καταβάσιν ἄρδην
ἀφανίσαι. Καὶ γὰρ πρὸς τοὺς Τιβεριεῖς εἶχον ἀπε-
15 χθῆς ὡς πρὸς τοὺς Σεπφωρίτας.

ἔθ'. Ἐγὼ δὲ ἀκούσας ἠπόρουν τίνα τρόπον ἐξαρπάσω
τὴν Τιβεριάδα τῆς Γαλιλαίων ὁργῆς ἐπ' αὐτούς. Ἀρ-
νήσασθαι γὰρ οὐκ ἐδυνάμην μὴ γεγραφέναι τοὺς Τιβερι-
εῖς καλοῦντας τὸν βασιλέα· ἤλεγχον γὰρ αἱ παρ' ἐκεί-
20 νου πρὸς αὐτοὺς ἀντιγραφαὶ τὴν ἀλήθειαν. Σύννοος οὖν
πολλὴν ὥραν γενόμενος, « ὅτι μὲν ἡδικήκασιν, εἶπον,
« Τιβεριεῖς, οἶδα καγὼ τὴν πόλιν δὲ αὐτῶν ὑμᾶς οὐ
« κωλύσω διακρᾶσαι. Δεῖ δ' ὅμως καὶ μετὰ κρίσεως
« τὰ τελεκαῦτα πράττειν. Οὐ γὰρ μόνοι Τιβεριεῖς
25 « προδότες τῆς ἐλευθερίας ἡμῶν γεγόνασιν, ἀλλὰ πολ-
« λοὶ καὶ τῶν ἐν Γαλιλαίᾳ δοκιμωτάτων. Προσμέ-
« νετε δὲ μέχρι τοὺς αἰτίους ἀκριβοῶς ἐκμάθω, καὶ
« τότε πάντας ὑποχειρόντας ἐξετε καὶ ὅσους ἰδίᾳ ἐπάξει
« δυνήσεσθε ». Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἔπεισα τὸ πλῆθος, καὶ
30 παυσάμενοι τῆς ὁργῆς διελύθησαν. Τὸν παρὰ βασι-
λέως δὲ πεμφθέντα δῆσαι κελεύσας, μετ' οὐ πολλὰς
ἡμέρας ἐπὶ τινὰ τῶν ἐμαυτοῦ χρεῶν ἐπείγουσαν σκη-
ψάμενος ἐκδημεῖν τῆς βασιλείας, καλέσας τὸν Κρίσπον
λαθρα προσέταξα μεθύσαι τὸν στρατιώτην φύλακα καὶ
35 φυγεῖν πρὸς βασιλέα· μὴ γὰρ διωχθῆσθαι. Καὶ ὁ
μὲν ταῖς ὑποθήκαις πεισθεὶς διέφυγε, Τιβεριὰς δὲ
μέλλουσα δεύτερον ἀφανίζεσθαι, στρατηγίᾳ τῇ ἐμῇ καὶ
προνοίᾳ τῇ περὶ αὐτῆς ζῆυν οὕτω κίνδυνον διέφυγεν.

ο'. Κατὰ τοῦτον δὲ τὸν καιρὸν Ἰούστος ὁ Πίστου
40 παῖς λαθὼν ἐμέ διαδιδράσκει πρὸς τὸν βασιλέα. Τὴν αἰ-
τίαν δὲ, δι' ἣν τοῦτο ἐπραξεν, ἀρηγήσομαι. Λαθόν-
τος ἀρχὴν Ἰουδαίους τοῦ πρὸς Ῥωμαίους πολέμου, Τι-
βεριεῖς διεγνώκεισαν ὑπακούειν βασιλεῖ γαί Ῥωμαίων
μὴ ἀρίστασθαι. Πείθει δ' αὐτοὺς Ἰούστος ἐφ' ὅπλα
45 χωρῆσαι, νεωτέρων αὐτῶ· ἐπιέμενος πραγμάτων, καὶ
δι' ἐλπίδος ἔγων ἄρξειν Γαλιλαίων τε καὶ τῆς αὐτοῦ
πατρίδος. Οὐ μὴν τῶν προσδοκηθέντων ἐπέτυχεν.
Γαλιλαῖοι τε γὰρ, ἐχθρῶς ἔχοντες πρὸς τοὺς Τιβεριεῖς,
διὰ μῆνιν ὣν ὑπ' αὐτοῦ πρὸ τοῦ πολέμου ἐπεπόνθεισαν,
50 οὐκ ἠνείχοντο στρατηγούντος αὐτῶν Ἰούστου. Καγὼ
δὲ τὴν προστασίαν τῆς Γαλιλαίας πιστευθεὶς ὑπὸ τοῦ
κοινοῦ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πολλάκις εἰς τοσαύτην ἤχον
ὁργὴν ὡς ὀλίγου δεῖν ἀποκτείναι τὸν Ἰούστον, φέρειν
αὐτοῦ τὴν μοχθηρίαν οὐ δυνάμενος. Δεῖσας οὖν ἐκεῖ-

bunt ad regem, rogantes ut ad ipsos veniret urbemque sub
imperium suum acciperet. Rex se venturum promittebat,
illisque rescripsit, et literas ad Tiberienses perferendas cui-
dam eorum dedit, qui ei a cubiculo erant, Crispo quidem
nomine, genere vero Judæo. Galilæi hunc qui literas de-
ferebat agnitus comprehensumque ad me ducunt : plebs
autem omnis, hac re audita, valde exasperata erat, et ad
arma procurrebat. Quumque multi postridie ejus diei un-
dique congregati essent, ad urbem Asochin, in qua dever-
sabar, veniebant, et vehementer vociferabant Tiberiadem
proditricem appellantes regisque amicam : postulabantque
ut permitterem ipsis, descensu illic facto, eam funditus
evertere. Tiberiensibus quippe æque infensi erant ac
Sepphoritis.

69. Ego vero, istis auditis, mecum dubitabam quo modo
Tiberiadem iratis Galilæis eriperem. Nam infitiri non pote-
ram Tiberienses literis regem ad se accivisse; nam literæ,
ab illo ad eos rescriptæ, rei veritatem arguebant. Itaque
quum diu tacitus mecum cogitasset, tandem respondebam,
« Tiberienses quidem inique egisse et ipse novi, nec per me
« stabit quominus urbem eorum diripiatis. Veruntamen
« ejusmodi quid non nisi adhibito judicio admittendum.
« Non enim soli Tiberienses libertatem nostram prodiderunt,
« sed et multi eorum qui in Galilæa fidei spectatissimæ ha-
« bentur. Quare manete tantisper, dum exactius edidi-
« cero quinam fuerint prodicionis auctores : et tunc omnes
« in potestate vestra habebitis, et quotquot eorum vos
« singuli adducere poteritis. » Atque hæc loquutus persuasi
multitudini : moxque, ubi ira resederat, domum quisque
suam discesserunt. Quum autem eum qui a rege missus
erat vinciri jussissem, non ita multis post diebus, quum si-
mulassem me necesse habere e regno abire ad aliquid ne-
gotii conficiendum, Crispo ad me clam accito, jussi ut mili-
tem custodem inebriaret, atque ita ad regem fugeret : neque
enim a fuga retractum iri. Et hic quidem consilio meo
obsequutus, evasit, Tiberias vero, quum in extremo excidii
discrimine iterum constituta esset, mea solertia, qua ei
providebam, periculum brevi adeundum hoc modo effugit.

70. Sub idem tempus Justus Pisti filius me inscio ad re-
gem perfugit. Causam autem, cur ita fecerit, exponam.
Quum primum ortum esset bellum, quod Judæi contra
Romanos gesserunt, Tiberienses decreverant regi parere et
a Romanis neutiquam desciscere. Justus vero suadet eis
arma capere, quod et ipse novis rebus studeret, speraret-
que imperium adipisci Galilæorum patriæque suæ. Non
tamen voti compos factus est. Nam et Galilæi Tiberiensi-
bus infensi ex ira quam conceperant ob ea quæ ante bel-
lum ab eo passi fuerant, Justum pro duce habere non fe-
rebant. Atque ego, cui commissæ erat præfectura Gali-
lææ a communi Hierosolymorum, sæpenumero adeo ira
accensus eram ut parum abfuerim ab Justo occidendo,
quod malitiam ejus perpeti nequiverim. Ille igitur veri-

νος μὴ καὶ λάβῃ τέλος ἀπαξ ὁ θυμὸς, ἐπεμψε πρὸς βασιλέα, κρείσσον καὶ ἀσφαλέστερον οἰκήσειν παρ' ἐκείνῳ νομίζων.

οά'. Σεπφωρίται δὲ, παραδόξως τὸν πρῶτον κίνδυνον διαφυγόντες, πρὸς Κίστιον Γάλλον ἐπεμψαν, καὶ ἔχειν παρεχάλουν ὡς αὐτοὺς θάπτον παραληψόμενον τὴν πόλιν, ἣ πέμπειν δύναιμι τὴν ἀνακόψουσαν τὰς ἐπ' αὐτοὺς τῶν πολεμίων ἐπιδρομάς. Καὶ τέλος ἐπέισαν τὸν Γάλλον πέμπειν δύναιμι αὐτοῖς ἱππικὴν τε καὶ πεζικὴν πάλιν συγγὴν, ἣν ἐλύουσιν νυκτὸς εἰσεδίδξαντο. Κακουμένης δὲ ὑπὸ τῆς Ῥωμαϊκῆς στρατιᾶς τῆς περὶ γῶρας, ἀναλαβὼν ἐγὼ τοὺς περὶ ἐμὲ στρατιώτας, ἦκον εἰς Γάριν κώμην· ἐνθα βαλλόμενος χάρακα πόρρω τῆς Σεπφωριτῶν πόλεως ἀπέχων σταδίων εἴκοσι, νυκτὸς ἐπ' αὐτὴν προσέμεικα, καὶ τοῖς τεύχεσι προσέβαλλον· καὶ διὰ κλισιάκων ἐμβιδιάσας συγχυνοὺς τῶν στρατιωτῶν ἐγκρατῆς τοῦ πλείστου τῆς πόλεως μέρους ἐγενόμην. Μετ' οὐ πολὺ δὲ διὰ τὴν τῶν τόπων ἀγροίαν ἀναγκασθέντες ἀνεχωρήσαμεν, ἀνελόντες μὲν δυοκαίδεκα Ῥωμαίων πεζοὺς, δύο δὲ ἱππεῖς, ὀλίγους δὲ Σεπφωριτῶν, αὐτοὶ δὲ ἕνα μόνον ἀπεβόλομεν. Γενομένης δὲ ὕστερον ἡμῖν κατὰ τὸ πεδὸν μάχης πρὸς τοὺς ἱππεῖς, μέχρι πολλοῦ καρτερώς διακινδυνεύσαντες ἡττήθημεν. Περιελθόντων γάρ με τῶν Ῥωμαίων, οἱ μετ' ἐμοῦ δεῖσαντες ἔφυγον εἰς τοῦτο πῖσω. Πίπτει δὲ τῆς παρατάξεως ἐκείνης εἰς τῶν πεπιστευμένων τὴν τοῦ σώματος μου φυλακὴν, Ἰούστος τοῦνομα, καὶ παρὰ βασιλεῖ ποτε τὴν αὐτὴν τάξιν ἐσχηκώς. Κατὰ τοῦτον δὲ τὸν καιρὸν ἡ παρὰ βασιλέως δύναμις ἔχεν ἱππικὴν τε καὶ πεζικὴν, καὶ Σύλλας ἐπ' αὐτῆς ἡγεμὼν, ὁ ἐπὶ τῶν σωματοφυλάκων. Οὗτος οὖν βαλλόμενος στρατοπέδον Ἰουλιᾶδος ἀπέχων σταδίων πέντε, φρουρὰν ἐπέστησε ταῖς ὁδοῖς, τῇ τε εἰς Κανὰ ἀγούσῃ καὶ τῇ εἰς Γάμαλα τὸ φρούριον, ὑπὲρ τοῦ τὰς παρὰ τῶν Γαλιλαίων ὠφελείας τοῖς ἐνοίοις ἀποκλείειν.

οβ'. Ταῦτα δ' ὡς ἐγὼ ἐπυθόμην, πέμπω διαχιλίους ὀπλίτας καὶ στρατηγὸν αὐτῶν Ἰερεμίαν· οἱ δὲ καὶ χάρακα θέντες ἀπὸ σταδίου τῆς Ἰουλιᾶδος πλησίον τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ πλέον ἀκροβολισμῶν οὐδὲν ἐπραξαν, μέχρι τρισχιλίους ἐγὼ στρατιώτας ἀναλαβὼν ἦκον πρὸς αὐτούς. Κατὰ δὲ τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν ἐν τινι φάραγγι καθίσας λόχον οὐκ ἄπωθεν αὐτῶν τοῦ χάρακος, προσκαλούμην τοὺς βασιλικούς εἰς μάχην, παραινέσας τοῖς μετ' ἐμοῦ στρατιώταις στρέφειν τὰ νῦτα μέχρις ἂν ἐπισπάσωνται τοὺς πολεμίους προελθεῖν· ὅπερ καὶ ἐγένετο. Σύλλας γάρ, εἰκάσας ταῖς ἀληθείαις τοὺς ἡμετέρους φεύγειν, προελθὼν ἐπιδιώκειν οἷός τε ἦν. Κατὰ νότου δ' αὐτὸν λαμβάνουσιν οἱ ἐκ τῆς ἐνέδρας καὶ σφόδρα πάντας ἐθορύβουν. Ἐγὼ δὲ εὐθὺς ὅστις χρυσάμενος ὑποστrophῇ, μετὰ τῆς δυνάμεως ὑπήντησα τοῖς βασιλικοῖς, καὶ εἰς φυγὴν ἔτρεψα· καὶ κατέρχοντο μοι κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ πρᾶξις μὴ ἐμποδὼν γενομένου δαίμονος τινος. Ὁ γὰρ ἵππος ἐπ' ὧ τὴν μάχην ἐποιοῦμην εἰς τελευτῶδη τόπον ἐμπεσὼν συγ-

tus ne ira mea aliquando in eandem prorumperet, ad regem misit, fore ratus ut apud illum et melius et tutius habitaret.

71. Sepphoritæ autem, præter opinionem e primo periculo elapsi, ad Cestium Gallum miserunt, rogantes ut ad eos ocus veniret, urbem in fidem suam accepturus, aut militum manum expediret, quæ hostium incursiones reprimeret. Tandemque persuaserunt Gallo de integro ad ipsos mittere copias aliquammultas pedestres equestresque: quas, quum venissent, noctu receperunt. Quum autem regio finitima a militibus Romanis vexaretur, ipse, assumptis qui mecum erant militibus, in vicum cui nomen Garis veniebam, ubi, castris positis valloque circumdatis, quum abessem a Sepphori viginti stadiorum intervallo, nocte copiis urbi admotis mœnibus successi, quumque per scalas magnam militum vim ea scandere fecissem, maximam urbis partem in meam potestatem redigebam. Non multo autem post propter locorum ignorantiam necessitate coacti regressi sumus, occisis duodecim quidem Romanorum pedibus, duobus vero equitibus, et Sepphoritarum nonnullis, uno tantum e nostris desiderato. Aliquanto autem post praelio in planitie cum equitibus conserto, quum diu pericula fortiter adiiissemus, victi sumus. Nam quum circumventus essem a Romanis, qui mecum erant præ metu terga vertebant. Ex illa vero acie cecidit unus eorum quibus credita erat corporis mei custodia, Justus nomine, quique apud regem aliquando eundem locum tenebat. Per idem autem tempus a rege veniebant copie equestres pedestresque, et Sylla qui dux eis præerat, satellitum præfectus. Hic igitur, quum ad stadia quinque a Juliade castra posuisset, custodias præfecit viis, uni ad Cana ducenti, alteri ad castellum Gamala, ut omni a Galilæis commeatu incolas excluderet.

72. Ista quum primum ego accepissem, duo militum millia eo mitto, et qui dux illis esset Jeremiam. Illi vero, positis prope Jordanem amnem castris stadii intervallo ab Juliade, ad nullam nisi velitarem pugnam venerunt, donec ipse ad eos me conferebam cum trihus militum millibus. Sequenti vero die quum insidias in valle quadam collocassem, haud ita procul ab illorum castris, regio ad pugnam provocabam, admonitis qui mecum erant militibus, tantisper terga ut obverterent, quoad hostes ad progrediendum elicerent: id quod factum erat. Nam Sylla, ratus nostros fugam non simulatam capessere, egressus sese ad nos persequendum expediebat. A tergo autem ipsum occupant qui ex insidiis surgebant, et omnes valde perturbarunt. Ego vero e vestigio celeriter conversus, cum meis omnibus regiis obviam processi, et in fugam compuli. Atque praelium mihi ea die prorsus ex animi sententia successisset, nisi fors quardam mihi obstitisset. Equus enim, ex quo pugnabam, in locum cœnosum forte incidens, simul cum ipso me solo

κινήσας με ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· θραύσεις δὲ τῶν
ἄρθρων γενομένης ἐπὶ τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς, ἐκομίσθη
εἰς κύμην Κεφαρινώμην λεγομένην. Οἱ δὲ ἔμοι ταῦτ'
ἀκούσαντες, καὶ δεδοικότες μή τι χεῖρον ἔπαθον, τῆς
5 μὲν ἐπὶ πλείον διώξεως ἀπέσχεοντο, ὑπέστρεφον δὲ περὶ
ἐμὲ λίαν ἀγωνιῶντες. Μεταπεισθέντες οὖν ἱατροῦς
καὶ θεραπευθεὶς τὴν ἡμέραν ἐκείνην, αὐτοῦ κατέμεινα
πυρέζας, δοῶν τε τοῖς ἱατροῖς, τῆς νυκτὸς εἰς Ταριχαίας
μετεκομίσθη.

10 οἱ. Σύλλας δὲ καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ πυθόμενοι τὰ κατ'
ἐμὲ πάλιν ἐθάρσυναν. Καὶ γνόντες ἀμελεῖσθαι τὰ
περὶ τὴν φυλακὴν τοῦ στρατοπέδου, διὰ νυκτὸς ἱππέων
λόχον ἰδρυσάντες ἐν τῇ πέραν τοῦ Ἰορδάνου, γενομένης
15 ἡμέρας εἰς μάχην ἡμᾶς προεκαλέσαντο. Τῶν δ' ὑπά-
κουσάντων καὶ μέγρι τοῦ πεδίου προελθόντων, ἐπιφα-
νέντες οἱ ἐκ τῆς ἐνέδρας ἱππεῖς καὶ ταραζάντες αὐτοὺς
εἰς φυγὴν ἔτρεψαν, ἕξ τε τῶν ἡμετέρων ἔκτειναν, οὐ μὴν
μέχρι τέλους τὴν νικην ἤγαγον. Καταπεπλευκέναι γάρ
τινας ὁπλίτας ἀκούσαντες ἀπὸ Ταριχαίων εἰς Ἰουλιάδα,
20 φοβηθέντες ἀνεχώρησαν.

οἱ. Μετ' οὐ πολὺν δὲ χρόνον Οὐεσπασιανὸς εἰς
Τύρον ἀφικνεῖται καὶ σὺν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς Ἀγρίππας.
Καὶ οἱ Τύριοι βλασφημεῖν ἤρξαντο τὸν βασιλέα, Τυ-
ρίων αὐτὸν καλοῦντες καὶ Ῥωμαίων πολέμιον. Τὸν
25 γὰρ στρατοπεδάρχην αὐτοῦ Φιλίππον ἔλεγον προ-
δεωκέναι τὴν βασιλικὴν αὐλὴν καὶ τὰς Ῥωμαίων δυ-
νάμεις τὰς οὐσας ἐν Ἱεροσολύμοις κατὰ τὴν αὐτοῦ
πρόσταξιν. Οὐεσπασιανὸς δὲ ἀκούσας Τυρίους μὲν
ἐπέπληξεν, ὑβρίζουσιν ἄνδρα καὶ βασιλέα καὶ Ῥω-
30 μαίους φίλον· τῷ δὲ βασιλεῖ παρήνεσε πέμψαι Φί-
λιππον εἰς Ῥώμην, ὑφ' ἑξόντα λόγον Νέρωνι περὶ τῶν
πεπραγμένων. Φιλίππος δὲ πεμφθεὶς οὐχ ἤκεν εἰς
ὄψιν Νέρωνι· καταλαβὼν γὰρ αὐτὸν ἐν τοῖς ἐσχάτοις
ὄντα διὰ τὰς ἐμπεσοῦσας ταραχὰς καὶ τὸν ἐμφύλιον
35 πόλεμον, ὑπέστρεψε πρὸς τὸν βασιλέα. Ἐπεὶ δὲ Οὐε-
σπασιανὸς εἰς Πτολεμαῖδα παρεγένετο, οἱ πρῶτοι τῶν
τῆς Συρίας δέκα πόλεων κατεβόων Ἰούστου τοῦ
Τιβεριέως, ὅτι τὰς κόμας αὐτῶν ἐνέπρησεν. Παρέ-
δωκεν οὖν αὐτὸν Οὐεσπασιανὸς τῷ βασιλεῖ κολασθησό-
40 μενον ὑπὸ τῶν τῆς βασιλείας ὑποτελῶν. Ὁ βασιλεὺς
δ' αὐτὸν ἔδωκεν, ἐπικρυψάμενος τοῦτο Οὐεσπασιανόν,
ὥς ἀνωτέρω δεδήλωται. Σεισφωρῖται δ' ὑπαντήσαντες
καὶ ἀσπασάμενοι Οὐεσπασιανὸν λαμβάνουσι δύναμιν
καὶ στρατηγὸν Πλάκιον, ἀναβάντες δὲ μετὰ τούτων,
45 ἐπομένους μου ἄγρι τῆς εἰς Γαλιλαίαν Οὐεσπασιανοῦ
ἀφίξεως. Περὶ ἧς τίνα τρόπον ἐγένετο, καὶ πῶς περὶ
Ταριχαίαν κύμην τὴν πρώτην πρὸς ἐμὲ μάχην ἐποιή-
σατο, καὶ ὡς ἐκείθεν εἰς τὰ Ἰωτάτα ἀνεχώρησαν,
καὶ τὰ πεπραγμένα μοι κατὰ τὴν ταύτης πολιορκίαν,
50 καὶ ὅν τρόπον ζῶν ληφθεὶς ἐδόθη, καὶ πῶς ἐλύθη,
πάντα τε τὰ πεπραγμένα μοι κατὰ τὸν Ἰουδαϊκὸν πό-
λεμον καὶ τὴν Ἱεροσολύμων πολιορκίαν, μετὰ ἀκρι-
βείας ἐν ταῖς περὶ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ πολέμου βίβλοις
ἀπήγγελα. Ἀναγκαῖον δ' ἔστιν, ὥς οἴμαι, καὶ ὅσα

allieit : quum autem articularum ad manus carpum facta
esset contusio, deportatus sum in vicum, cui nomen Ce-
pharnome. At mei, quum ista audivissent, sollicitique essent
ne quid forsitan pejus mihi acciderit, ab hostibus quidem
persequendis destiterunt, atque reversi de me vehementer
animis angebantur. Accitis igitur medicis et curatione ad-
hibita, ibi per eam diem mansi, quod febriculum habere, et
nocte ex medicorum sententia translatus sum Tari-
chæas.

73. Sylla autem et qui cum eo erant, ubi ad eos perlata
esset quæ mihi acciderant, animos resumpserunt : quumque
novissent negligentius custodiri castra, noctu trans Jorda-
nem collocata in insidiis equitum turma, prima luce nos ad
prælium provocarunt. Quibus pugnam non detrectantibus,
et in planitiem progressis, coorti e latebris equites, terroro
injecto eos in fugam verterunt ; ex nostris etiam sex occi-
derunt, sibi lamen e manibus victoriam excidere passi
sunt. Nam quum audissent milites nonnullos Tarichæis
navibus Juliadem advectos esse, præ metu receptui cecine-
runt.

74. Non multo autem post Vespasianus Tyrum venit, et
cum eo Agrippa rex. Atque Tyrii regem maledictis inces-
sere ceperunt, hostem eum vocantes et Tyrionum et Ro-
manorum. Ejus enim exercituum præfectum Philippum
regiam prodidisse dicebant et Romanorum milites qui
Hierosolymis erant, idque ipsius jussu. Atqui Vespasianus
his auditis Tyrios quidem objurgavit, quod virum et regem
et Romanorum amicum contumeliis afficerent ; regem vero
adhortatus est ut Philippum Romam mitteret, Neroni
eorum quæ gesta erant rationem redditurum. Philippus
proinde missus in Neronis conspectum non veniebat :
quum enim offendisset eum in extremis agentem propter
tumultus qui inciderant bellumque civile, ad regem reversus
est. Vespasianus autem, posteaquam Ptolemaidem advene-
rat, Decapolitanorum primores in Justum Tiberiensem palam
vociferabant, quod vicos eorum incenderit. Quamobrem
Vespasianus eum regi in potestatem tradidit, ut poenas da-
ret regni stipendiariis. At rex eum inscio Vespasiano in
vincula conjecit, quemadmodum supra dictum est. Tum
Sephphoritæ, obviam progressi Vespasiano, eoque salutato,
præsidium acceperunt duce Placido, cumque illis ascende-
runt, me a tergo eos persequente, donec in Galilæam ve-
niret Vespasianus. De quo adventu et cujusmodi erat, et
quo modo circa vicum Tarichæam mecum acie primum
conflixerunt, utque illinc in Jotapata se receperunt, quæque
ipse gessi in ejus loci obsidione, et qui factum est ut ipse
vividus captus vinculis astrictus fuero, et non multo post
solutus, quæ item ipse in bello Judaico perfeci, quæque
spectant ad Hierosolymorum obsidionem, in libris de bello
Judaico non perfunctorie narravi. Mihi autem necessarium
esse arbitror ut res a me in vita mea gestas, quas in libros

μή κατὰ τὸν Ἰουδαϊκὸν πόλεμον ἀνέγραψα τῶν ἐν τῷ βίῳ μου πεπραγμένων νῦν προσαναγράψαι.

οὐδ'. Τῆς γὰρ τῶν Ἰωταπατῶν πολιορκίας λαβούσης τέλος, γενόμενος παρὰ Ῥωμαίοις μετὰ πάσης ἐπιμελείας ἐφυλασσόμεν, τὰ πολλὰ διὰ τιμῆς ἄγοντός με Οὐεσπασιανοῦ. Καὶ ὁ καλεῖσθαι αὐτοῦ ἡγαγόμεν τινὰ παρθένον ἐκ τῶν αἰχμαλωτῶν τῶν κατὰ Καισάρειαν ἀλουσῶν ἐγγύριον· οὐ παρέμεινε δ' αὕτη μοι πολὺν χρόνον, ἀλλὰ λυθέντος καὶ μετὰ Οὐεσπασιανοῦ πορευθέντος εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀπηλλάγη. Γυναικὶ δ' ἑτέραν ἡγαγόμεν κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Κάκειθεν ἐπὶ τὴν Ἱερουσαλὺμιν πολιορκίαν συμπεμφθεὶς Τίτῳ πολλάκις ἀποθανεῖν ἐκινδύνευσα, τῶν τε Ἰουδαίων διὰ σπουδῆς ἐρόντων ὑποχεῖρόν με λαβεῖν τιμωρίας ἐνεκεν καὶ Ῥωμαίων, ὅσας κίς νικηθεῖεν, πάσχειν τοῦτο κατ' ἐμὴν προδοσίαν δοκούντων, συνεχεῖς καταβολαίς ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος ἐγίνοντο, κολάζειν με ὡς καὶ αὐτῶν προδότῃ ἀξιούντων. Τίτος δὲ Καῖσαρ, τὰς τοῦ πολέμου τύχας οὐκ ἀγνοῶν, σιγῇ τὰς ἐπ' ἐμὲ τῶν στρατιωτῶν ἐξέλευσεν δρυάς. Ἦδη δὲ κατὰ κράτος τῆς τῶν Ἱερουσαλὺμιν πόλεως ἐρομένης, Τίτος Καῖσαρ ἐπειθέν με πολλάκις ἐκ τῆς κατασκαφῆς τῆς πατρίδος πᾶν ὅτι θέλωμι λαβεῖν συγχωρεῖν γὰρ αὐτὸς ἔφασκεν. Ἐγὼ δὲ τῆς πατρίδος πεσούσης μὴδὲν ἔχων τιμιώτερον, ὃ τῶν ἐμαυτοῦ συμφορῶν εἰς παραμυθίαν λαθὼν φυλάττειμι, σωματίων ἐλευθέρων, τὴν αἴτησιν ἐποιοῦμην Τίτῳ, καὶ βιβλίῳ ἱερῶν ἔλαθον χαρισμένου Τίτου. Μετ' οὐ πολὺ δὲ καὶ τὸν ἀδελφὸν μετὰ πεντήκοντα φίλων αἰτησάμενος οὐκ ἀπέτυχον. Καὶ εἰς τὸ ἱερὸν δὲ πορευθεὶς, Τίτου τὴν ἐξουσίαν δόντος, ἔνθα πολὺ πλῆθος αἰχμαλώτων ἐγκέκλειστο γυναικῶν τε καὶ τέκνων, ὅσους ἐπέγων φίλων ἐμῶν καὶ συνήθων ὑπάρχοντας ἐρρυτάμην, περὶ ἑκατὸν καὶ ἐνενήκοντα ὄντας τὸν ἀριθμὸν, καὶ οὐδὲ λύτρα καταθε- μένους ἀπέλυσα, συγχωρήσας αὐτοὺς τῇ προτέρᾳ τύχῃ. Περὶ δὲ ὑπὸ Τίτου Καίσαρος σὺν Κερεαλίῳ καὶ χιλίοις ἵππευσιν εἰς κώμην τινὰ Θεακῶν λεγομένην, προκατανόητων εἰ τόπος ἐπιτήδειός ἐστι χάρακα δέξασθαι, ὡς ἐκείθεν ὑποστρέφων εἶδον πολλοὺς αἰχμαλώτους ἀνεσταυρωμένους καὶ τρεῖς ἐγνώρισα συνήθεις μοι γενομένους, ἥλγησα τὴν ψυχὴν, καὶ μετὰ δακρύων προσελθὼν Τίτῳ εἶπον. Ὁ δ' εὐθὺς ἐκέλευσεν καὶ ὑπὲρ τῶν αὐτῶν θεραπέας ἐπιμελεστάτης τυχεῖν. Καὶ οἱ μὲν δύο τελευτῶσι θεραπευόμενοι, ὃ δὲ τρίτος ἔζησεν.

οὐδ'. Ἐπεὶ δὲ κατέπαυσε τὰς ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ταραχὰς Τίτος, εἰκάσας τοὺς ἀγροὺς οὓς εἶχον ἐν τοῖς Ἱερουσαλὺμοις ἀνόνητους ἐσομένους μοι, διὰ τὴν μέλλουσαν ἐκεῖ Ῥωμαίων φρουρὰν ἐγκαθίστασθαι, ἔδωκεν ἑτέραν χώραν ἐν πεδίῳ· μέλλων τε ἀπαίρειν εἰς τὴν Ῥώμην, σύμπλουν ἐδέξατό με πᾶσαν τιμὴν ἀπονέμειν. Ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν Ῥώμην ἤκομεν, πολλὰς ἔτυχον παρὰ Οὐεσπασιανοῦ προνοίας· καὶ γὰρ καὶ κατάλυσιν ἔδωκεν ἐν τῇ οἰκίᾳ τῇ πρὸ τῆς ἡγεμονίας αὐτοῦ γενομένη,

de bello Judaico non retulerim, nunc quidem memorem.

75. Jotapatorum igitur obsidione ad finem perducta, quum jam essem in Romanorum potestate, summa cura habebam, Vespasiano in plurimis honore me afficiente. Ideo illius jussu uxorem ducebam virginem quandam, ex illarum numero quae Caesareae captae erant, indigenam. Verum apud me non diu manebat, sed quum solutus essem et cum Vespasiano una profectus Alexandriam, discessit. Uxorem autem alteram ducebam Alexandriae. Illuc quoque una cum Tito missus ad Hierosolymorum obsidionem, non semel de vita periclitatus sum, et Judaeis modis omnibus id agentibus ut me in potestatem suam redigerent, quo me supplicio afficerent; et Romanis, quoties cladem aliquam acciperent, ac si ea ex mea proditione accidisset, continuo imperatorem appellantibus, et me ad poenam tanquam illorum proditorem deposcentibus. At Titus Caesar, non ignarus belli vicissitudinum, militum in me impetum silentio discutebat. Quumque in eo esset urbs Hierosolymorum ut vi expugnaretur, subinde me hortabatur Titus Caesar ut ex patriae excidio quicquid vellem ipse sumerem: quippe hanc potestatem se mihi concedere dicebat. Ego vero patria collapsa nihil prius habens et antiquius, quod in mearum calamitatum consolationem acceptum servarem, quam corpora libera, Titum ea poscebam, simulque accepi libros sacros, quos dono mihi dedit Titus. Quum autem non multo post fratris etiam vitam eum rogassem et amicorum quinquaginta, res mihi ex animi sententia successit. Sed et, facta mihi a Tito potestate, in templum ingressus, in quod inclusa erat magna captivarum mulierum et puerorum multitudo, quotquot inter eos amicorum meorum et familiarium deprehendi, omnes, circiter centum et nonaginta numero, liberavi, nulloque redemptionis pretio soluto dimisi in pristinum fortunae statum restitutos. Missus deinde a Tito Caesare cum Cerealio et mille equitibus in vicum quendam cui nomen Thecoa, ad dispiciendum an locus esset castris metandis idoneus, quum illuc revertens multos viderem crucibus suffixos, et in his tres mihi quondam familiares agnoscerem, animo indolui, et quum Titi pedibus lacrimans accidissem, rem ut erat ei referebam. Ille vero mox jussit ipsis detractis adhibendam esse curationem omni cum diligentia, et horum quidem duo dum curarentur animam efflarunt, tertio vero longior vitae usura reddita est.

76. At Titus, postquam res in Judaea turbatas composuerat, facta conjectura agros quos habebam circa Hierosolyma mihi inutiles fore, propter milites Romanos illic ad regionis custodiam relinquendos, alia mihi praedia donavit in planitie: et Romam profecturus, me navigationis socium assumpsit, magno in honore habitum. Ubi vero Romam pervenimus, curae non mediocri eram Vespasiano: nam et hospitium mihi dedit iis in aedibus, quas antequam fieret

πολιτεία τε Ῥωμαίων ἐτίμησε καὶ σύνταξιν χρημάτων
 ἔδωκεν· καὶ τιμὴν διετέλει μέχρι τῆς ἐκ τοῦ βίου με-
 ταστάσεως, οὐδὲν τῆς πρὸς ἐμὲ χρηστότητος ὑπελὼν·
 5 μοι διὰ τὸν φόβον ἤνεγκε κίνδυνον. Ἰουδαῖος γάρ
 τις, Ἰωνάθης τοῦνομα, στάσιν ἐξεγείρας ἐν Κυρήνῃ
 καὶ δισχιλίους τῶν ἐγγυρίων συναναπέσας, ἐκείνους μὲν
 αἰτίους ἀπωλείας ἐγένετο, αὐτὸς δὲ ὑπὸ τοῦ τῆς χώρας
 ἡγεμονεύοντος δεθείς καὶ ἐπὶ τὸν αὐτοκράτορα πεμφθεὶς
 ἔφρασκεν ἐμὲ αὐτῷ ὅπλα πεπομφέναι καὶ χρήματα.
 10 Οὐ μὴν Οὐεσπασιανὸν ψευδόμενος ἔλαθεν, ἀλλὰ κα-
 τέγνω θάνατον αὐτοῦ, καὶ παραδοθεὶς ἀπέθανεν.
 Πολλάκις δὲ καὶ μετὰ ταῦτα τῶν βασκαίνοντων μοι
 τῆς εὐτυχίας κατηγορίας ἐπ' ἐμὲ συνθέντων, Θεοῦ
 προνοία πάσας διέφυγον. Ἐλαβον δὲ παρὰ Οὐεσπα-
 15 σιανοῦ δωρεὰν γῆν οὐκ ὀλίγην ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ. Καθ'
 ὃν δὴ καιρὸν καὶ τὴν γυναῖκα, μὴ ἀρεσκόμενος αὐτῆς
 τοῖς ἡθεσιν, ἀπεπεμφάμην, τριῶν παιδῶν γενόμενῃν
 μητέρα· ὧν οἱ μὲν δύο ἐτελεύτησαν, εἷς δὲ ὃν Ἰγχανὸν
 προσηγόρευσα περίεστιν. Μετὰ ταῦτα ἡγαγόμενῃ γυ-
 20 ναίκα κατωκηκυῖαν μὲν ἐν Κρήτῃ, τὸ δὲ γένος Ἰου-
 δαίαν, γονέων εὐγενεστάτων καὶ τῶν κατὰ τὴν χώραν
 ἐπιφανεστάτων, ἥθει πολλῶν γυναικῶν διαφέρουσαν, ὥς
 ὁ μετὰ ταῦτα βίος αὐτῆς ἀπέδειξεν. Ἐκ ταύτης
 δὴ μοι γίνονται παῖδες δύο· πρεσβύτερος μὲν Ἰού-
 25 στος, Σιμωνίδης δὲ μετ' ἐκείνον, ὁ καὶ Ἀγρίππας
 ἐπικληθεὶς. Ταῦτα μέντοι τὰ κατὰ τὸν οἶκον.
 Διέμεινε δὲ μοι ὁμοία καὶ τὰ παρὰ τῶν αὐτοκρα-
 τῶρων. Οὐεσπασιανοῦ γὰρ τελευτήσαντος, Τί-
 30 τος, τὴν ἀρχὴν διαδεχόμενος, ὁμοίαν τῷ πατρὶ τὴν
 τιμὴν μοι διεφύλαξε, πολλάκις τε κατηγορηθέντος
 οὐκ ἐπίστευσεν. Διαδεχόμενος δὲ τοῦτον Δομετιανὸς
 καὶ προσηύξησε τὰς εἰς ἐμὲ τιμάς. Τούς τε γὰρ κα-
 τηγορήσαντάς μου Ἰουδαίους ἐκόλασε καὶ δοῦλον
 εὐνοῦχον, παιδαγωγὸν τοῦ παιδός μου, κατηγορήσαντα
 35 κολασθῆναι προσέταξεν. Ἐμοί τε τῆς ἐν Ἰουδαίᾳ
 χώρας ἀτέλειαν ἔδωκεν, ἥπερ ἐστὶ μέγιστη τιμὴ τῷ
 λαβόντι. Καὶ πολλὰ δ' ἡ τοῦ Καίσαρος γυνὴ Δομετία
 διετέλεσεν εὐεργετοῦσά με. Ταῦτα μὲν τὰ πεπρα-
 γμένα μοι διὰ τοῦ βίου ἐστίν. Κρινέτωσαν δ' ἐξ
 40 αὐτῶν τὸ ἥθος, ὅπως ἂν ἐβελώσιν, ἕτεροι. Σοὶ δ' ἀπο-
 δεδωκὼς, κράτιστε ἀνδρῶν Ἐπαφρόδιτε, τὴν πᾶσαν τῆς
 ἀρχαιολογίας ἀναγραφὴν, ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐνταῦθα
 καταπαύω τὸν λόγον.

Imperator habitaverat, et civis Romani jure cphonestavit,
 et annuam mihi pensionem assignavit; meque honoribus
 cumulare non destitit, sua erga me liberalitate ne minimum
 quidem deminuta donec e vita migrarit: id quod ex invidia
 me in discrimen adduxit. Judæus enim quidam, Jonathas
 nomine, quum seditionem apud Cyrenen excitasset, et bis
 mille indigenis ut idem facerent persuasisset, istis quidem
 in causa erat exitii; ipse vero, a provinciæ præside vinc-tus
 et ad Imperatorem missus, aiebat me arma et pecunias illi
 suppeditasse. Vespasianum tamen non latebat quod men-
 titus fuerit, capitisque eum condemnabat, adeo ut *carnifici*
 traditus perierit. Saep̄ etiam postea accusationibus ab iis,
 qui meæ inviderunt felicitati, in me institutis, Dei provi-
 dentia ex omnibus evasi. A Vespasiano autem dono accepi
 latifundium in Judæa. Quo etiam tempore uxorem di-
 misi, quod ejus mores mihi non placerent, quum jam mater
 facta esset trium liberorum: quorum duo quidem diem suum
 obierunt, unus vero, quem Hyrcanum appellavi, adhuc
 superstes est. Paulo post aliam duxi uxorem, quæ in Creta
 habitarat, genere autem Judæa erat, parentibus nobilissi-
 mis nata et omnium in illa regione splendidissimis, quæ
 multas mulieres morum præstantia superabat, ut vita ejus
 quam deinceps mecum agebat indicio fuit. Ex ea duos
 suscepi filios, Justum natu grandiore, et post eum Simo-
 nidem, qui et Agrippæ cognomen habet. Et hujusmodi
 quidem res nostræ domesticæ. Mansit autem mihi Impe-
 ratorum benevolentia perpetuo eadem. Nam defuncto
 Vespasiano, Titus, qui eum in imperio excepit, in eodem
 quo pater honore me habuit, quomque sæpius accusarer,
 non credidit. Domitianus autem, qui ei successit, hono-
 ribus etiam et dignitate me auxit. Nam et Judæos accusa-
 tores meos supplicio affecit, et servum eunuchum filii mei
 pædagogum, qui accusationem in me instituerat, puniri
 jussit. Quin mihi, quod attinet ad agros in Judææ pro-
 vincia, tributorum immunitatem dedit, id quod ei qui acce-
 perit honorificentissimum censetur. Ad hæc Cæsaris uxor
 Domitia mihi benefacere nunquam destitit. Et hæc quidem
 sunt quæ per omnem vitam a me gesta sunt. Ex illis vero
 de moribus meis judicent alii, prout cuicumque libuerit.
 Quum autem tui in usum, præstantissime virorum Epa-
 phrodite, antiquitates omnes perscripserim, in præsentia
 hic narrationem claudio.